Lei 4,75

NICOLAE STOE • ACUZATUL DIN CAMERA 13

scorpionul

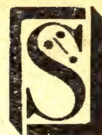

NICOLAE STOE

ACUZATUL DIN CAMERA 13

Clubul cărții digitale 2023

NICOLAE STOE

ACUZATUL
DIN
CAMERA 13

EDITURA DACIA
CLUJ 1973

Coperta de L. BARDOCZ

„Criminalul coboară cu paraşuta ca să risipească bănuielile
îndreptate cu graţie
împotriva corpului său preţios şi a bunelor intenţii
ale chipului său spaţios
şi împlineşte crima în 10 atitudini brutale şi pitoreşti".

(TRISTAN TZARA)

Partea întîia:

ACUZATUL DIN CAMERA 13

I

De dincolo de geamuri, prin perdelele mari din dantelă de Olanda, autentică, lucrate cu migală şi ornate cu amoraşi rotofei care zburau prin aer sunînd din alămuri (în sinea lui chiar Mitran Bunea se îndoia de oportunitatea lor, acolo, dar se încăpăţîna să le păstreze mai mult din spirit de contradicţie, pentru că nu exista şedinţă în care şeful să nu-l mustre calificîndu-i insistenţa drept o „bizară şi nemaiîntîlnită extravaganţă"), lumina după-amiezii de aprilie se prelingea în interior blînd, ca un ulei fin şi exotic.

Aşezat la biroul său modest, maiorul era absorbit cu totul de gîndurile care-l frămîntau. Cafeaua preparată cu aproape o jumătate de oră înainte într-un aparat de construcţie proprie şi după o reţetă proprie, se răcise. Alături de ea, la un lat de palmă, scrumiera „doldora de filtre". „Ţigara este adevăratul şi marele ucigaş al secolului. Ca el să se afle pentru totdeauna după gratii, ar merita ca noi toţi, să ne investim entuziasmul şi forţa de muncă, în ore şi ore de anchete şi deliberări, presupunînd că cineva s-ar hotărî să ne încredinţeze o misiune de o astfel de importanţă", gîndise, într-una din zile, cu voce tare, colonelul în timp ce se afla, întîmplător, în biroul lui Bunea. Colonelul se oprise tocmai în faţa scrumierei, la fel de încărcată ca şi acum şi, de bună

seamă, judecase că o aluzie subtilă nu poate fi dăunătoare într-o atare situaţie. Mai ales că, exact în acel moment, colonelului îi reveni în memorie imaginea de coşmar a unui afiş enorm care domina, de pe unul din pereţii laterali, salonul cofetăriei „Lăcrimioara de plastic". O cofetărie destinată exclusiv grupei mari de la grădiniţă şi preşcolarilor, dar care — prin forţa împrejurărilor — se afla peste drum de Miliţie. Afişul înfăţişa o ţigară enormă. Fumul subţire şi albăstrui se desfăcea în sus, devenind din ce în ce mai gros şi monstruos, închipuind un balaur negru cu mai multe capete. Toate scoteau limbi roşii îndreptate spre un craniu de duzină, în genul celor imprimate pe plăcuţele galbene şi fixate pe unii dintre stîlpii de înaltă tensiune, spre a ne avertiza: „Nu atingeţi firele căzute la pămînt! Pericol de moarte!".

Mitran Bunea reacţionă cît se poate de docil faţă de colonel, atît de profund mişcat de modul în care se expune unul din cei mai buni anchetatori din oraş. Găsi chiar de cuviinţă să se manifeste mai mult de cît amabil şi a doua zi, pe un colţ al biroului, a lipit cu pastă „Pescăruş" următorul bilet: „Tutunul conţine: oxid de carbon, acid cianhidric, alcool metilic, amoniac, benzipiren, acroleină", efectul a fost neaşteptat. Oricine parcurgea textul, ca înţepat de un ac cu gămălie, stingea repede ţigara, aruncînd mucul în scrumieră. Astfel că, deşi acesta redusese în mod simţitor numărul ţigărilor fumate în timpul orelor de serviciu, spectacolul pe care biroul său îl oferea colonelului, ori de cîte ori acesta deschidea uşa sau chiar păşea înăuntru, nu era cu nimic mai puţin dezolant. Bunea se hotărî, deci, să nu mai umble cu temenele şi să fumeze liniştit, la fel ca şi înainte. Prietenul său, doctorul radiolog Mirel Tandru îl asigurase, încă o dată, că are plămîni de bou.

Acum, însă, ţigara picotea uitată în scrumieră şi vălurelele de fum pluteau în rotocoale galbene, verzui, deasupra cheliei maiorului ca nişte aureole din icoanele zugravilor anonimi din Fofeldea. Bunea se îndîrjea cu toată fiinţa asupra unei coli albe, pe care scrisul său nervos o umplea, în viteză, cu rînduri dese, înghesuite. Din cînd în cînd, se oprea din scris. Ştergea un cuvînt, îl înlocuia cu altul. Şi din nou scrisul lui nervos secondat de ţăcănitul ritmic al acelor arătătoare ale ceasornicului electric din perete, care săreau din trei în trei minute: tic, tic, tic, îşi relua cursul.

„Stimaţi colegi! (oare nu e prea mult pentru nişte studenţi aflaţi la primul lor contact cu practica criminalistică! gîndi Bunea. Dimpotrivă. Le voi cîştiga stima acordîndu-le-o eu, mai întîi. Pedagogia, frate, cere tactică! Ş-apoi mai e şi celălalt aspect. Al încrederii acordate noii generaţii. Realitatea este că a-i trata de sus, înseamnă a-i face să păşească dacă nu timoraţi, oricum cu sfială, într-un domeniu care prin definiţie solicită spiritul de iniţiativă, abilitatea şi adaptarea rapidă la situaţii neprevăzute. Solicită — de ce n-aş recunoaşte-o! — capacitatea de a risca, ştiinţa jocului pe ultima carte şi înţelepciunea de a şti să pierzi — cînd nu mai există altă soluţie — în mod elegant. Ca un lord. Şi fruntea i se lumină de un zîmbet. Aşadar e bine, din punctul ăsta de vedere, îşi zise). Circulă din păcate o imagine destul de convenţională şi facilă despre anche-

tator. Romanele polițiste, sub acest aspect, sînt o adevărată pacoste. Ele pun la dispoziția marelui public de cele mai multe ori, un tip atletic, dispus să escaladeze zidurile mai ceva ca Jean Marais, să tragă cu pistolul și cu tot felul de obiecte aruncătoare de plumb, mai abitir decît Ness. Prostii! N-are nevoie de panoplie, ci de inteligență și spirit de analiză. El nu este un aventurier, care aleargă cu limba scoasă după tot felul de infractori și criminali, ci o persoană de prestigiu, care veghează la aplicarea cît mai judicioasă și echitabilă a legii. Prezența lui în teren, atunci cînd este necesară, se face sub semnul unui atare imperativ și are ca rezultat o cît mai bună cunoaștere a realității. O condiție sine-qua-non a activității anchetatorului, dar care singură nu rezolvă nimic. Munca lui este oarecum asemănătoare aceleia pe care o face pictorul cubist, cînd descompune realitatea în părțile-i componente și apoi o realcătuiește după o anume logică, cu totul nouă. (Se opri din scris, făcu o pauză, timp în care ar fi trebuit, dacă discursul ar fi avut loc în realitate, să se consume ropotul de aplauze al celor patru studenți de la Facultatea de științe juridice din Cluj, care urmau să facă practică în M. și care îi fuseseră repartizați lui Mitran Bunea. Îi aștepta să sosească luni dimineața și se gîndise că este necesară o primire cît mai festivă. E drept că tocmai aici intervenea elementul cu adevărat dificil. Mitran Bunea se pricepea la festivități tot atît de mult ca și, să zicem, o vînzătoare de hribi la dichisul și ordinea de succesiune a elementelor care compun ceremonialul de decernare a premiului Nobel pentru literatură. Nu-i nimic, o s-o-

nvăț și pe asta, omul e dator să le știe pe toate, își făcu Bunea curaj și refuză un bilet la un simpozion, pe care i-l procurase tot vechiul său prieten, jurnalistul. Știa că tema îl interesează peste măsură, delicatele viețuitoare constituind pentru anchetator un adevărat hobby. Își sacrificase așadar sîmbăta după-amiază și venise la birou cu gînd să încropească o schemă cît mai completă a sumarei alocuțiuni, pe care avea intenția s-o rostească luni dimineața la ora opt fix, în fața celor patru studenți. Se uită încă o dată pe lista cu numele lor: Paula Amfian, Severin Mavru, Doru Măduță și Rinel Schmidt. Apoi privirea lui se mută spre acele ceasornicului electric, care arătau ora optsprezece fără cinci. Tîrziu, constată și se întoarse la discurs).

„Nu stă în intenția mea să vă țin o prelegere. De la cursuri veniți. Vreau doar, așa cum arătam, să vă atrag atenția . . ."

Șirul gîndurilor îi fu întrerupt brusc de ușa care se izbi cu brutalitate (cel puțin asta a fost senzația avută de maior) de perete. În prag își făcu apariția plutonierul, ofițerul de serviciu Gligor. Abia își ținea răsuflarea, iar ochii săi măriți trădau o evidentă emoție. Surprins, Bunea se gîndi că o glumă poate fi cu siguranță utilă:

— Ușurel, Gligore, ușurel, că nu dau turcii!

— Ba, tocma!

— Ce s-a întîmplat?!

— Stai o țîră să-mi vie graiu.

— Ți-e rău cumva? îl chestionă în continuare. Bunea.

— Mie nu. Rău-i al lumii, că-i răbdătoare și-i ține pe ăștia care vă dau dumneavoastră și mie de lucru.

— Potoleşte-te omule, doar n-o fi dat chiar peste dumneata vreunul din ăia . . .

— Ba chiar . . .

— ?

— Unu jos. Îmbrăcat ca toată lumea, întreg la cap şi la fire, după cum se vedea de departe. Da numai atît. Că de-aproape seamănă a nebun. Venea de pe strada cealaltă. Îl văz că trece drumul pe unde nu-i zebră şi arată ca un om înghesuit. Da gîndeam că numai mi se pare. Cînd colo, ce să vezi? Necuratul îl aduce oblu la poarta noastră. Şi nici una, nici alta, pune degetul pe sunătoare. „Ce vrei", zic şi ies către poartă. „Deschide o dată, n-auzi? Ce făceai, dormeai în gheretă . . ." Zice. „Ce te priveşte pe dumneata" zic. „Mă . . .", zice. Văzîndu-l că umblă la şmecherii mi-am zis că-i o ţîră făcut şi mai bine să-l las în plata Domnului. Dar el, nu şi nu, că vrea să intre.

— Astăzi nu-i slujbă, zic.

— Şi eu ce fac? zice.

— Treaba dumitale . . .

— Din păcate nu-i numai a mea, zice.

— Ai vreo plîngere? îl întreb.

— Da, se răsteşte ca apucat.

— O urgenţă? zic.

— Fulger, fulger. Am nevoie de un miliţian bun.

— Ce-i atît de urgent?

— Am omorît un om, zice.

Auzindu-l şi văzîndu-l în ce hal se află, m-am gîndit, ştiind că dumneata te afli aici, să . . .

— Unde-i acum? se interesă Bunea, nu precipitat, ci calm, aproape plictisit, cu credinţa că Furtulea exagerează.

— Lîngă punctul de control. Dacă nu s-o fi pornit pe urmele mele că-i vijelie, nu om.

— Trimite-l sus. Şi fără să vrea Mitran Bunea a simţit o adiere de vînt răcoros umezindu-i faţa. Era gîndul că peste o clipă, avea să se afle singur, într-o clădire pustie (Nea Gligor era mai mult suflet decît om), cu un individ care a săvîrşit un omor. Duse mîna spre pachetul de ţigări.

II

Inginerul Paulete Stamatin nu era deloc un om fioros la înfăţişare. Mai degrabă, comic. Pe vîrful nasului avea un neg enorm, sanguin, care la emoţii se umfla şi se făcea roşu ca la curcan. Prezenţa lui acolo îi schimba ca prin minune fizionomia, făcîndu-l de nerecunoscut în unele situaţii. De pildă, cum stătea în faţa lui Mitran Bunea aproape ghemuit pe scaunul pe care maiorul de miliţie avusese amabilitatea să i-l ofere, şi sorbea cu nesaţ din paharul de apă adus de Gligor Furtulea, părea un clown într-o scurtă pauză dintre un număr şi altul.

„Mi-a trebuit destul timp ca să mă decid a-l lua în serios" avea să recunoască, mai tîrziu, Bunea. Stamatin, însă, se purta astfel numai din cauza spaimei, care — se ştie — poate provoca la diverşi indivizi cele mai bizare şi mai inexplicabile reacţii.

— Notaţi, vă rog, totul. Absolut totul, se văicări el, şi cuvintele pe care le scotea din gîtlejul răguşit se loveau unul de altul, sunînd strident, ca un pumn

de pietricele zornăite într-o cratiţă de tablă, de un copil.

— Deci?! Se hotărî, în sfîrşit, maiorul să ordoneze fluidul incoerent de propoziţii enorme, proliferînd una din alta, fără noimă, ca versurile într-o poezie, pretins, modernă. Încercarea se dovedi pripită:

— Deci?!! Nici un „deci“ tovarăşe maior! L-am găsit mort. Asasinat. Asasinat într-un mod oribil. O imagine dizgraţioasă şi imposibilă care o să mă urmărească toată viaţa. N-o să mai am linişte de azi încolo, înţelegeţi? L-am găsit, acolo, mort, atîrnînd pe jumătate din pat şi mi-am simţit măduva din şira spinării furnicată de milioane de înţepături, de parcă un roi de termite mi-ar fi năvălit în sus prin coloana vertebrală, spre creier. Asta am simţit văzîndu-l şi dumneavoastră mă întrebaţi: „Deci?“ M-am îngrozit. Am crezut că paralizez. N-am mai putut face un pas.

— Aţi ajuns totuşi aici, remarcă cu răutate Bunea. Şi mai mult, Nea Gligor, portarul care v-a adus la mine, îmi spunea că aveaţi un demaraj destul de vioi. Prea puţin compatibil cu un om aflat pe punctul de a paraliza.

— Vă bateţi joc de mine?

— Nu. Vreau doar să pornim metodic. Altfel dă miezul nopţii peste noi. Instinctiv, maiorul cercetă cadranul ceasornicului. Arăta optsprezece şi treizeci de minute. Oftă, încercînd să alunge golul care i se cuibărea sub coşul pieptului.

— Fie. În fond dumneavoastră hotărîţi, se resemnă Stamatin, calmîndu-se.

— Mă bucur că sînteţi de părerea mea, se înveseli de adevăratelea Bunea şi scoase din buzunarul vestonului pachetul de ţigări şi bricheta pistolet (era singura armă de foc pe care maiorul ştia s-o mînuiască fără să se intimideze), primită cadou, cu foarte mulţi ani în urmă, de la un inginer. Pe atunci nu apăruseră în comerţ şi constituiau o raritate.

— Astăzi nu mai dă nimeni doi bani pe ele. Au un defect, undeva la rezervorul de benzină. Atunci cînd sînt încărcate inundă piatra şi poţi să apeşi mult şi bine, simţi Bunea nevoia să se justifice, în timp ce încerca, fără succes, să-şi aprindă ţigara.

— Mai bine de mine că nu fumez, se felicită Stamatin.

— Mai bine, şi Bunea îi atrase atenţia asupra biletului din colţul biroului.

— Oho! exclamă Stamatin după ce-l parcurse. Autoasasinare conştientă!

— E preferabilă oricărei crime din categoria celor care nu încep cu „auto“ cum ziceaţi dumneavoastră.

— Autostop, îl scăpase gura, fără să vrea, pe Stamatin şi Bunea se convinse în acel moment, că are în faţa lui pe unul din acei oameni, stăpîniţi de impulsuri interioare neînţelese. Maiorului începuse să-i devină din ce în ce mai accesibilă starea lui Paulete Stamatin. „Cu asemenea aiuriţi ori eşti mînă forte, ori te dai peste cap“, îşi luă seama şi, într-un fel, se înfurie de această constatare: „Prea mă exprim în panseuri ca o domnişoară de pension. Numai sclerozaţii sau senilii cultivă excesiv aforismul, îşi zise şi îşi aminti numele unui tip care se autonumea scriitor, fără să fi scris un rînd. N-am timp de scris, nici de citit — declara tipul — îmi pregătesc memoriile şi mausoleul. Toată opera lui se rezuma la un astfel de panseu tipărit la rubrica „Picături“ a ziaru-

lui „Zori noi“ şi care, fără a fi, ce-i drept, din cale-afară de prost, suna astfel: „Marile iubiri sînt ca florile, dacă le atingi prea mult, îşi scutură petalele“. Tîmpită memorie mai pot avea, constată, din nou, Mitran Bunea, care folosea acest sistem al autoanalizei, ca pe o armă de apărare atunci cînd era obligat să audieze vreun individ greu de temperat şi năbădăios ca Paulete. Oricum ar interpreta trebuie să-l întrerup, gîndi Bunea şi îşi abandonă amintirile prin a căror ninsoare albastră autorul aforismului cu florile păşea demn şi plin de sine spre casieria fondului literar.

— Aşadar, la ora cincisprezece, cincisprezece şi zece aţi ieşit din cameră...

— Exact. Foarte exact, aprobă Paulete fericit la culme că nu-şi răcise gura degeaba.

— Cum de aţi reţinut cu atîta exactitate ora?

— Păi, să vedeţi...

— Cît mai concret şi cît mai precis, vă rog. E în interesul meu şi al dumneavoastră. Şi al victimei, presupunînd — prin absurd — că pe aceasta ar mai putea-o interesa ceva.

— Aveam o...

— Întîlnire, da?

— Aproape.

— E secret? se interesă Bunea aruncînd o privire spre mîna stîngă a lui Paulete ornată cu o verighetă lată cît o şosea şi împodobită cu floricele firave.

— Într-un fel, însă...

— Bine. Nu insist, se hotărî anchetatorul să evite stînjeneala interlocutorului. Oricum e bine. Aveţi un alibi, dumneavoastră. Ceea ce vă exclude de la început din cauză.

— Nu am.

— Nu?

— Cea care trebuia să vină la întîlnire, n-a mai venit.

— Plasă, cu alte cuvinte. Să trecem peste ea. N-a venit şi în consecinţă jenîndu-vă să vă reîntoarceţi atît de repede la hotel, v-aţi hotărît să faceţi o scurtă plimbare. Apropo. Unde aţi avut stabilit locul întîlnirii?

— Lîngă statuia...

— A!... „Turismul“.

— Poftiţi?

— „Turismul“ am spus. Va să zică, nu departe de locul crimei.

— Nu, recunoscu Paulete. O expresie penibilă i se întipări pe faţă iar vîrfurile urechilor i se aprinseră de ai fi zis că e vorba de un elev silitor care a fost surprins cu fiţuica. Buburuza din vîrful nasului i se umflase, semn că ea începea să existe independent. Faptul sporea jena lui Paulete, complexîndu-l şi făcîndu-l să se simtă inferior de două ori: o dată pentru că era suspectat de crimă, iar a doua oară pentru defectul fizic, oribil şi neplăcut.

— Dumneavoastră singur v-aţi acuzat, nu eu! îi ghici Bunea gîndurile.

— Eu?

— Da! aţi spus că aţi omorît un om.

— Imposibil! Niciodată n-aş fi capabil de o asemenea declaraţie. Sînt om serios. Mai mult, inventator. Stimat şi preţuit la locul meu de muncă şi trebuie să recunoaşteţi şi dumneavoastră, care bănuiesc, sînteţi obişnuit cu spectaculosul, locul meu de muncă e cu totul aparte.

— Nu v-am cerut autobiografia. Încă nu e cazul. La ce oră aţi revenit la hotel?
— La şaisprezece treizeci. Oricum după şaisprezece.
— Şi?
— Am luat cheia de la recepţie, am urcat la etaj şi . . .
— Dumneavoastră aţi lăsat cheia la recepţie?
— Nu.
— Atunci de unde ştiaţi că se află acolo?
— Aşa. Bănuiam.
— De ce bănuiaţi? Victima obişnuia să iasă după-masă din cameră?
— Nu. De obicei după-masa dormeam amîndoi, ca doi îngeraşi.
— Bun. Odihna e bună, şi Bunea căută din nou ţigările furios că mai „născuse" un aforism. Bine că nu-l stenodactilografiase, gîndi şi-şi aminti de noua lui asistentă, Rodica Vertebră, care avea obiceiul să stenodactilografieze cuvînt cu cuvînt, absolut totul. E nouă, o să se obişnuiască ea, conchise, apoi cu voce tare se întoarse spre celălalt.
— Doar că începînd de astăzi colocatarul dumneavoastră va rămîne pentru totdeauna printre îngeri. Cine ştie, dacă n-o fi avut păcate prea multe. Poate, n-ar fi rău să-i aprindeţi o lumînare.
— Vai, sări ca ars Stamatin. Dar ce credeţi despre mine? Sînt un ateu convins.
— Nu mă îndoiesc. Deşi, sincer vorbind, unora dintre noi le-ar trebui ceva mai mult din ceea ce am putea numi „frica lui Dumnezeu".
— Doar nu credeţi, cumva, că eu . . .

— Nu cred nimic. N-am dreptul să cred, spre deosebire de dumneavoastră, care sînteţi ateu din convingere (ironia şi autoironia constituiau alte două auxiliare de preţ, pe care Bunea le vehicula, modelînd dispoziţia sau indispoziţia celui anchetat, în funcţie de cerinţele anchetei. N-am nevoie de bîlbîiţi şi nici de timoraţi, îmi plac martorii dezinvolţi şi pe cît posibil inteligenţi, chiar dacă dezinvoltura şi inteligenţa lor m-ar obliga să trenez cercetările, să prelungesc în mod nejustificat interogatoriile. Dar prostia şi spaima mă inhibă. Şi apoi trebuie să cădem de acord asupra unui principiu: în criminalistică nu e ca în geometrie: drumul cel mai scurt dintre două puncte nu este linia dreaptă, ci, adeseori, o potecă sinuoasă, ocolind şi aventurîndu-se prin hăţişuri. Viaţa nu-i alcătuită numai din evenimente de importanţă capitală, firul miraculos al ei nu există numai prin „esenţe". Nimicul şi banalul, insignifiantul şi anostul aparţin vieţii cu drepturi egale faptului extraordinar. Un tip, de pildă, nu-şi poate rupe, în semn de iubire faţă de soţia lui, toate fotografiile făcute în copilărie sau adolescenţă, cu mult înaintea clasicei, anostei şi inexpresivei, dar întotdeauna formidabilei „poze de nuntă", numai sub pretextul că aceasta ar fi imortalizat unul din cele mai importante momente ale vieţii. Existenţa acestui nou moment nu le exclude pe celelalte, care l-au precedat, nu este suficient pentru a defini un adevăr sau o minciună, mă rog, în funcţie de modul în care e trăită viaţa).
Tusea semnificativă a lui Paulete îl readuse la realitate. Consultă din nou ceasul şi se îngrozi de-a binelea: nouăsprezece şi jumătate.

Se întoarse spre Paulete Stamatin Era decis să fie expeditiv, începea să se pasioneze. Iată o nouă crimă, aparent fără autor, deocamdată. Întocmai aşa gîndea, fixîndu-se asupra ultimelor întrebări pe care avea de gînd să i le adreseze lui Paulete.

— Cum se numea victima?

— Neagu Blebea.

— Profesia i-o ştiţi cumva?

— Nu.

— Cînd l-aţi cunoscut?

— Acum două zile, după-amiază, cînd am venit şi am fost repartizat în camera treisprezece.

— Ghinionul!

— Într-adevăr.

— Asta înseamnă, îşi răsfoi Bunea calendarul de pe birou, că aţi venit în după-amiaza zilei de şaptesprezece aprilie. În ce scop?

— Am adus un studiu despre un nou principiu constructiv al vehiculelor bazate pe perna de aer, la revista „Icarus".

— Şi cum aţi obţinut locul acela, în camera treisprezece?

— Nu înţeleg.

— Întrebarea e foarte clară, se enervă Bunea. Mă refer la faptul că începînd din cincisprezece aprilie şi pînă mîine seară, în barul hotelului se desfăşoară festivalul de muzică uşoară „Floarea de chimen" şi cu greu se poate obţine . . .

— A, da! Aveţi perfectă dreptate. Uitasem să spun că m-au ajutat cei de la „Icarus".

— Cine anume?

— Un tip pe care l-am cunoscut în ziua venirii, în biroul redactorului şef. Criticul muzical al revistei, Agripin Roşunchis, care — pare-mi-se — semnează „Dioscur".

— Totuna.

— Aţi spus ceva?

— Nimic. Mă gîndeam la tipii ăştia, se explică maiorul, care folosesc pseudonimele. Nu zic, uneori sînt necesare. De cele mai multe ori, cred, de fapt, că e vorba de o lipsă. Lipseşte curajul răspunderii.

— Poate, dar în general e chestia mai mult de păsărele.

— Ce păsărele?

— Alea de se zice că le au ei, artiştii şi criticii de artă, prin cap. Noroc mare avem noi tehnicienii, oamenii metalului. Nu sîntem atinşi de orgoliul numelor sonore, nu ne interesează eternitatea. Deşi, se mîhnise Paulete, avem şi noi păsărelele noastre, dacă e vorba de ele.

— Păsărele ca păsărele. Să nu fie ciori vopsite.

Paulete simţi propoziţia ca pe o insinuare, un nou atac şi se zgribuli şi mai tare pe scaun.

Negul de pe nas i se făcu vînăt, apoi se stinse.

— Şi ultimele întrebări, reluă Bunea. Cînd aţi avut întrevederea la redacţie? De ce aţi mai rămas în continuare? Cunoşteaţi oraşul de mai înainte? În cele patruzeci şi opt de ore de convieţuire cu Neagu Blebea, ce v-a reţinut în mod cu totul şi cu totul atenţia? Vă rog, scurt.

— Da. Întrevederea am avut-o în data de optsprezece, adică ieri. M-am hotărît să mai stau două zile.

— Pentru festival?

— Nu.

— Întîlnirea?

— Nu. Pur şi simplu să mă odihnesc. Oraşul îmi place şi îmi evocă unele amintiri, nu din cele mai plăcute, dar amintiri. Şi cu aceasta vă răspund la a doua întrebare. Acum vreo cîteva decenii am făcut armata aici. Şi ştiţi, amintirile din armată . . . chiar dacă oraşul şi-a schimbat foarte mult înfăţişarea. E de nerecunoscut.

— Nu v-am cerut o lecţie de geografie, ci un răspuns. Răceala bruscă, severitatea neaşteptată, îl decepţionă pe Paulete.

— Aveţi dreptate. Nimic deosebit. Doar că era din cale afară de taciturn. Din momentul cunoştinţei, de convenţie, n-a mai schimbat o vorbă, deşi au fost zile, mai precis alaltăieri cînd am stat mai toată după-amiaza în cameră. Împreună.

— Mulţumesc. Întinzînd mîna spre telefon Bunea mai puse o ultimă întrebare. — Aţi atins vreun obiect din cameră?

— Nu.

— Aţi mai anunţat pe cineva de moartea lui Blebea?

— Nu. Cheia e la mine.

— Foarte bine. Lăsaţi-o aici pe masă. Mergeţi la hotel şi mă aşteptaţi în hol. Într-o jumătate de oră vin şi eu. Sper să nu faceţi vreo prostie.

— Fireşte, răspunse Paulete şi în clipa următoare uşa grea din stejar sculptat, ce despărţea biroul lui Bunea de anticameră, se închise în urma sa.

Mitran Bunea ridică receptorul şi discul uzat al aparatului telefonic umplu camera cu un sunet dogit, ca o rîşniţă de piper.

III

Înalt, spătos ca un mamut, în uniforma sa verde, cu fireturi galbene şi epoleţii bucălaţi, majordomul de la Albamont făcu o plecăciune. Avea stimă pentru miliţieni în general şi pentru Mitran Bunea în special. Acesta îl întîmpină ca de obicei:

— Bună, Nelson! (Majordomul avea un ochi de sticlă, iar celălalt îi era de asemenea în pericol datorită unei miopii progresive. Ceva ereditar, se pare. Numai din acest motiv reuşise să obţină postul de la Albamont, pe care se bătuseră mulţi, cu două luni în urmă, la inaugurarea hotelului. În treacăt fie spus îl şi merita fiind un om cu inimă. Bunea, la rîndu-i manifesta o oarecare slăbiciune pentru tip). Nu s-ar putea spune că n-ai treabă!!

— Peste cap, găsi omul prilej să se plîngă. Ieri, spre exemplu, vin cîţiva în faţa intrării. Unu: „Ştiţi, măă?? Astea-s calculate să se deschidă, aşa cum se deschid, la limita inferioară de greutate. Dacă n-ai peste şaptezeci de kilograme, te-ai ars. Nu intri. Cică pentru a asigura perpetuarea tipilor cu abdomen evoluat." Altul: „Tot ce se poate. Am auzit că-ntr-o ţară s-a construit o bibliotecă cu astfel de uşi. Cu celulă fotoelectrică. Nu se deschid decît la un anumit număr de circumvoluţiuni în sus". „Pe dracu! scuipă un al treilea pînă la dalele de marmoră. Înţeleg să pui obstacole în calea omului care vrea să-şi toace chenzina-n cîrciumi, dar să-i pui beţe-n roate cînd vrea să se facă mai deştept, e absurd". „Sînteţi cu toţii pe-afară — sări al patrulea, cel mai pirpiriu. Mă mir cum nu vă dă cineva o rubrică de

„sport“ în vreo revistă literară. Uitați-vă la mine“. Și ca să le arate cum devine chestia, îl văzui că se avîntă spre mine. Ușile pornesc să se deschidă și el țanțoș, printre ele, ca un cocoș. I-am arătat eu pînă la urmă. Și Nelson desfăcu palma dreaptă și o vîrî sub nasul maiorului, clătinînd-o semnificativ. Avea și el dreptate. Prea mulți gură-cască în fiecare zi.

Dacă hotelul Albamont cu restaurant și bar de noapte constituia o adevărată perlă a arhitecturii moderne în întreg ansamblul său, atunci holul de marmură albă, ornat cu cinci coloane pe care se sprijinea o cupolă din sticlă albastră, conceput ca un imens salon de primire, stîrnea curiozitatea zecilor, dacă nu sutelor de trecători. Ușile mari din sticlă masivă, imitînd cristalul și manevrate automat prin pîrghii electronice constituiau „punctul forte“ al atracției. Uneori, Nelson spre a-i pune la punct pe unii care doreau să se edifice cît mai concret asupra „detaliilor tehnice“ ale funcționării, trebuia să facă rabat de la proverbiala-i politețe. Bunea nu-l acuza, dar — acum — n-avea timp să-i asculte trăncănelile.

Salvarea veni din partea lui Caramfil Olimp, șeful biroului de recepție. Zărindu-l pe maior, tipul veni în întîmpinarea sa.

— Salut spiritul dreptății! (erau amici vechi), credeam că nu mă vezi.

— Nu eu, ci zeița dreptății are ochii legați, se apără Bunea. Celălalt ridică mîinile.

— Gata. Mă predau. Cu ce-ți pot fi de folos?

— O informație.

— Numai?!

— Deocamdată, preciză Mitran și cu coada ochiului îl căută pe Paulete Stamatin. Inginerul îl zărise

și el pe maior și întrerupsese contemplația celor trei Flori de chimen: floarea de cristal, floarea de sticlă și floarea de bronz. Se mai aflau încă expuse în hol. Erau acolo din cincisprezece, dimineața, prima zi a festivalului. Nelson le curăța în fiecare dimineață de praf să strălucească bine ca să incite spiritul, competitiv al cîntăreților.

— Tîmpită idee, remarcă Bunea întorcîndu-se spre Olimp.

— Poftim?

— Zic, repetă maiorul, că un nume mai puțin inspirat nici că se putea. Auzi? Să numești „Floarea de chimen“ un festival de muzică ușoară. Lipsă de imaginație, dar și de spirit comercial.

— Da. Asta însă nu a prejudiciat sub nici un fel prestigiul manifestării. Dovadă că deși e ceva „local“ are mult răsunet de vreme ce vedete cu renume acceptă invitația de participant de onoare. Și la urma urmei, trebuie să se simtă într-un fel și contribuția celui de al treilea organizator. (Festivalul avea caracter anual și era rodul colaborării Direcției administrative a hotelurilor din M., Filialei compozitorilor și Asociației pentru cultivarea și ocrotirea plantelor medicinale, a cărei insolită prezență era greu de priceput).

— Nu te mai scuza. Am auzit eu că nu ești străin de poveste, rîse Bunea. Dar să revenim la oile noastre.

— Aștept. Vii la mine în birou?

— Nu-i nevoie.

— Te-aș fi tratat cu o cafea și o țigară . . . bună. Olimp părea sincer decepționat.

— Fumăm și de astea. Maiorul scoase pachetul de „Snagov“ și pistoletul-brichetă. Ia spune-mi, te rog, aveți o cameră treisprezece?

— Din păcate.

Te pomenești că se știe! De ce-ar fi mințit Paulete?!

— Eu le-am spus, continuă Olimp, că regulile elementare de politețe... N-ar fi anormal. În aviația americană, probabil știi, numărul treisprezece nu există.

— Asta nu-i împiedică pe patrioții vietnamezi să le doboare aparatele.

— Văd că ești necruțător cu mine. Ce-ai pățit? se interesă Caramfil. Vreau să spun că în materie de ospitalitate turistică e cu totul altceva. Ce să-i faci. Mai există și oameni superstițioși. Am ridicat problema, însă nu m-au înțeles. Ba m-am ales și cu o muștruluială.

— Și eu aș fi făcut-o.

— Treaba ta. Principalul e că eu am găsit soluția. Nu închiriez nimănui camera treisprezece.

— Cum? Bunea rămase perplex. Înseamnă că am venit degeaba.

— Ce spui?

— Tocmai aveam o adresă...

— Pentru profesor?! Îl cunoști? Se schimbă situația, reveni Olimp.

— Cum? ce profesor?! Bunea era derutat cu totul. Vocea i se crispa și cuvintele deveniseră răspicate.

— Uite, ce e, amice, n-am timp de pierdut. Vin în mod oficial și-ți cer relații în legătură cu cei doi tipi care stau acum, în aceste zile, adică astăzi, ieri,

alaltăieri și probabil mîine și poimîine în camera treisprezece. Scurt, te rog!

— Am înțeles, să trăiți! sări Olimp ca să-și tachineze amicul, în sinea lui dîndu-și seama, însă, că e vorba de ceva grav. Deveni aproape oficial. Dispăru un minut și se întoarse cu un registru. Notați, vă rog, zîmbi ironic, dar mai mult cu ciudă pentru că își dădu seama că va petrece o seară singur. Voia să-l invite pe maior la un poker-mecanic, jos în bar.

— Nu-i nevoie. Notează „amigos“ (așa își botezase Bunea magnetofonul portativ, marcă japoneză) și din buzunarul interior al hainei sale răzbătu pînă la urechile lui Olimp zgomotul specific al unei benzi magnetice în derulare.

— Atunci ascultă: locatar numărul unu: ing. Neagu Blebea, după cîte se pare se ocupă, în prezent, de ceva vehicule cu pernă de aer. Locuiește în București pe strada Clădirea albastră numărul unu. A dat personal telefon în data de doisprezece din F. unde se afla la un simpozion privind vehiculele cu pernă de aer. A vorbit cu mine. M-a rugat să-i cumpăr un set de bilete la toate serile festivalului și să-i rețin o cameră cu un singur pat. Îți dai seama că mi-ar fi fost imposibil să-l servesc dacă n-aveam rezerva mea. E bună, deci și superstiția la ceva. A sosit, punctual, așa cum se anunțase, pe data de cincisprezece, la ora cincisprezece. L-am instalat în camera treisprezece. Nu s-a supărat că n-are baie și n-a făcut nazuri că în cameră sînt două paturi. Asta m-a făcut să-l stimez și mai mult, deși e un tip foarte interiorizat, rece, în relațiile cu ceilalți. Nu l-am mai văzut din data de șaptesprezece, orele cincisprezece sau șaisprezece.

— De ce ţii minte atît de bine ziua şi ora?!
— Pentru că atunci l-am vizitat din nou pe profesor, aşa i-am zis de la sosire. Poate părul său alb şi morga lui distinsă m-au obligat.
— În ce scop?!
— ?!
— În ce scop l-ai vizitat? sublinie Bunea.
— A? ca să-i cer voie, să-l rog să nu se supere, deoarece mă vedeam obligat să-l deranjez. Redactorul şef de la „Icarus" intervenise prin Agripin Roşunchis, pentru un alt tip. Tot un inginer, după cîte am fost informat, Paulete Stamatin.
— Şi?
— Şi profesorul, bineînţeles n-a sărit în sus de bucurie, dar nici n-a protestat.
— O. K. În regulă. Te rog să mă scuzi, bătrîne!
Mitran Bunea se întoarse brusc şi se îndreptă aţă spre Paulete Stamatin, care se mişca nerăbdător de pe un picior pe altul, de a-i fi zis că e apucat. Părea un dansator modern şi însingurat, rătăcit în furnicarul acelei mulţimi, în premanentă agitaţie, care pulsa în holul Albamontului, zumzăind ca un stup de viespi înainte de a roi.

*

— V-aţi plictisit? îl întrebă Bunea, inutil, formal. Urcară la etajul întîi şi se opriră în faţa camerei treisprezece. Se uitau unul la altul într-o tăcere penibilă.
— Cheia, te rog, i se adresă din nou Bunea lui Paulete.

— Cheia?! Inginerul se căută cîteva minute prin buzunare cu mîinile tremurînde. Negul din vîrful nasului se lumină ca o veioză. Cheia? făcu el de parcă ar fi descoperit pentru prima dată curentul. Cheia v-am dat-o. Între timp, Bunea o descoperi în buzunar şi, după ce trase o înjurătură secretă la adresa propriei sale memorii, care uneori dădea semne de oboseală, o vîrî în broască. Uşa era însă deschisă. Privirile maiorului se întîlniră cu ale lui Paulete.
— Doar am ...
— Sînteţi sigur? Amintiţi-vă bine.
— Precis, am încuiat-o. Precis. Nu se poate să n-o fi încuiat, repetă Paulete, parcă mai mult spre a se convinge pe sine. Oare ce ar putea însemna „precis" în cazul unui tip atît de ciudat, sensibil şi care acţionează sub impulsul traumei provocate de descoperirea cadavrului „profesorului" Neagu Blebea? Dar dacă minte?? Încă nu-i vremea să-mi pun aceste întrebări, se hotărî Mitran Bunea, şi se întoarse spre Paulete Stamatin.
— Să intrăm, domnul meu!

IV

— Levănţică! a fost prima remarcă făcută de Mitran Bunea de îndată ce intrară în micul hol care trebuia traversat ca să ajungă în cameră.
— Aud?! Paulete Stamatin, alb ca varul, venea mişcîndu-se dezarticulat ca o stafie, în spatele maiorului.
— Levănţică. Parfum de levănţică. Duhneşte al

dracului. Nările lui Bunea, iritate de mirosul puternic, se mişcau ritmic, la fel ca la un iepure într-o tarla de varză.

— N-am miros, se scuză Paulete şi după o scurtă pauză adăugă, mă mir, însă, nici eu, nici Blebea nu foloseam...

Lui Mitran Bunea amănuntul i se păru preţios.

— Stai, i se adresă. Dibuind întrerupătorul, apăsă pe buton. Lumina, de un alb crud, destul de puternică a lustrei cu trei braţe se revărsă dintr-o dată, ca o aversă de vară.

În camera spaţioasă şi destul de frumoasă, domnea, după cum se putea observa la o primă privire, ordinea. Deci totul a fost fără violenţă, cu artă, reflectă Bunea.

Cadavrul nu arăta nici mai fioros, nici mai deosebit de altele. Cel puţin pentru Bunea care se obişnuise în cele peste două decenii de practică pe teren, să ia act de existenţa lor, cu răceală şi multă luciditate. I se întîmpla foarte adesea să nu facă nici o deosebire între ele şi manechinele pe care se făceau, mai întotdeauna, reconstituirile.

— E ca o păpuşă, conchise şi Paulete, căruia prezenţa maiorului îi crease o nebănuită siguranţă de sine. Ai crede că doarme dacă n-ar fi acolo, instrumentul acela odios, mai zise şi o lacrimă de nuanţă verde, căci în ea se reflecta culoarea tapetului cu care erau acoperiţi pereţii camerei, i se prelinse pe unul din obraji. Pe Bunea scena îl dezgustă:

— Ieşiţi pe coridor. Aveţi nevoie de aer. Vin şi eu în cinci minute, spuse, şi, cînd Paulete plecă, făcu o sumară trecere în revistă a camerei. Mai mult umblînd în vîrful picioarelor, să nu deranjeze,

să nu lase urme. De cadavru nici nu se apropie. Nici n-avea ce să vadă. Fostul „profesor" era acum un corp inert, aşezat cu faţa în jos, în diagonală, pe patul din dreapta faţă de intrare. Picioarele atîrnau încă, pe marginea patului în jos, mîna stîngă, îndoită sub corp, iar dreapta era întinsă pe lîngă pernă cu palma chircită, ca o broască rîioasă conectată la o sursă puternică de curent alternativ. Faţa nu se vedea, dar era posibil să fi arătat aidoma, doar părul cărunt, creţ şi bine întreţinut încă, era groaznic de burzuluit. Parcă mîna cuiva ar fi fost înfiptă în el şi l-ar fi zgîlţîit zdravăn, pe muribund. Nefirească într-adevăr şi cu totul incredibilă, o realitate de necontestat, era cuţitul. Cuţitul, înfipt pînă în plăsele prin haina pijamalei, în carnea uşor puhavă dintre omoplaţii victimei. Puţin, chiar surprinzător de puţin sînge, în jurul rănii. O pată vişinie de două laturi de palmă, dînd pijamalei un aspect scorţos. Atît.

Înainte de a ieşi, atenţia lui Mitran Bunea fu atrasă de un mic pacheţel mototolit, rostogolit şi uitat, din nebăgare de seamă, lîngă unul din picioarele mesei. Se aplecă şi ridică o mănuşă de cauciuc roz-alburie.

Buun, foarte buun, se bucură şi inima începu să-i bată ca un ciocan pneumatic de parcă ar fi tras un Fiat 850, la loz în plic. Stinse lumina şi ieşi.

— Să coborîm, i se adresă lui Paulete Stamatin. Dumneata mai rămîi o jumătate de oră la dispoziţia noastră. Am luat legătura la telefon cu medicul legist şi laboratorul miliţiei. Vor veni şi ei. Să nu suflaţi o vorbă despre recunoaşterea făcută. Nimănui.

— Nu-s copil.

— Nu fumați? Bunea scoase din nou pachetul de „Snagov".

— Nu.

—Iertați-mă. Mi-ați mai spus.

Ajunseră în hol. Lumea se îngrămădea în jurul unui afiș de dimensiuni apreciabile, pe care era trecut programul fiecărei zile a festivalului.

— Trebuie să fi început, cam de mult, spectacolul, jos în bar.

— Mai mult ca sigur, aprecie Paulete, consultîndu-și ceasul.

— Nu-i o treabă rea. Poate într-un fel se mai saltă și muzica noastră ușoară. Avem cîntece catastrofale. Nu atît melodiile, cît textele... „Am fugit de la părinți / Fiindcă tu m-ai scos din minți". Ce enormitate! exclamă Bunea.

— Ce părere aveți? interveni Paulete Stamatin rezemat de o banchetă cu spătar înalt de piele și nu mai știa ce să facă. Realmente se simțea stînjenit și își consulta mereu ceasul. Încă zece minute pînă la venirea medicului legist.

— Proastă, nu v-am spus.

— Nu despre cîntece v-am întrebat, despre crimă.

— Aaa! Despre asemenea lu-cru-ri (silabisi în mod intenționat cuvîntul), domnul meu, nu obișnuiesc să am păreri. Îmi plac mai mult certitudinile.

— Și?

— Curiozitatea strică, chiar dacă nu sîntem noi prea frumoși, renunță maiorul la dialogul protocolar. Și pe de-asupra e bine să fiți informat că unele lucruri pe care le discutăm împreună, constituie secrete ale anchetei, iar vînturarea lor în locuri

sau societăți prea puțin adecvate, poate constitui o infracțiune pasibilă de pedeapsă. Cu atît mai mult, părerile și certitudinile mele constituie un strict secret profesional și... personal, deocamdată. Da?!

— Da, încuviință inginerul, tulburat de noua și neașteptata întorsătură a lucrurilor. Începuse să se considere partenerul maiorului în ancheta abia începută și iată că totul s-a întors cu dosul în sus.

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, vă rog să nu plecați prea departe de-aici. Să știu unde vă găsesc peste cinci minute. Am puțină treabă.

Depărtîndu-se cîțiva pași, Mitran Bunea se așeză într-un fotoliu ascuns sub frunzele tremurînde ale unui ficus așezat lîngă una din coloanele laterale. Crengile arbustului se clătinau atinse de curenții repezi pe care-i stîrnea un ventilator ingenios mascat într-un fel de nișă, sculptată chiar în coloană. Maiorul scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor un carnețel minuscul și pe una din filele sale, începu să noteze, fără grabă, cu meticulozitate, ca un țăran obișnuit să-și rememoreze ziua de muncă:

1. Crima a fost comisă între cincisprezece și zece și șaisprezece treizeci (bănuit: Paulete Stamatin).

2. În acest răstimp, cineva, după toate probabilitățile persoană de sex feminin (memento: Levănțică) l-a vizitat pe Blebea.

3. Aceeași persoană sau poate asasinul a pierdut mănușa. (Nota bene: acest „corp delict" se va anexa dosarului cu mențiunea „strict secret").

4. De neînțeles:

a.) cine a dus cheia la recepție?

b.) a fost sau nu cineva ulterior în camera crimei sau Paulete a uitat să închidă uşa?!

— O là, là! Iată că şi maiorii meditează în scheme. Nu numai noi, ăştia, contabilii sau administratorii. Oameni insensibili, abrutizaţi de cifre.

Mitran Bunea tresări. Îşi reveni cînd îl descoperi în spatele său pe Olimp. „Te-am prins, te-am prins" repeta într-una şeful biroului de recepţie, fără ca să-şi poată stăvili accesul de bună dispoziţie. Mitran Bunea avea obiceiul să se laude că în nici o anchetă, oricît ar fi ea de alambicată, nu pune mîna pe creion şi hîrtie, lucrează exclusiv cu memoria.

— Te-am prins, îi repetă într-una Olimp, sincer fericit că i se ivise ocazia să-şi înhaţe amicul la „strîmtoare".

— În locul tău n-aş fi atît de vesel, chiar astăzi.

— Nu mai spune? Şi de ce „chiar astăzi"? intră de-adevăratelea la idee Olimp.

— De ce? pentru simplul motiv că mi se pare nefiresc şi aşa este, ca un administrator de hotel să împartă în toate părţile zîmbete cordiale, liniştitoare, cînd într-una din camerele hotelului, pe care-l conduce, se află un cadavru.

— Un ceee? Ochii lui Olimp se făcuseră cît cepele. Fugi de-aici! Nu gust umorul negru la ora asta

— Nici eu.

— Nu mă-ngălbeni, frate!

— E necesar oare, să ridic tonul ca să te fac să înţelegi că nu-mi arde de bancuri? Ascultă-mă. Vorbesc româneşte, aşa că te rog să pricepi: în după masa acestei zile, în hotelul tău, mai precis în camera treisprezece a fost ucis un om.

— Profesorul! exclamă Olimp.

— Exact. Profesorul. Vezi că şi contabilii au intuiţie de criminalişti?!

— Cum, ce? Asta-mi trebuie. Şi, ce, oare, cum, începu să se bîlbîie Caramfil Olimp, iar faţa i se schimbă dintr-o dată la culoare de parcă cineva i-ar fi acoperit-o cu o pînză albă.

— Lasă! Îţi explic peste o jumătate de ceas. Aşteaptă-mă în biroul tău, încercă Bunea să-l liniştească.

Imediat însă se întoarse şi-l căută pe Stamatin. Zărindu-l la cîţiva paşi numai, îi făcu semn discret să fie gata. Pe lîngă Nelson, care-i urmărea cu privirea-i bolnavă, dar nu lipsită de bunătate, treceau medicul legist şi doi băieţi de la laboratorul secţiei de criminalistică a miliţiei. Bunea îl luă pe Paulete şi le ieşi în întîmpinare.

V

Echipei, formată din tînărul medic legist Aristotel Pahonţiu, sergenţii Boacă şi Corciu, amîndoi buni specialişti în culegerea informaţiilor din teren şi interpretarea lor în laborator, îi trebui mai puţin de trei minute ca să parcurgă distanţa din somptuosul hol pînă la etaj.

— Operativi, ca de obicei, se mulţumi să remarce Mitran Bunea. Păşea cu modestie în dreapta medicului.

— Şi dumneavoastră primul, tot ca de obicei, îi răspunse acesta.

La cîţiva paşi, în spatele lor, Paulete Stamatin, nebăgat în seamă de nimeni. Şi nu se simţea rău. Se folosea de situaţie ca de un răgaz trimis de providenţă. Retras în sine se chinuia să alcătuiască un pronostic al întrebărilor probabile care — bănuia — aveau să-i fie puse de noii veniţi, însoţindu-le cu răspunsurile respective. „La ce oră aţi părăsit camera"? „La cincisprezece şi zece". „Cum de aţi reţinut cu atîta exactitate?". „Păi, săă... vedeţi..." se pomeni Paulete dialogînd de unul singur cu voce tare şi instinctiv îşi duse mîna la gură, fără să-şi dea seama că nu făcuse altceva decît, pur şi simplu, să reia fragmentar convorbirea cu Mitran Bunea, desfăşurată cu numai cîteva ore în urmă. Olimp fără a fi fost chemat şi fără să ţină seama de sfatul maiorului, sosise şi el şi acum sta ca o mumie lîngă Paulete.

— Cine a descoperit cadavrul? Aristotel socotea absolut necesară întrebarea, în acel moment, înainte de intrarea în cameră.

— Eu, răspunse Paulete, neaşteptat de prompt şi vioi, de parcă ar fi răspuns „prezent".

— La ce oră?

— La şaisprezece şi jumătate, aproximativ. Deşi nu mai participase la nici o anchetă, inginerul folosea — credea el — o terminologie cît mai adecvată. Nu spunea trei după masă, ci ora cincisprezece. Nu era un caz unic. Aproape toţi martorii procedau astfel, de parcă ar fi fost vorba de o convenţie colectivă.

— De-atunci a mai fost cineva înăuntru?!

Paulete tăcu. Nu pentru că i-ar fi venit peste mînă să mintă, dar simţise, după aerul cum fusese pusă întrebarea, că Aristotel Pahonţiu se adresase tuturor.

— Iată un răspuns care m-ar interesa şi pe mine. Mitran Bunea avea excelentul dar de a şti să aleagă întotdeauna cel mai potrivit moment spre a-şi face simţită prezenţa. Nu ştim, doctore. Dintre cei prezenţi, şi făcu un gest sumar cu mîna dreaptă, nimeni. Nu putem avea aceeaşi certitudine şi în cazul în care ar veni vorba de... Dar să intrăm. După cîte sînt informat uşa e deschisă. Da, tovarăşe Caramfil?

Luat cu totul pe neaşteptate, Olimp încuviinţă mai mult printr-o înclinare a capului. Maiorul îi făcu semn să se apropie.

— După cîte observ, se întoarse Bunea spre medic, aţi uitat un amănunt important, pentru mine cel puţin, prezenţa unui fotograf este absolut necesară.

— Da. Uitasem să vă spun că nu l-am găsit pe specialistul miliţiei, se scuză Aristotel. I-am lăsat vorbă acasă şi să sperăm că într-o jumătate de ceas, un ceas, va fi aici. E destul de punctual. Soţia lui ne-a promis că va face tot posibilul să-l anunţe în timpul oportun.

— Daţi-i telefon să renunţe! Vom proceda altfel. Ce-i drept, mai puţin legal. Principalul e să ne descurcăm, spuse Bunea. Apoi i se adresă lui Olimp: Trimite, te rog, pe cineva jos în bar. Trebuie să fie acolo fotograful de la „Zori noi". Să i se comunice că am nevoie urgentă de aparatul lui. Şi de el, desigur.

În secunda următoare, doi dintre cei de față părăsiră grupul. Olimp, aproape în fugă, spre scările care coborau la parter (fiind vorba de etajul întîi folosirea liftului ar fi fost incomodă, ducînd la pierdere de timp), iar Corciu spre telefonul de serviciu de pe coridor.

Paulete era sincer impresionat de prestigiul maiorului. „O, dacă și-n uzine, cuvîntul inginerului ar fi respectat întocmai", se gîndi el.

*

— Putem începe? ceru dezlegare Aristotel Pahonțiu. Fără să aștepte răspunsul deschise ușa și pășind în micul hol, aprinse lumina.

— Poftiți, îi invită, apoi, pe ceilalți.

— Vin. Mai tîrziu se îndreptă spre geamul mic, așezat vis-à-vis de camera treisprezece, ceva mai la dreapta. Un fel de hublou, în realitate un luminator, care oferea o vedere panoramică a imensului hol. Vînzoleala de jos îl amuza, deconectîndu-l.

Se ieșea de la spectacol. În mulțime, individualizîndu-se pregnant, Agripin Roșunchis. Fusese o seară mare pentru Agripin. Pe scena festivalului s-a produs celebrul trio vocal pe care-l alcătuiau cunoscutele mini-vedete: Minodora, Nimfodora și Mitrodora. Toate trei descoperite și îndrumate de Agripin Roșunchis.

Magistrul se afla în compania altei tinere speranțe, Achilina Iorest. Suavă ca un fir de lămîiță, cîntăreața sublinia valoarea fiecărui panseu emis de Agripin printr-o dezvelire lipsită de prejudecăți a

danturii. În jurul lor un cerc de pasionați ai cîntecului. Grupul ajunse sub luminator.

— Cum vi s-a părut „Quand je m'endors contre ta bouche" a lui Hustin, în versiunea grupului nostru?

— Există teme inaccesibile textului de muzică ușoară?

— Ce părere aveți despre reușita afirmație a lui Alain Barriere, privind așa-zisul cîntec „la-la-la" sau „Melodia pentru fredonat în baie"?

Ca într-un meci de scrimă împunsăturile veneau care de care mai ascuțite și mai subtil plasate. Drept gardă Agripin folosea zîmbetul Achilinei Iorest. În fața acestuia blitz-ul lui Veniamin Pomadă, fotograful „Zorilor noi", dădea evidente semne de oboseală. Dar Pomadă n-avea de gînd să capituleze.

— Cu ce-și pierde timpul nătăflețul și pe mine mă arde la degete, reflectă Bunea.

— A leșinat, auzi în acel moment, Bunea, o voce în spatele său. Se întoarse și-l descoperi acolo pe Boacă.

— Cum?

— A leșinat inginerul, îl lămuri sergentul. Cînd s-a apropiat de patul victimei a căzut pe parchet ca un butuc.

— Și?

— L-am trezit. Două căni de apă și opt palme. S-a ridicat, dar e imposibil să-i smulgi un cuvînt.

— Nu-i nimic. Lasă-l în plata domnului. Mîna maiorului schiță în aer un gest de plictiseală.

Dinspre scări, gîfîind, își făcu apariția Veniamin Pomadă:

— Să trăiți!

— Trăim și fără să ne-o spui, îi răspunse Bunea. Apoi către Boacă: Ia-l în primire și arată-i ce ne interesează. Să facă muncă de calitate. Are de la mine-o bere.

— Se poate?! făcu Pomadă. Știți doar. Nu colaborăm pentru prima dată.

Fotograful se referea la faptul că uneori la rubrica „Din sălile tribunalului" a „Zorilor" mai apărea și cîte-o fotografie semnată de el.

— Perfect. Înseamnă că treaba va merge strună, îl încurajă Bunea și apoi se îndreptă spre Aristotel Pahonțiu. Doctorul trăgea cu sete dintr-un Pall-Mall. Nu era fumător, dar avea totdeauna la el un pachet de Pall-Mall.

— Aș vrea să plec. Sînt ușor obosit! i se adresă maiorului.

— Toți vrem. Depinde de dumneata, cît de lung sau scurt vei fi în ceea ce dorești să ne comunici. Bunea știa însă care e dictonul preferat al lui Pahonțiu: „Vorbă lungă, sărăcia omului".

— Îmi pare rău că sînt obligat să ți-o spun, într-un fel să te descurajez (între Pahonțiu și Bunea, deși Bunea era mai în vîrstă, se sudase un fel de amiciție care se manifesta, frust, refuzînd zorzoanele și prețiozitățile dialogurilor oficioase), dar am certitudinea că ne aflăm în fața unei morți care va rămîne pentru totdeauna o enigmă.

— Mă subapreciezi, doctore, nu se putu abține Bunea.

— Nu. Nu-i vorba de așa ceva. Nu mă-ndoiesc o clipă, doar nu ne cunoaștem de ieri, alaltăieri, că

cercetările pe care le vei întreprinde, vor duce în cele din urmă la descoperirea celui care, cu un gest imposibil de calificat altfel decît odios, a înfipt custura, ce e o rablă nu un cuțit pe care să-l folosești spre a ucide, deci nu pun la îndoială că individul va fi prins pînă la urmă. Dar . . .

— Da, așa da! Era cît p-aci să nu te recunosc. Te știu fire optimistă. Din cînd în cînd maiorul clipea din cauza blitz-ului, a cărui lumină dureros de crudă, răzbătea pînă în micul hol, unde se afla el și doctorul.

— Din păcate, reluă Aristotel, optimismul meu nu va putea niciodată să decidă asupra momentului în care a survenit decesul. Asupra cauzei, propriu-zise a morții. Toate semnalmentele pledează pentru un atac subit și fulgerator de cord. Să se fi produs acesta înainte ca asasinul să lovească? Foarte posibil. Pledează pentru o asemenea ipoteză aspectul cadavrului. Sîngele înghețase deja în vine. Dovadă că singura pată este cea de pe pijama. Or, dimensiunile ei sînt nefiresc de reduse.

Dar ipoteza este contrazisă de aspectul rănii. Culoarea epidermei, modul în care s-au alterat celulele din jurul rănii, arată clar că același cuțit a fost înfipt de două ori. Și la intervale de cel puțin cîteva minute. Ce l-a determinat pe ucigaș să facă un asemenea lucru, greu de presupus. O singură explicație ar mai putea exista. Prima lovitură nu a fost fatală. Profitînd de întîmplare, ucigașul și-a chinuit în mod bestial victima. În scopul, probabil, de a-i smulge vreo mărturisire, un secret. Nereușind, și-a dus la îndeplinire fapta mîrșavă, dîndu-i

lovitura de grație. Mă rog, atacul de cord, ar fi survenit simultan loviturii la care mă refer. Hai să ne uităm în jur. Ordine perfectă. Nimic din ce ne-ar îndreptăți să afirmăm că aici s-a dat o luptă pe viață și pe moarte. Mai mult, după cîte am înțeles, din sumarele și deocamdată incompletele cercetări ale sergentului, asasinul, sau poate asasinii, au avut grijă să nu lase indicii hotărîtoare în alegerea unei piste.

— Dumneata ce propunere faci?

— O, niciodată n-am avut veleități de detectiv.

— Încearcă. Părerile profanilor sînt din cele mai prețioase. Sînt directe și mai aproape de real, uneori. Nu există tentația interpretării savante, spre care se îndreaptă cel mai adesea profesioniștii, într-un fel, spre a-și etala de la început competența.

— Dacă ții morțiș?! Doctorului îi era teamă ca nu cumva Bunea să se ambaleze într-o nouă teorie. Cred că asasinul este un cunoscut al inginerului Blebea. Dacă nu neapărat cunoștințe vechi, este sigur că ei, victima și ucigașul, luaseră contact, dacă nu cumva conviețuiseră, cu cel puțin două-trei zile înainte. Înfăptuirea crimei a fost pentru victimă o surpriză. L-a mirat poate mult gestul absurd al celuilalt înspăimîntîndu-l. Numai așa putem explica atacul de cord.

— Perfect! Mai spui că nu te pricepi.

— Ironie?

— Nu. Absolut deloc. Și Bunea nu făcea o afirmație de circumstanță. Împărtășea cu adevărat, în multe privințe, părerea doctorului.

VI

Plecarea lui Aristotel Pahonțiu a avut asupra maiorului același efect pe care putem presupune că l-ar avea asupra unui temerar explorator aflat în junglă, dispariția bruscă și neașteptată a unicului tovarăș de drum cu experiență. Moment neprevăzut în care toată responsabilitatea REUȘITEI sau NEREUȘITEI expediției se mută asupra celuilalt, obligîndu-l la decizii de importanță capitală. Nu era o simplă senzație cauzată de oboseală. Opinia lui Aristotel (îl cunoștea bine pe doctor și știa că în persoana omului destul de pirpiriu, cu fața asiatică, sălășluia un bun profesionist capabil să interpreteze cu mare finețe și pertinență, datele realității și — în ciuda modestiei firești, nedisimulate — un tip capabil de concluzii valoroase purtînd în miezul lor grăuntele meditației filozofice), privind decesul victimei, precum și celelalte păreri asupra asasinatului, nu ofereau încă nici o ieșire. Totul părea un drum înfundat într-un hățiș obscur. Poteci întunecate colcăiau ca niște șerpi, fără a oferi nici o șansă. „Cîștigă totdeauna cel care are curajul riscului“, își aminti Bunea una din maximele preferate ale lui Olimp. Contabilul o folosea totdeauna în după-amiezile ploioase cînd, uneori, îl vizita acasă și jucau amîndoi table.

— Ei, ce mai ai de spus? reuși Bunea să se smulgă din starea de pesimism ce amenința să-l înghită, asemeni unei mlaștini. Mă interesează elementele esențiale, adică indicii, se adresă sergenților.

— Unul singur ar fi. Dar e de natură psihologică. Apăsînd pe ultimele cuvinte, Corciu făcu un semn discret spre Paulete. (Inginerul se afla în stadiul de inconştienţă, iar faţa lui alb-vineţie o concura pe cea a cadavrului, acoperit cu o pătură în celălalt pat). Era clar că sergentul făcea aluzie la leşin.

— Lăsaţi fleacurile! Probe materiale v-am cerut. Speculaţiile psiho-detectiviste păstraţi-le pentru volumul întîi al memoriilor.

— Vă rog să mă scuzaţi. N-am vrut şi nu stă în intenţia mea şi desigur nici a colegului meu (Corciu se întoarse spre Boacă), să influenţăm mersul anchetei.

— Da, într-adevăr, orice indicaţie insuficient susţinută prin probe poate dăuna anchetei, făcînd-o să bată pasul pe loc. Şi cum în momentul de faţă, datorită condiţiilor deosebite şi cu totul speciale, sîntem obligaţi să procedăm cît mai urgent, vă prop... să luăm în consideraţie numai elementele de absolută certitudine. De pildă: rezultatele analizelor dactiloscopice, interpretarea fotografiilor (maiorul îl privi încurajator pe Veniamin Pomadă), audierea suspecţilor şi a martorilor, inclusiv investigarea universului intim al profesorului. Viaţa lui personală din orele care au premers crimei. Şi cum de un real folos ne pot fi, înainte de orice, obiectele de uzanţă personală aflate asupra victimei, v-aş ruga să vă referiţi la ele.

— Înţeles, să trăiţi! şi Corciu entuziasmat de logica maiorului porni să dea citire listei sumare pe care Boacă o şi vîrîse sub nasul său: un costum, stofă englezească, în dungi; una pereche pantofi, talpă

bună, marcă străină; un aparat de ras cu baterii, producţie indigenă, preţul 180 lei; un ...

— Treci peste amănunte. Mă interesează obiectele deosebite, actele, interveni Bunea.

— ... una carte, coperţi galbene, din carton obişnuit: „Frate-meu, Iluţ", autor: Toni Albaru. Buletin; un carnet C.E.C. şi biletele astea de spectacol. Sînt pentru festival, le cunosc după culoare, adăugă sergentul.

— Numai atît? Bunea care în alte împrejurări refuza, din principiu, să audieze astfel de „pomelnice", cum le numea, era acum de-a dreptul stupefiat.

— Un stilou şi ... asta. Corciu se aplecă peste masă şi ridicînd o coală de hîrtie o întinse maiorului. E scrisul profesorului, l-am confruntat cu semnătura de pe buletin.

Spre şi mai grozava uimire a lui Mitran Bunea, textul era o adevărată aiureală: „Unde-i infinitul? / În stînga, în dreapta? / În jos? / În sus? / Nu, / din toate părţile mă înconjoară".

„Pare poezie, gîndi Bunea. Şi de fapt, dacă ar fi citit-o în vreo revistă literară, modest cum era Mitran Bunea şi-ar fi imputat sieşi o serie de lucruri legate de faptul că nu încercase niciodată să depăşească — zicea el — o anume limită în înţelegerea artei moderne. Realitatea era alta: deşi nu era unul din acei care se înghesuiau, foarte mulţi, mai mult din snobism, la vernisajele oficiale şi nici nu se dădea în vînt după autografele poeţilor, numiţi „moderni" (unii, în treacăt fie spus, cultivau mai mult propria lor semnătură decît poezia), maiorul înzestrat cu o intuiţie nativă deosebită reuşea

să deosebească foarte repede valoarea de non valoare, manifestarea sensibilă și sinceră de impostură. Cît privește poezia „profesorului" o evaluase dintr-o ochire, cu precizie de cîntar electronic: O simplă chichiță. În loc să lipească abțibilduri, în orele sale de destindere, bătrînelul compunea versuri".

— Rețineți ceva la dumneavoastră? se interesară, aproape într-un glas, Corciu și Boacă, derutați de atenția pe care o acordase textului respectiv. „Iată unde era indiciu și să mai zici că iepurele nu sare de unde nu te aștepți" se gîndiră ei, fiecare în parte, reproșîndu-și lipsa de fler. Răspunsul pe care îl primiră, fu de natură să-i deruteze și mai mult:

— Da. Biletele de spectacol.

Sergenții nu mai avură timp să pună întrebări. Paulete Stamatin începuse să dea semne de viață și Bunea privindu-l, cum se ridică buimac, ca un om trezit dintr-o beție groaznică și care încearcă să identifice locul unde se află, li se adresă:

— Nu uitați să-i luați amprentele!

În clipa următoare, parcă amintindu-și de prezența lui Veniamin Pomadă, Mitran Bunea — deși tot timpul îl studiase pe fotograf — simulă o amnezie:

— Tot aici ești? Credeam că l-ai însoțit pe doctor.

— Se poate? Fără permisiunea dumneavoastră? Poate mai aveți nevoie de . . .

— De nimic. Luni dimineața, cel tîrziu la zece, aș vrea să intru în posesia fotografiilor.

— La șapte fix le aveți, preciză Pomadă și făcu un pas spre ușă. Se opri imediat strigat de maior.

— O clipă! Mergi la ziar?

— Nu chiar acum. Dar trec. Trebuie să predau filmul.

— Fii drăguț, așteaptă o clipă. Te-aș ruga să-i duci redactorului de serviciu un bilet. E vorba de un fel de știre. Să-i spui că l-am rugat să apară în ziarul de mîine. Neapărat. O să-i dau un telefon și eu redactorului șef.

Scoțîndu-și carnetul din buzunar, același pe care cu puțin timp înainte, în hol, încercase o exprimare schematică a situației, Mitran Bunea așternu pe una din file, următorul text: „Cu adîncă durere, membrii familiei anunță încetarea din viață a eminentului cercetător, inginer Neagu Blebea. Moartea a survenit ieri după masă, în urma unui fulgerător atac de cord, în timp ce defunctul se afla în camera sa de la hotelul Albamont".

— O mai stilizați voi, se adresă apoi lui Veniamin și rupînd fila din carnet se pregăti să plece.

— Noi?! Sergenții care urmăriseră cu sufletul la gură fiecare gest, păreau a fi destul de surprinși de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— V-am spus, repetă Bunea, îndreptîndu-se spre ieșire. Luați amprentele inginerului Paulete Stamatin. Luni dimineața vă aștept la șapte fix. Amprente, analiza tuturor urmelor suspecte și, eventual, o reinterpretare a datelor printr-o mai strînsă subordonare a elementelor din teren, concluziilor de laborator. Și sper să vă pot mulțumi și pentru această nouă, fructuoasă colaborare. Noapte bună!

— Dar cadavrul?

— Am eu grijă . . .

Deși obosit, simțea un sentiment de satisfacție. Era

convins că se afla pe drumul bun. Principalele indicii, care aveau să-l ajute în descoperirea asasinului, se aflau în mîna sa.

*

Olimp era de o jumătate de oră în biroul său, așteptîndu-l pe maior. Combinații ingenioase de sticlă și aluminiu îi dădeau încăperii aspect de laborator spațial. Dintr-un colț, o veioză tip arbust, cu oglinda reglabilă arunca spre masa contabilului firișoare subțiri de lumină, de toate culorile, imitînd curcubeul. Jocul lor crea o surprinzătoare senzație de fragilitate, făcînd aerul să vibreze ușor, asemeni „apei morților" deasupra unei cîmpii umede într-o zi de primăvară. Intrînd Mitran Bunea a avut tentația să se abandoneze ciudatului spectacol de lumină.

— Frumos, foarte frumos, a remarcat, convins că-i face un compliment amicului său. Caramfil Olimp era mîndru de funcția sa de administrator al hotelului Albamont și „director" (așa se autointitulase) al oficiului de recepție.

— Nimicuri. Indispensabile, totuși, unei bune propagande turistice, formulă pofesional Olimp, dar mai ales pentru a se scuza. Bunea îl vizita pentru prima dată la locul de muncă.

— Mda! o să fie un loc ideal pentru interogatorii.

— Ce? Doar n-ai cumva de gînd... Pe Olimp intenția nemărturisită a maiorului îl înspăimînta. Gîndește-te ce-o să fie! Toată mulțimea asta de aici (mîna dreaptă a lui Olimp zvîcni ca o aripă rănită lovind aerul în direcția holului) o să șușotească. Nu-i în joc numai reputația celui mai modern complex hotelier al orașului, o anchetă aici, în aceste zile, va avea, sînt convins, consecințe nu din cele mai fericite asupra festivalului. Gîndește-te bine. Desfășurarea lui nu este numai un eveniment de cultură, aș zice, dar și un prilej pentru creșterea numărului turiștilor. Muzica ușoară, oricît de sus am privi-o noi, intelectualii „subțiri" cu lecturi din Kafka sau Joyce, rămîne cel mai important fenomen artistic de masă al secolului. Gîndește-te bine.

— M-am gîndit și mă bucur că avem opinii identice.

— ?!

— Nu în ce privește muzica ușoară, desigur, preciză Bunea. Dar m-am hotărît să fac singur investigațiile și într-un mod mai puțin uzitat. Tocmai pentru că îți bănuiam frămîntările. Voi proceda, și mărturisesc, nu numai de dragul tău, cît se poate de discret. Cum? În primul rînd renunț a-l aresta pe Paulete Stamatin, deși toate bănuielile se îndreaptă spre el.

— Sincer vorbind, pe aiuritul ăsta nu-l cred în stare, găsi Olimp momentul potrivit să-și expună punctul de vedere.

— Nu putem ști. Înclin doar să cred că, dacă totuși a făcut-o, nu-i singur. E aceasta, bineînțeles, o ipoteză. O afirmație fără temei.

— Diavolul a luat și încă nu o dată chipul îngerului blajin, tot așa cum perla stă ascunsă în trupul putred și gelatinos, rău mirositor, al scoicii.

Bunea zîmbi. Era bucuros că prietenul său se do-

vedea om de spirit, capabil să se detaşeze de situaţie. Se hotărî să-l „perie".

— Să presupunem, îi spuse, că te-ai afla în situaţia mea. Trebuie să descoperi, deci, criminalul. Indiciile sînt puţine şi conduc spre Paulete. Dar în sinea ta ai serioase îndoieli. Cum ai proceda?

— Ştii cum?

— Nu. De aceea te şi întreb.

— Uite, se aprinse Olimp. Apăsă pe butonul unei sonerii (Bunea nu pricepu gestul), apoi luă o bucată de hîrtie şi începu. Întîi desenă un rîu şi apoi nişte tufişuri.

— Să presupunem, continuă Olimp, că sîntem undeva pe cîmp, de pildă, aici, pe malul rîului (vîrful pixului său desenă rapid două mogîldeţe pe coala de hîrtie), la o vînătoare de raţe sălbatice. Cîinii sînt plecaţi să hăituiască. Noi ce facem?

— Aşteptăm, răspunse Bunea.

— Da! Aşteptăm. De departe se aud lătrăturile cîinilor şi nu peste mult timp, pe deasupra noastră, apare prima raţă sălbatică. Ce faci?

— „Bum", făcu maiorul.

— Asta-i, vezi? Nu trebuie făcut „bum". Ce altceva? Foarte simplu. Nimic. Orice vînător de raţe sălbatice ştie următorul secret: Nevinovatele dar atît de delicioasele păsări nu zboară decît în cîrd. Totdeauna cîrdul are forma unui „V" care poate lua în funcţie de situaţie, diverse aspecte: „V" cu vîrful înainte, „V" cu vîrful înapoi sau chiar dublu „V". Pentru că totdeauna în fruntea acestui „V" la o distanţă de cîţiva metri zboară paznicul cîrdului. În cazul nostru momeala vînătorului. Ai tras,

rămîi cu momeala. Cîrdul îşi va schimba imediat forma şi direcţia de zbor.

— Şi? Ce-ai vrut să-mi demonstrezi cu asta?

— Nimic deosebit, să-ţi întăresc şi prin acest exemplul convingerea că procedînd aşa cum te-ai hotărît este cît se poate de înţelept.

— Merçi. Ai de la mine o cafea.

— Deocamdată dă-mi voie să-ţi ofer tot eu una, rîse Olimp, în clipa în care uşa se deschise şi în birou intră o fată cu două cafele şi două pahare cu apă minerală. Purta o mini-jupă portocalie şi de la gît, mişcîndu-se ritmic, ca un şarpe domesticit, îi atîrna un colier uriaş, de culoare maro. Avea mijlocul strîns într-o centură de metal.

— Mai doriţi ceva? întrebă fata, după ce aşezase tava pe biroul lui Olimp.

— Te-aş ruga, îi răspunse administratorul, să mai întîrzii în seara asta. Eventual să rămîi la bar. E aglomeraţie mare. Juriul s-a retras în salonul mare şi va trebui să mai întrebe cineva, din cînd în cînd, dacă vreunul are nevoie de cafea.

— Nu s-ar putea să reţineţi pe altcineva? Vă rog să mă credeţi, sînt obosită şi mă doare capul. Arăta într-adevăr palidă.

— Nu. Dumneata eşti singura care ştii să te descurci. Lasă că de luni . . . Olimp se referea la faptul că fata avea să intre în concediu de căsătorie.

— Frumos exemplar! ţinu să constate Bunea, de îndată ce rămăsese cu Olimp.

— Da, o fiinţă interesantă.

— Te cred şi mă bucur că ştii să-ţi alegi secretarele. Vezi să n-ajungi rău pînă la urmă.

— Nici o grijă, îl linişti Olimp. Şi nici nu mi-e secretară. N-are decît puţin peste optsprezece ani. A crescut fără tată, fără mamă. S-a apucat de drăcii. Se pare că avea degete lungi şi o interesau buzunarele celor care beneficiau de serviciile transportului în comun.

— Şi eu m-aş lăsa buzunărit, ai văzut ce degete are? se înfierbîntă maiorul, pe care, în asemenea împrejurări, dioptriile, se vede treaba, nu-l stînjeneau.

— De chelneriţă. Asta e de fapt meseria ei. O ţin acolo cu intenţia să se califice. Ce-i drept nu prea face treabă. Ar fi trebuit s-o dau afară. Dar cum ştie destul de bine franceza, lucru ciudat, o ţin şi o folosesc pe post de „fată în casă“ ca să mă exprim astfel. Bună la toate şi la nimic, într-un fel. Norocul ei că săptămîna viitoare se mărită. Şi-a găsit un tehnician, de la abator, se pare. Principalul e că poate fi utilă, uneori ai nevoie de structurile astea ieşite din comun, nonconformiste. Produc impresie. Pot surprinde. De aceea am şi trimis-o de cîteva ori şi la „profesor“.

— Nu mai spune! Îl cunoştea? Iată deci, încă un client. N-ai vrea să-mi spui şi numele zînei?

— Dora Melinte, cred că nu mă-nşel, adăugă Olimp, spre a sugera că e o simplă întîmplare faptul că-i reţine numele. În realitate manifesta o puternică simpatie pentru fată. Nu cred că-l cunoştea pe îşi notă numele fetei în carnet, sub schema principalelor indicii şi ipoteze. Aşa cum spuneam, con-
— Şi acum să revenim de unde am plecat, şi profesor.

tinua el, voi face singur cercetările. Pentru aceasta am nevoie şi de sprijinul tău.

— Ţi l-am şi dat, sublinie Olimp. Spune-mi ce mai doreşti şi se face.

— Bun! S-o luăm ca la carte Sistematic şi-n ordine. Unu: Cadavrul lui Neagu Blebea să fie dus urgent, cu o dubiţă a hotelului, în cel mai mare secret, la morgă. Îl scoateţi cum ştiţi, fără să se simtă nimic. Eventual prin spate. Doi: Să nu se sufle o vorbă despre crimă. Explicaţia oficială: atac de cord. Trei: Camera să fie cît mai repede pusă la punct. E de preferat ca Paulete Stamatin să doarmă tot acolo.

— Nici n-ar avea unde. Toate celelalte camere sînt ocupate.

— Foarte bine. Dacă inginerul refuză, i se face frică, să-i aranjaţi o companie. Patru: Cum ţi-am spus, de mîine mă instalez aici. În cea mai mare discreţie voi face interogatorii fulger. Primul interogat, tu. Apoi în ordine: Paulete, fata şi toţi care vor putea să-mi ofere, cît de cît, o relaţie despre inginerul Blebea, despre cum şi-a petrecut timpul cît a fost oaspetele Albamontului. Ce zici?

— Mai e loc pentru vorbe? se miră Olimp.

— Atunci, la revedere? Pe mîine.

Înainte ca maiorul să poată protesta, avea de gînd să facă drumul pe jos pînă acasă, Olimp luă receptorul şi formă numărul.

— Alo, şoferul de serviciu? Tu eşti Mitică? Trage maşina în faţă. Iese acum maiorul Mitran Bunea. Condu-l te rog.

VII

Rămas singur, Olimp Caramfil apăsă pe soneria aflată în colţul biroului, aşa cum făcuse şi în prezenţa lui Mitran Bunea. După cîteva clipe, apăru, din nou, Dora Melinte.

— Încă două cafele te rog, şi pentru că fata era nedumerită, Olimp adăugă: le laşi aici pe birou. Pe urmă eşti liberă. Mergi acasă, dar mîine te prezinţi de dimineaţă.

— Poftiţi?!

— Mîine te prezinţi de dimineaţă, am spus. Va fi nevoie de tine.

— Dar am zi liberă!

— N-are importanţă. Vei primi compensaţie. E o situaţie de excepţie.

— Ce e? Olimp se înfurie de-a binelea. Nu suporta impertinenţa, iar insistenţa fetei i se păru necuviincioasă.

— Dracu e! În carne şi oase, la noi în hotel. Un om mort lîngă noi şi ţie îţi arde de întrebări idioate.

— Mort?! Dora dădu ochii peste cap şi Olimp avu senzaţia că e pe punctul de a leşina. Asta mi-ar mai trebui, se căină. Cine ştie ce vorbe mi-ar mai ieşi.

— Profesorul suferea cu inima şi se pare că a făcut o prostie. Sigur e că a murit.

— Doamne păzeşte! Bine că nu i s-a întîmplat atunci, cînd m-aţi trimis să-i duc ceaiul. Lumea s-ar fi gîndit. .. S-au mai văzut cazuri la ăştia, de suferă cu inima. Dar celălalt din cameră ce-a păzit? De ce n-a chemat doctorul. Faptul că Dora Melinte

devenise, subit interesată de caz, i se păru curios lui Olimp. Şi ca să înţeleagă substratul curiozităţii excesive, se gîndi să prelungească discuţia.

— O fi fost plecat. După treburi, omul. N-o fi venit în oraş ca să stea în cameră tot timpul.

— După treburi! După cai verzi pe pereţi, nu după treburi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că pe unii dintre „oaspeţii dumneavoastră“, cum le spuneţi, ăstora care vin la noi, ar trebui să-i mai învăţaţi şi cum să se poarte. Mi-a dat o întîlnire, boşorogul!

— Poftim?

— Mi-a dat întîlnire, repetă Dora. Azi după masă la trei. Nu m-am dus.

— Foarte bine, foarte bine, îngăimă Olimp. Se bucura pentru informaţie. Avea de gînd să-l înştiinţeze cît mai repede pe Bunea. Să vadă maiorul că nu particip numai din obligaţie la anchetă, îşi zise şi, conducînd-o pe Dora, ieşi cu gînd să dea curs dispoziţiilor lăsate de Bunea. Avea presimţirea că punctul dificil urma să fie convorbirea cu Paulete Stamatin. Şi într-adevăr . . .

*

— Nu se poate, refuz! Categoric, refuz! striga Paulete Stamatin, un sfert de oră mai tîrziu, în biroul lui Olimp.

— Vă rog, înţelegeţi, n-avem altă soluţie.

— Puţin îmi pasă ce aveţi! O elementară politeţe, dacă termenul ăsta face parte din lexicul dumneavoastră, vă obligă să procedaţi altfel. Cum cre-

deți că voi putea închide ochii într-o cameră unde, pînă acum un sfert de oră se afla cadavrul unui om?

Ori e într-adevăr speriat, ori face pe nebunul își spuse Olimp. Și dacă face pe nebunul, înseamnă că are un interes. „...pe unii dintre oaspeții dumneavoastră,... ar trebui să-i învățați și cum să se poarte“ ...cuvintele rostite de Dora Melinte la adresa lui Paulete Stamatin stăruiau în memoria lui Olimp. Bîzîiau ca niște bondari și zborul lor sporea suspiciunea administratorului pentru omul din fața lui. E o canalie, gîndea. Totdeauna pisica blîndă zgîrie rău. Ochii i se fixaseră pe negul de pe nasul lui Paulete.

— Îmi îngheață sîngele în vine numai la gîndul că voi dormi acolo. Este imposibil, imposibil! Ca o placă uzată, Paulete repeta: „imposibil, imposibil, îmi îngheață sîngele în vine“. Fii liniștit, ar fi vrut Olimp să-i arunce cu tifla, o să ți-o trimit pe Dora Melinte, să ți-l dezghețe. Ce zici, savantule? Dar se abținu. Condiția de gazdă nu-i permitea o asemenea insultă.

Da, „insultă“, ăsta e termenul se convinse Olimp. În numele a ce și pentru ce m-aș amesteca eu în viața lui? Îl privește. Nu-s plătit pentru postul de detectiv particular. Nici să descopăr asasini. A vrut s-o cucerească pe Dora, treaba lui. E o chestiune care ține de viața lui intimă. Nu-mi dă dreptul să-l acuz de crimă. Un lucru e sigur: A vrut aventură, iată a găsit aventură. Sfîntul din cer nu stă degeaba.

— Ați spus ceva? Vocea lui Paulete răsună neașteptat de calmă. Inginerul se plictisise sau poate obosise să mai fie isteric.

— Mă gîndeam la o soluție, să vă ajutăm cumva...

— Deocamdată văd că mă ajutați din plin. Îmi dați cafea la ora asta. Mai bine mi-ați fi dat un somnifer sau un ceai din coji de mac. Paulete avea prejudecata că ceaiul din coji de mac este cel mai agreabil și eficient somnifer.

— Aveți dreptate. Și Olimp își aminti cum îi spusese Dorei Melinte în mod automat: „Adu două cafele“. Poate și pentru că în concepția lui cafeaua își pierduse proprietățile concrete, existența ei dobîndind exclusiv o atribuție abstractă, ca „element de protocol“.

— O să mă intoxic într-o bună zi. Beau cîte zece, dacă nu cincisprezece cafele. Și totdeauna ca acum. Fără să-mi dau seama.

— Nu-i bine, îl mustră Paulete și negul de pe vîrful nasului său se coloră spre albastru.

— Știu. Păcat că i-am dat liber fetei. Aș fi cerut un vin.

— Un vin bun, nu-i glonț de tun. (La un asemenea răspuns Olimp nu se aștepta. E într-adevăr nebun, conchise. A ucis pentru că e nebun. Poate nici nu știe că l-a trecut pe profesor în lumea drepților). Administratorul avu o senzație de frig și constată cu uimire că pe mîini îi apăruse pielea găinii.

— Dacă stăm aici, vinul nu vine la noi, găsi, în sfîrșit o soluție Olimp. Dar Paulete, ca și cînd ar fi uitat subiectul diferendumului dintre el și celălalt, se eschivă.

— Sînt obosit. Prefer un somn bun. Camera treisprezece e raiul pe pămînt pentru un om ca mine. Multă liniște.

Salută respectuos şi ieşi înainte ca administratorul să se dezmeticească.

— Doamne, parcă visez! Vru să iasă în hol, dar uşa se deschise şi în prag apăru Mitică, şoferul.

— L-ai dus pe maior?

— Nu.

— ?

— Nu acasă, repetă şoferul. L-am lăsat pe şosea. A zis că vrea să ia aer.

— La ora asta aer?

VIII

Aleea cu salcîmi. Noapte senină de primăvară. Cu cerul înalt. Ţîrîitul greierilor, un foşnet nedesluşit de gîze şi gîzîitul gîndacilor de mai (fusese o primăvară timpurie), ale căror aripi, desfăcîndu-se la intervale regulate, pocneau prin aer ca nişte păstăi de mazăre. Toate aceste zgomote urcau pînă la stele făcîndu-le să tremure. Numai mirosul greu al florilor de liliac se tîra pe pămînt ca un şarpe blînd, multicolor.

Mitran Bunea avea senzaţia unei uşoare ameţeli. O ameţeală cu totul neobişnuită. Reconfortantă şi stimulativă. Nu moleşitoare şi greţoasă ca aceea pe care i-ar fi procurat-o alcoolul. Dar Bunea n-avea de unde să ştie. Evita băuturile sau le consuma cu mare cumpătare. Nu simţise niciodată vipera perfidă a tăriei încălzindu-i sîngele. Mersul ei anesteziant din stomac, prin sînge, şi apoi prin măduva

spinării, pînă în creierul mic, îi era străin. Cum străină îi era şi muşcătura de graţie, acea lovitură moale, ca un sac de nisip în ceafă, care atinge cerebelul beţivului, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul şi să se legene ca într-un balansoar. Nu.

Acolo, însă, păşind îngîndurat pe sub salcîmii, în trunchiurile cărora clorofila imita cîntecul ielelor, Mitran Bunea îşi simţea fiecare celulă împrospătată cu oxigen. Trupul său vibra ca un viespar, cuprins de delir. Dar mintea îi era lucidă. Păşind cu nările umflate de plăcere, semăna cu un cal întors — după ore de trudă pe asfaltul oraşului — în plin cîmp.

Aleea cu plopi mîngîia ca o tangentă cartierul vechi al oraşului, ţinîndu-se mai aproape de tarlaua de trifoi din dreapta. Un lan cu trifoi crud, cu frunzele negre, cărnoase, unduindu-se lin, ademenitor ca apa unui lac verde-închis. Dar nu tentaţia de a intra în posesia mult rîvnitului fir purtător de noroc îl determinase pe maior să-şi întrerupă la jumătate, drumul spre casă.

*

Fapta rea, chiar şi atunci cînd ţine de sfera nebuniei, poate fi investigată. Cu o condiţie. Cel care face investigaţiile să ţină numai şi numai drumul logicii, să nu înghită momelile.

Aşa gîndea Mitran Bunea, plimbîndu-se în miez de noapte, pe aleea cu salcîmi şi avea certitudinea că acceptînd ipoteza că Paulete Stamatin l-a ucis pe Neagu Blebea, însemna să înghită o momeală. Şi, de fapt, presupunerea aceasta, nici ca ipoteză

măcar, nu era valabilă. Simplul fapt că cineva n-are alibi în momentul cînd se comite o crimă şi că se află cu totul întîmplător în preajma victimei, ne dă dreptul să-l suspectăm? Iată un raţionament, care lui Mitran Bunea, în acel moment, i se păru de fier. Invulnerabil. Dar tot el se întorcea spre sine, iscodindu-se: Ştiu eu cît este şi cît nu este întîmplare în toată istoria asta încîlcită? Ce este logic şi ce este nelogic în desfăşurarea ei?

De departe, pe şosea, se apropia alunecînd lin, ca o suveică şi clipocind somnoros din faza mică, un taximetru. La semnal şoferul frînă.

— La gară, îi strigă Bunea, urcîndu-se.

*

La oficiul bagajelor de mînă, nici ţipenie de om. Mitran Bunea trebui să bată mult în geamul lucios al ghişeului pînă să-şi facă apariţia, mişcîndu-se mototolit, ca un ghemotoc de hîrtie, omul de serviciu.

— Bonul, se adresă el maiorului, ridicînd, agale, fără chef, geamul masiv al ghişeului. Bunea, urmărindu-l, îşi aduse aminte de schiţa lui Caragiale. Amuzat, îi întinse celuilalt legitimaţia.

— Poftiţi, să trăiţi, se fîstîci omul de hîrtie, nu speriat, ci mai curînd surprins. Doriţi . . .

— Da, m-ar interesa o informaţie.

— La ordin!

— Nu cumva ştiţi, aţi avut sau mai aveţi, şi acum, un geamantan lăsat cu mai multe zile în urmă, de un domn înalt, în vîrstă.

— Nu.

— N-aţi avut sau nu ştii dumneata?

— Nici una nici alta.

— Adică? Nu poţi fi mai clar?

Pe omul de hîrtie, agitaţia lui Bunea îl lăsa rece.

— Dar vorbesc pe înţeles. Am avut şi ştiu de poveste. Nu pentru că ar fi fost primul bagaj care să stea zile în şir aici. Nu toţi oamenii sînt civilizaţi, să respecte indicaţiile de pe bon. Dar noi le respectăm. Îi penalizăm cum scrie la carte.

— Şi bagajul ăsta, îl veţi penaliza mult?

— Mi se pare că nu.

— De ce? Doar nu vrei să-mi spui că e în termen. Are patru zile.

— Văd că ştiţi mai bine ca mine care am fost de serviciu. Marţea trecută l-a lăsat. Un domn bătrîn, cu păr alb. Venea de la Bucureşti. Zicea că o să trimită urgent după el, dar . . .

— Ei şi, n-o să-l penalizaţi?

— Nu cred.

— De ce?

— L-am şi penalizat.

— L-a ridicat cumva? Cînd?

— Nu de mult. Acum o oră, înainte de venirea dumneavoastră.

— A fost personal? întrebă Bunea deşi interesul său pentru geamantan scăzuse. Îşi dădea seama că se întîmplase ceva neprevăzut. Ori judecata pe care o făcuse era greşită (i se părea nefiresc ca profesorul să vină într-un oraş străin fără un bagaj ca lumea şi îşi zise că de vreme ce acest bagaj n-a ajuns încă la Albamont, nu poate fi în altă parte decît la gară), fie că, din nou, se întîlnise cu neverosimilul.

— Nu, n-a fost dînsul. Altcineva, îi răspunse omul

de hîrtie. L-am penalizat, dar nici că i-a păsat. Mi-a lăsat douăzeci şi cinci.

— O mai ai?

— Da. Pot să v-o arăt. Lăudăroşenia omului de dincolo de sticlă îi era de folos lui Bunea.

— Hai să facem schimb. Mi-o dai mie pe aia şi eu îţi dau alta şi încă cinci lei. Bine?

— În regulă, cum să nu fie bine?

— Batem palma?

— Batem. Să fie-ntr-un ceas bun.

Bunea luă cu grijă bancnota şi o puse într-unul din buzunarele laterale ale sacoului său demodat.

— Ascultă, i se mai adresă, înainte de a pleca, omului de la ghişeu, cum arăta cel care a venit după valiză?

— Ca tot omul. Ceva mai în vîrstă, dar nu chiar aşa bătrîn.

— Vreun semn deosebit n-ai observat?

— Era mic de statură.

Halal spirit de observaţie, aprecie Bunea şi se hotărî să nu mai piardă timpul. Se întoarse cu spatele spre ghişeu şi porni spre ieşire.

— Şi-avea un neg pe nas! îl ajunse din urmă vocea omului de hîrtie. Tresări, dar îşi continuă drumul. Începuse să simtă oboseala şi avea de gînd să tragă un somn bun.

IX

În timpul cît Mitran Bunea se plimbase ca un licean chinuit de insomnii pe aleea cu salcîmi şi se întreţinuse într-un dialog destul de anost cu

„omul de hîrtie", de la oficiul bagajelor de mînă, la hotelul Albamont s-au înregistrat două incidente pe cît de curioase, pe atît de misterioase.

Primul se leagă de dispariţia lui Paulete Stamatin. Nimeni nu i-ar fi observat absenţa (lumea, cîtă mai era în hol, în majoritate reporteri, critici muzicali, mini-vedete, cum şi personalul hotelului, era cuprinsă de febra ultimelor pregătiri pentru primirea cîntăreţei Linda Vinder Vinder, oaspetele de onoare al ultimei zile de festival), dacă Olimp Caramfil n-ar fi dat subit în „mania detectivismului".

— Nu mai merg acasă. Dorm aici. Dacă mă răzgîndesc chem un taximetru. Eşti liber, i-a spus şoferul sub pretextul că prezenţa sa era absolut necesară în momentul sosirii vedetei. Motivul a fost, aşa cum a reieşit, altul. Olimp Caramfil socotea (era pentru prima dată cînd se amesteca în treburile amicului său şi asta deoarece fără voia lui fusese implicat), că Mitran Bunea face o gafă nearestîndu-l pe Stamatin.

Dacă între timp mai face de petrecanie cuiva? De la un nebun te poţi aştepta la orice. Are ochii injectaţi în permanenţă, iar cînd vorbeşte învălmăşeşte cuvintele ca un apucat. Nici negul de pe nasul lui, nu-i lucru curat. Semnul satanei. Şi, la urma urmelor, întreaga lui înfăţişare. Calota craniană alungită ca o bombă. Fruntea teşită şi plină de coşuri. La vîrsta lui coşuri! Înţeleg la optsprezece, la douăzeci de ani. Cît sîngele încă fierbe şi carnea musteşte şi se încinge ca plita. Dar la cincizeci de ani?

A ieşit de la bar şi a traversat aproape în fugă holul. În grabă s-a izbit, faţă-n faţă, cu Dora Me-

linte. A simţit sînii ei, mari şi fierbinţi ca nişte radiatoare. Şi-a cerut scuze şi a pornit mai departe.

— Ce e? Ce s-a mai întîmplat? s-a speriat Dora. Faţa i s-a aprins ca hîrtia de turnesol.

— Atenţie, atenţie! s-a precipitat administratorul. O aşteptăm pe Linda.

N-a avut timp să observe că, de fapt, Linda şi sosise, cum — de asemenea — propriile-i gînduri nu i-au mai dat răgazul să se întrebe ce caută Dora acolo, cînd, cu numai cîteva ore înainte, se lamentase că e obosită şi că vrea să meargă acasă. Alerga. Nu s-a oprit decît în faţa uşii de la camera treisprezece. A apăsat pe sonerie. Nimic. Nici un semn.

— Poate-i obişnuit cu bîzîitul soneriilor, s-a gîndit. Şi „poc", şi „poc", „poc" şi „poc", „poc — „poc", „poc" cu pumnul în uşă.

S-a deschis brusc lovindu-se de perete uşa de la camera paisprezece. Au apărut trei capete ciufulite: Minodora, Mitrodora şi Nimfodora. Celebrul trio.

— Ce-i, mă, n-ai somn?!

— Te-au apucat dracii?

— Huo!

Trei cîntăreţe, trei triluri. Fiecare pasăre pre limba ei. Concert scurt. Şi-au dat seama că „huliganul" prea semăna cu administratorul.

— O fi!

— El, tu! Cum mă vezi şi cum te văd.

— Ce făcurăm, sorooo!

Ruşinate, vrăbiuţele s-au retras în cuib. „Pîc", a sunat uşa de la camera paisprezece în urma lor. „Pîc", ca un pocnet înfundat de pistol. Numai în spatele uşii camerei treisprezece, linişte de mormînt.

— Sparg uşa! a strigat Olimp.

— Nu-i nevoie, i-a răspuns Dora, apărută ca prin minune în spatele său şi i-a întins cheia.

A răsucit cu grijă cheia în broască şi tot cu mare grijă a deschis uşa. Şi-a vîrît mîna în hol şi a aprins becul. Tiptil, cu paşi de pisică, s-a apropiat de cealaltă uşă. A doua. Era aproape deschisă. A împins-o şi pe aceea, tot cu grijă. „Dacă nebunul stă chiar după uşă, cu pumnalul în mînă, gata pregătit să lovească?" l-a străfulgerat pe Olimp gîndul rece, ca o lamă de şiş, oriental. În clipa următoare a sărit, ca o panteră, pînă în mijlocul camerei, acum luminată de becul din hol.

Dora l-a urmat surprinsă, dar calmă. Liniştită. A apăsat pe întrerupător şi lumina celor trei becuri ale lustrei a căzut ca un pumn de bănuţi pe parchet. Olimp, cu nervii încordaţi, gata să explodeze, ca un resort supercomprimat, a cuprins dintr-o ochire fulgerătoare, camera. Dar... stupoare. Paulete Stamatin nu se afla acolo.

În rest, totul normal. Era greu să bănui că exact în aceeaşi încăpere, cu numai cîteva ore înainte, fusese găsit un cadavru. Peste tot ordine perfectă.

— Prea multe buchete de liliac, a observat imediat, Dora. A cui a fost ideea? Parcă ne-am afla într-un cavou.

Şi nici Dora Melinte, nici Olimp Caramfil n-au mai rezistat. Cu paşi repezi, unul lîngă altul, poate chiar ţinîndu-se de mînă (bine că logodnicul Dorei n-a asistat la scenă!), au coborît în hol.

*

Vestea că Paulete Stamatin „a șters-o“ s-a răspîndit printre lucrătorii hotelului în ciuda discreției pe care ar fi vrut s-o păstreze cei doi. Olimp, dată fiind situația, s-a pornit într-un fel de „anchetă ad-hoc“.

— Nu se poate. Trebuia să iasă pe sub ochii mei, dar nu l-am văzut, a declarat Nelson, preocupat să dea în primire schimbului.

— Pe sub „ochii tăi“! Halal, a șoptit Olimp, dîndu-și seama că se află pe punctul de a comite o gafă. Nelson, ascuțit cum era la minte, ar fi priceput, de bună seamă, aluzia.

— Camera treisprezece?! Dar n-a predat cheia! Nu. Nu se poate. Are și buletinul aici, a răspuns Zina Evsevie, fata de serviciu la recepție.

— Buletinul, îi dai într-una cu buletinul! Poate nici nu-l cheamă Paulete Stamatin. Și Olimp s-a gîndit să-l întrebe și pe Veniamin Pomadă care, în acel moment, ca fugărit din spate, gata să se izbească de ușile masive din sticlă, a intrat în hol. Dar n-a mai fost chip.

Cum l-a zărit pe Olimp, Veniamin Pomadă a țîșnit spre el, ca un animal hăituit:

— Apă, apă! Dați-mi un pahar cu apă. De pe fruntea lui picurau broboane de sudoare. Mari cît boabele de struguri și reci.

— Nu l-ai zărit pe Paulete? a încercat Olimp să intre în subiect. Dar Pomadă, uitînd de apă, uitînd că genunchii i se muiaseră și ar fi vrut să se așeze, a început, sacadat, ca o mitralieră:

— Paulete, Paulete, Paulete! Puțin îmi pasă de Paulete. Satul arde și baba se piaptănă. Eu am fost atacat în plină stradă, prădat și dumneata (scîntei aruncau ochii lui Veniamin spre Olimp) „nu l-ai

zărit pe Paulete?“. Parcă Paulete ăsta, cu negul lui pe nas, ar fi buricul pămîntului...

— Poftim?! Toți cei de față — Nelson, Zina Evsevie, Olimp, venise și Agripin Roșunchis, mulțumit că reușise să ia el primul interviu Lindei Vinder Vinder, au înmărmurit de groază. Veniamin Pomadă își scosese pălăria și din vîrful capului său se înălța un cucui de toată frumusețea. Vînăt la bază, roșu spre mijloc și alb sus. Față de creștetul, destul de sărac în podoaba capilară, al fotografului, cucuiul părea unul dintre vîrfurile Himalaiei.

— Ieșisem de la redacție, a început să relateze cu mai mult calm (într-un fel se simțea bine, deoarece — constata — reușise să impresioneze pe ceilalți subjugîndu-le interesul), m-am oprit de am dat o știre, mă rugase doar. Întîi, m-am gîndit să mă îndrept încoace, s-o fotografiez pe Linda. Dar mi-am amintit că mai aveam foarte puține poziții și cum era miezul nopții, nu mai aveam chef să schimb filmul. Am luat-o încet pe strada Tomatelor. Mergeam în dorul lelii, fără să mă grăbesc. Deodată am auzit niște pași în spatele meu. M-am întors, dar strada... pustie. Nimeni. Sînt obosit, m-am gîndit. De vreme ce am halucinații! N-am terminat gîndul și ... iar. Pași deși, în spatele meu. Nu m-aș fi întors dacă n-aș fi avut senzația că cineva se furișează. Nu. Nu mergea. Se furișa. M-am întors, iar. Același rezultat. Nimeni. Măi, să fie! Ca-n poveștile bătrînilor, cu pricolicii, am zis. Poate chiar cu voce tare. Și iar n-am zis bine că... Pași de om, care mergea tiptil. Om sau femeie, cine să-l știe. N-am apucat să-l văd. Nici să mă-ntorc. Am simțit un scurt vijiit și... „buf... stele verzi! ca și cînd mi-ar fi căzut în cap o țiglă de pe acoperiș.

Am băgat-o pe mînecă! am mai avut timp să reflectez. Apoi s-a făcut întuneric beznă. Aşa am crezut pentru că leşinasem.

— Şi? Asistenţa era, vădit impresionată. Ochii lui Agripin Roşunchis, vărsau lacrimi. În ele se răsfrîngea lumina neonului de sus.

— Bine că nu-i aici Dora! N-ar mai fi închis un ochi pînă dimineaţă.

— Cînd m-am trezit, ce să vedeţi! Veniamin Pomadă s-a oprit din povestire şi, ridicînd aparatul de fotografiat sus, l-a întins celorlalţi, ăsta era lîngă mine, răvăşit, deschis. Mă uit la el şi văd că e gol. Cineva, cu siguranţă cel care mă lovise, îmi umflase filmul.

— Miliţia, trebuie anunţată miliţia! a şoptit de mai multe ori, zguduită de ce-i fusese dat să audă, Zina Evsevie. Olimp Caramfil ar fi vrut să-şi expună punctul de vedere, dar privirea lui a fost atrasă, ca de un magnet, de o siluetă cenuşie, fantomatică, ce se prelingea (aceasta a fost senzaţia lui Olimp), printre uşile, imitînd cristalul, de la intrare. Era Paulete Stamatin în costumul său gri. Se întorcea.

X.

— Detest concluziile pripite!

Tonul categoric, folosit de Mitran Bunea, nu părea să influenţeze frenezia care-l stăpînea pe Olimp.

— Pripită? mă faci să rîd. Pripită, acum, cînd există probe evidente?

— Eşti atît de sigur?

— Dacă i-ai fi văzut cucuiul lui Pomadă...

— Bravo! îmi faci o propunere, de-a dreptul uluitoare. Vine miliţia, se uită la un cucui, apărut nu se ştie cum în creştetul unui individ, eventual picură şi două-trei lacrimi de emoţie şi fără nici un alt temei, fuge şi arestează un om. Şi nu doar că-l arestează, dar îl şi acuză de crimă. Nu crezi că-i exagerat?

— Exagerat este procedeul tău. Şi nu te supăra, ştii doar că sînt unul dintre vechii admiratori ai stilului tău, dar mă văd obligat să-ţi spun lucruri mai puţin plăcute. A-i permite unui tip, foarte periculos, ca Paulete Stamatin, să se plimbe în libertate, după ce l-a omorît, în condiţii atît de misterioase pe profesor, mi se pare un abuz. Un abuz de încredere, dacă vrei.

— Bine, bine. Hai dă-ţi drumul ca o moară stricată! Dar nu înainte de a-mi răspunde la următoarea întrebare: ce crezi că l-ar fi putut determina pe Paulete să-l ucidă pe Neagu Blebea?

— Asta el trebuie să ţi-o spună, Paulete, nu eu.

— Crezi, într-adevăr, că pentru a-i pune o asemenea întrebare, e necesar să-l arestez?

— E necesar pentru liniştea noastră. A mea, a personalului hotelului. Pentru că zvonul a început să ia proporţii. Îţi dai seama că zvonurile m-au interesat, totdeauna, în mică măsură. Chiar dacă se zice că „nu iese fum pînă nu faci focul".

— Poate ai dreptate. Dar faptele? Faptele te interesează, tot în „mică măsură"?

— Faptele? Care fapte?!

Olimp se foi pe scaun. Fruntea lui lucioasă, din cauza unei transpirații permanente ce trăda o afecțiune la ficat, se brăzdă de o cută adîncă, rupîndu-se în zigzaguri mici, spre locul de împreunare a sprîncenelor. Încăpățînarea maiorului îl enerva și, era evident, făcuse o pauză pentru a-și strînge și sistematiza cele mai imbatabile argumente.

— Să începem metodic, reveni, și — după cum respira — era vizibil că starea de frenezie tindea să cedeze loc indignării. În primul rînd, lipsa oricărui alibi. Ce-a făcut și unde-a fost în timpul cînd s-a comis crima?

— După părerea mea, spuse Bunea, nu cred că Paulete Stamatin este lipsit într-atîta de inteligență, încît să nu fie capabil să-și aranjeze un alibi.

— Tocmai asta e. El știe că, în general, se judecă așa.

— ?!

— Da! De ce te miri! și-a zis: „Nimeni nu mă va crede atît de nătărău ca să ucid pe cineva fără să-mi aranjez cît de cît un alibi. Inexistența alibiului va fi cel mai bun alibi".

— Frumoasă speculație!

— Da! Într-adevăr speculație și realitatea, în cazul de față, poate fi mult mai complexă decît speculația mea. Știai că Paulete avea o întîlnire?

— Mi-a spus, chiar de la primul interigatoriu.

— Ți-a spus și cu cine trebuia să se vadă?

— N-am insistat.

— Ei, uite, sînt în măsură să-ți spun eu. Caraghiosul și aiuritul inginer, atît de retras în lumea calculelor și a ipotezelor științifice, are gusturi. O plăcea pe Dora Melinte. Ea mi-a spus că avea întîlnire cu el.

— Toate felicitările se cuvin lui Paulete! Într-adevăr... gusturi subțiri. De specialist în estetică industrială.

— Așa aș zice și eu, dacă neîntîmplata întîlnire n-ar constitui și ea un capăt de acuzare.

— Ce vrei să spui?

— Spun că și acest „coup de foudre" nu este, în ultimă instanță, decît o abilitate a asasinului, care se pune la adăpost, de orice bănuială. Nu putea ucide pentru că era îndrăgostit. Dovada? Avea și o... întîlnire. Ce romantic!

— Nu fi contabil și duminica. Era o ironie pe care Bunea o considera absolut necesară și de mare eficacitate pentru punerea la punct a prietenului său, ori de cîte ori avea senzația că acesta o lua razna. Întîlnirile îndrăgostiților sînt lucruri într-adevăr frumoase.

— Or fi. Dar Paulete nu este și nu a fost îndrăgostit. I-a dat întîlnire Dorei pentru ora trei, deoarece știa precis că fata n-o să meargă. Poate aflase că-i logodită sau chiar dacă nu știa amănuntul, putea foarte bine să-și dea seama că o asemenea ființă nu poate fi agățată dintr-o ochire. De nimeni. Darmite de un tip, nu din cale afară de arătos, în vîrstă, și, în plus, cu un neg pe nas. Și a gîndit bine. Dora n-a mers la întîlnire, în schimb el a rămas cu un alibi perfect. Poate cineva să-l contrazică? La ora cincisprezece a fost, cică, la locul fixat.

— Gata, sînt învins! Există o singură contradicție. Tot ce-ai spus pînă acum pledează pentru o crimă deliberată, minuțios pregătită.

— Da, și? Nu văd nici o contradicție, ripostă Olimp.

— Contradicţia este acolo că nu se întrevede mobilul tipului de crimă pe care l-ai descris.

— Şi dacă individul e nebun?

— Mai ales, surîse maiorul. Paulete Stamatin n-ar putea gîndi niciodată aşa cum ai gîndit tu.

Înfuriat, Olimp se ridică, îl salută şi porni spre ieşire.

— Ne vedem la hotel peste o oră, îi strigă Bunea din urmă.

*

Controversa dintre Olimp Caramfil şi Mitran Bunea a avut loc în incinta cofetăriei „Lăcrimioara de plastic".

Duminică dimineaţa la ora nouă localul era pustiu. Maiorul a venit acolo din obişnuinţă. S-a gîndit că e un minunat loc de reculegere şi de meditaţie. Dar Bunea n-a avut noroc. Venirea lui Olimp Caramfil, care trecînd întîmplător pe stradă îl văzu, i-a dat planurile peste cap. Abia după plecarea lui, a avut timp să deschidă numărul duminical al „Zorilor noi".

Întîi s-a uitat pe pagina a treia şi a zîmbit cu satisfacţie. Anunţul privind încetarea din viaţă a inginerului Neagu Blebea se afla acolo, în chenar negru, cules cu aldine, corp 10.

— Încă un ceai. Tot simplu, i-a strigat fetei care-l servise, şi nu pentru că ar fi simţit neapărat nevoia încă a unui ceai, dar voia, dîndu-i de lucru ospătăriţei, să scape de mustrarea pe care aceasta cu siguranţă i-ar fi făcut-o, surprinzîndu-l cu ţigara aprinsă. I-ar fi fost imposibil să suporte delicata observaţie:

„Chiar dumneavoastră?!", care îl făcuse de atîtea ori, în împrejurări similare, să roşească pînă în vîrful urechilor. Apoi şi-a ridicat privirea spre pagina a doua. Era inserat un reportaj retrospectiv, privind desfăşurarea festivalului „Floarea de chimen".

— Drace! Şi a rămas ca hipnotizat în faţa unei fotografii. Era un instantaneu. În prim plan, Agripin Roşunchis. Imediat, în spatele lui, spre colţul din dreapta al fotografiei, Achilina Iorest şi inginerul Neagu Blebea. Profesorul zîmbea, şi ochii săi mari, vioi, surprinzător de vioi pentru vîrsta lui, o învăluiau într-o privire languroasă pe Achilina.

— Deci, bătrînul profesor nu era chiar atît de singur pe cît mi s-a părut. Cum se încurcă lucrurile! Exact atunci cînd ţi se par mai limpezi.

Fără să mai aştepte ceaiul, Mitran Bunea ieşi din cofetărie şi cu paşi repezi porni în direcţia hotelului Albamont.

XI.

Distanţa din faţa cofetăriei „Lăcrimioara de plastic", şi pînă la Albamont se parcurge în cîteva minute. Era bine dispus ca orice om care ştie ce are de făcut. Deodată, în faţa lui, nu se ştie de unde ivit, apăru Paulete Stamatin. Maiorul încercă să-şi mascheze surpriza printr-o glumă:

— Cine se scoală devreme, ajunge departe!

— Culcă-te devreme şi scoală-te devreme, e un alt proverb, îi răspunse Paulete. Înţelept ca orice

proverb. Medicii susţin că orice-ai face şi oriunde-ai fi, să te culci măcar cu o oră înainte de miezul nopţii. Asta, cică, ar fi baza somnului şi a sănătăţii. Nu erau proşti ei, părinţii părinţilor noştri, că se culcau odată cu găinile şi se trezeau odată cu soarele.

— Înseamnă că te-ai culcat cu cel puţin o oră înainte de douăsprezece şi te-ai sculat înainte de cinci, nu? La cît răsare soarele?

Bunea găsi convenabilă alura de conversaţie liberă şi cu totul nevinovată a discuţiei ce se înfiripase nefiresc între el şi Paulete. „Cu cît mai puţin agresive întrebările adresate suspectului, cu atît mai eficiente" era dictonul său. Şi se părea că i se ivise cel mai minunat prilej de a-l chestiona pe Stamatin în legătură cu cele ce-i povestise Olimp despre dispariţia misterioasă a inginerului şi în legătură cu sumara, dar atît de precisa descriere pe care omul de la ghişeul bagajelor de mînă o făcuse încercînd să realizeze portretul tipului care a ridicat geamantanul lui Blebea.

— Întocmai s-ar fi întîmplat, dacă nu eram victima unor bancuri proaste, altfel nici nu le pot numi.

— Dar ce s-a întîmplat?

— Nimic deosebit. Am fost vizitat de Neagu Blebea.

— ?

Mitran Bunea simţi un fior rece. Hotărît lucru, omul din faţa lui era nebun. Şi i se părea normal, ca într-un acces de furie sau de euforie, să-l fi suprimat pe profesor.

— Nu, nu sînt nebun! Oricît ar părea de ciudat nu sînt nebun, se apără Paulete bănuind gîndurile

maiorului. Dacă mai urmează încă o noapte ca aceasta, cu siguranţă înnebunesc. Şi vocea plîngăreaţă a lui Paulete Stamatin se porni monotonă, inexpresivă. Doar negul din vîrful nasului, alternînd nuanţe cromatice neaşteptate, puncta cu semnale bizare, tensiunea emotivă a vorbitorului:

— Sînt obosit, i-am spus lui Olimp. Şi eram. M-am dus sus în cameră şi m-am întins pe pat. Îmbrăcat. Ordinea din încăpere, risipa de flori, îmi sugerau o plăcută stare de linişte. Mă simţeam uşor ca un fulg, aveam chiar senzaţia că trupul mi se dispersează în aer, renunţînd la materialitatea sa carnală. Cînd pleoapele roşii, din cauza oboselii, mi s-au închis, am avut impresia că de undeva, de sus, două petale de trandafiri au căzut acoperindu-mi pupilele. Am adormit.

— Te pomeneşti c-ai avut un coşmar!

Paulete nu sesiză maliţiozitatea agresivă din tonul lui Bunea.

— Măcar dacă visam! Închipuie-ţi ceva, ca un zgomot nedefinit, pe care l-ar face — dacă bancul ăla idiot s-ar petrece aievea — un schelet mişcîndu-se tiptil, pe un acoperiş de tablă. Aşa mi s-a părut. Un hîrşîit aparte, obsedant, prin insistenţa sa. Îl simţeam cum îmi zgîrîie timpanele şi m-am trezit. Am fost, evident, tentat să cred că visasem. Dar nu. Zgomotul era acolo, la uşă. Probabil cineva cu un şperaclu, încerca să împingă cheia, pe care o lăsasem în broască şi apoi, să deschidă. Am văzut sau mi s-a părut că văd, prin lumina semiobscură, cum clanţa se mişcă. Îngrozit, dar nehotărît în atitudinea pe care urma să o adopt, mă gîndeam că totuşi visez sau că sînt prada unei stări halucinante. Aerul era încărcat

și inexplicabil de moleșitor. Am făcut un efort. Și cît ai clipi, din două mișcări, am fost la geam. L-am deschis. Aerul de afară m-a liniștit. Ca prin minune dispăruse și zgomotul. M-am întors în pat. Nu-mi pot da seama dacă au trecut zece minute. Iar zgomotul. Eram la capătul răbdărilor. Nervii mei și așa slăbiți în urma întîmplărilor neprevăzute de peste zi au cedat. Nu știu cum se comportă un animal hăituit, ajuns la capătul puterilor, atunci cînd simțurile îi spun că sfîrșitul e aproape. Probabil instinctul de conservare suprasolicitat, îl împinge întotdeauna la acel gest disperat: jocul ultimei cărți. Atacul temerar și fatal asupra urmăritorului. Ceva în genul ăsta trebuie să fi fost și reacția mea, cînd urlînd, am sărit spre ușă. Chiar în clipa aceea cheia din broască căzu. Nu știu ce am făcut mai întîi. Am dat cu pumnul în ușă sau am ridicat cheia. Cert este că dincolo de ușă mi s-a părut că aud pași. Pași care se depărtau. Am deschis cît am putut mai repede și am țîșnit pe coridor. M-am împiedicat de un geamantan care se afla în fața ușii. Prezența lui m-a făcut să-l uit pe individul sau individa care încercase să se introducă în cameră. Fără îndoială, Olimp, gîndindu-se că nu mă voi simți prea bine singur, a hotărît să mai repartizeze pe cineva. Așa am crezut, dar am constatat că era o prostie. Dacă lucrurile s-ar fi întîmplat astfel, ar fi fost posibil ca cineva de la recepție să nu-l fi însoțit pe tip? Sau poate un bețiv rătăcit? m-am gîndit. De ce tocmai la ușa mea? de ce? mă întrebam ca un prost și îmi dădeam seama că în starea deplorabilă care mă stăpînea, încercarea de a căuta răspuns la astfel de întrebări, era ca și cînd m-aș fi angajat la o dispută de doi bani,

asupra raportului dintre necesitate și întîmplare. M-a salvat geamantanul. Prezența lui acolo, la picioarele mele, mi-a sugerat ideea să-l ridic și să cobor cu el la recepție. „Ce simplu de dezlegat un mister“ gîndeam și ideea mi se părea o mînă întinsă de providență. De unde aveam să știu . . .

— Doar nu cumva era o bombă cu explozie întîrziată? își dădu cu părerea Mitran Bunea. Pășea agale, în dreapta lui Paulete și, într-un anume fel, era plictisit de povestea celuilalt. O considera o născocire, produs al unei imaginații înfierbîntate sau, în cel mai bun caz, un mod neinspirat și lamentabil pe care omul cu neg pe nas îl găsea potrivit pentru a se apăra. Nu se poate să nu realizeze gravitatea acuzației care planează asupra lui. Chiar nebun fiind.

— Mai rău, mult mai rău decît o bombă, a fost răspunsul lui Paulete. Inginerul aproape delira: Nu pot presupune ce simte un tip căzut, pe neașteptate, victima unui atac. Ce poate gîndi, dacă mai are timp să gîndească, în momentul cînd două mîini îi cuprind gîtul cu violență. Cînd este ștrangulat. Eu știu că nu am putut să mai respir. Mărul lui Adam mi se zbătea ritmic, dureros, ca sfîșiat de o gheară. Ceea ce mi-a fost dat să constat, m-a uluit, îngrozindu-mă: Geamantanul era al inginerului Neagu Blebea.

— O presupunere?

— Aiurea, presupunere! L-am văzut, l-am pipăit.

— Nu-i suficient. Sper că n-ai uitat versul: „Urechea ne minte și ochiul ne-nșeală . . .“ Pentru a ajunge la concluzia că geamantanul de care vorbești aparținea lui Neagu Blebea, era absolut necesar, ca

pînă în clipa respectivă, să-l mai fi văzut, măcar o dată.

— Văd că sînteți informat. Nu-l mai văzusem, nici nu știam de existența lui. Profesorul a avut de grijă să-l țină, cine știe din ce motiv, departe de privirile mele. Dar nu mi-a fost greu să-l recunosc. Cînd l-am atins, s-a deschis. Și chiar dacă nu se deschidea, avea prinsă o etichetă la mîner, un fel de carte de vizită a posesorului.

— În geamantan exista și un lucru anume, care te-a făcut să-l idenfici cu ușurință? Ai putea să numești acel lucru?

— Desigur. De fapt . . .

— Nu, nu acum. Tot vom sta de vorbă mai pe îndelete, ceva mai tîrziu, spuse Bunea și se opri în fața marcajului de lîngă stop. Urmau să traverseze strada pentru a intra în hotel. Paulete nervos, o luă înainte, deși ochiul roșu al semaforului, clipea des ca un avertisment. Bunea pe care dioptriile îl împiedicau să ia seama la culori, păși după el, la o jumătate de metru în urmă. Atunci se petrecu un lucru îngrozitor. Din josul bulevardului, un TAUNUS, destul de hîrbuit, în viteză excesivă, nu mai avu timp să frîneze la doi-trei metri în fața marcajului pentru pietoni și . . .

XII.

— Cred că nici n-a avut intenția să frîneze, așa mi s-a părut. Am certitudinea, și nu știu de ce, că-l urmărea pe Paulete. Îl vîna. L-a călcat intenționat, specifică maiorul ca pentru a se lămuri pe sine, povestindu-i lui Olimp scena.

— Un lucru e clar, căzu de acord contabilul. Dacă ar fi fost un accident banal, tipul ar fi oprit. Așa! N-ai observat numărul mașinii?

— Aș! îmi supraestimezi dioptriile!

— M-am gîndit că așa, din instinct, poate ți-ai aruncat privirea spre numărul autoturismului.

— Prea ești tentat să vezi în individ mai mult funcția decît omul. Puteam să-mi pierd viața, nu? Crezi că într-o astfel de situație sînt mai întîi maior și pe urmă om?

— Norocul este că nici cel vînat nu s-a ales cu mare lucru. Arcada dreaptă spartă cum a căzut pe asfalt. Și emoția. E încă în stare de leșin. Am vorbit, acum cîteva minute, la telefon cu medicul de gardă, spuse Olimp și cuvintele lui avură darul să-l liniștească pe maior.

— Foarte bine. Rămîi aici, astăzi, mi-ar place să fii colaboratorul meu.

— Împărtășesc plăcerea. Mă bucur că accidentul nu te-a făcut să-ți schimbi hotărîrea și vei proceda cum ai stabilit.

— Firește, promisiunile sînt chestiuni de onoare. Zîmbetul maiorului îl molipsi și pe contabil.

— În regulă. Pot să comand două cafele, nu?

— Cere și un pachet de țigări, pentru mine. Se pare că voi avea nevoie, deși, dintr-un fel de demnitate profesională nu obișnuiesc să fac abuz în fața clienților. Dar aici . . .

Mitran Bunea se referea la cadrul oarecum, nelegal, în care peste cîteva minute aveau să se desfășoare primele interogatorii. Întîlnirea neprevăzută cu Pau-

lete îl deranja. Niciodată planul de acasă nu se potrivește cu cel din tîrg, se autoconsolă și, ridicînd receptorul, formă numărul medicului legist:

— Alo! Aristotel? Scuză-mă că te deranjez. A mai intervenit o mică „problemă".

O scurtă relatare a celor întîmplate. În încheiere îl rugă pe Pahonțiu să tragă o fugă la spital și să se intereseze și el de cazul lui Paulete Stamatin. După aceea a format numărul de acasă al lui Corciu.

— Să trăiți! i-a răspuns sergentul.

— Treci pe la sediu, ia-ți toate ustensilele și vino la Albamont. E necesar să mai analizăm încă o dată camera.

— La ordin, a strigat celălalt, cu toată forța, în receptor.

•

„Dacă totul se va sfîrși cu bine, va trebui neapărat să-l propun pentru premiere", a rostit Mitran Bunea, mulțumit de devotamentul sergentului.

— Ați spus ceva?

Trimisă de Olimp să aducă țigările și cafeaua, Dora Melinte intrase neobservată, așezîndu-se timidă, cu tava în mînă în fața biroului. Dar, poate, cu adevărat intimidat era Mitran. Pentru a ieși din impas, și într-un fel pentru a se elibera de reala emoție care-l cuprinse, găsi necesar să-și impună condiția:

— Mă bucur că ați venit dumneavoastră! Mă gîndisem să-l rog pe Olimp să vă înștiințeze că aș vrea să stăm de vorbă.

— Plăcerea e de partea mea să vă servesc.

— Cît despre mine, sînt încîntat! recunoscu Bunea, dar nu despre asta e vorba. Ieri după amiază, aici în hotel . . .

— A murit un om! completă Dora.

— Văd că sînteți la curent.

— Toată lumea e! Dora făcu un semn spre ziarul „Zori noi" de pe birou. Se referea, desigur, la știrea privind moartea lui Neagu Blebea.

— Aaa! Da! presa locală este totdeauna promptă, dar noi, și zicînd noi mă refer la instituția pe care o reprezint, nu împărtășim întru totul opinia reporterului.

— Presupuneți că . . .

— Sîntem convinși, nu presupunem. La mijloc e vorba de altceva. O crimă.

Mitran Bunea pronunțase cuvîntul cu brutalitate. Ușor afectată Dora făcu un pas înainte. Se așeză pe fotoliu. Gestul o făcu să-și recîștige siguranța, poate și pentru că sesizase cum privirea maiorului alunecase spre genunchii ei. În acel moment, semănau cu două mere aurii, răscoapte.

— Îmi permiteți?

— Chiar voiam să vă rog, spuse Bunea, întinzîndu-se peste birou și oferindu-i bricheta ca să-și aprindă țigara.

— Merçi! sînteți foarte amabil și asta mă face să fiu și mai stînjenită.

— De ce?

— Mă tem că n-o să pot spune lucruri interesante.

— Mă interesează orice. De pildă, discuțiile pe care le-ați avut cu profesorul. Ați fost la el sus? nu?

— Da. Mă rugase tovarășul Caramfil. I-am dus un ceai.

— M-ar mai interesa, de asemenea, continuă maiorul fără să țină seama de intervenția Dorei, și împrejurarea în care ați ajuns să vă fixați o întîlnire cu celălalt locatar. Cu Paulete. Dorei, amănuntul acesta îi provocă un frison.

— Nu vă speriați. Logodnicul dumneavoastră nu va afla niciodată, încercă Bunea s-o calmeze. Profesia mă obligă la discreție.

— Puțin îmi pasă. Îl cunosc. Nu-l cred în stare de o criză de gelozie numai pentru că un boșorog a fost bădăran cu mine. Cît despre relațiile mele cu domnul inginer Neagu Blebea, ele n-au depășit cadrul oficial.

— Cînd l-ați servit ultima oară?

— Alaltăieri.

— Era și Paulete în cameră?

— Nu. Pe el l-am întîlnit pe coridor. Tocmai ieșeam. Și-a mărturisit regretul că plec. A spus că-i sînt suficiente zece minute lîngă mine, ca să se simtă mai tînăr cu un deceniu.

— Mă rog, și din amabilitate, în amabilitate, ați ajuns la întîlnire. Așa se întîmplă totdeauna. Foarte mulți bărbați și cu osebire cei în vîrstă, sînt porniți să considere amabilitățile femeilor frumoase, drept un avans.

Mitran Bunea făcuse afirmația nu pentru a-l scuza pe Paulete, dar avea senzația că dialogul dintre el și Dora începea să se subțieze, ca un sirop și nu-i plăceau siropurile.

— Dacă nu mai aveți altceva să-mi spuneți, vă cer scuze pentru deranj, i se adresă Dorei, în încheiere.

— Eventual, dacă îmi puneți dumneavoastră întrebări.

Dora se ridică. Se ridică și maiorul:

— Momentan, nu-mi dă mîna s-o fac.

Se deschise ușa. Intră Olimp însoțit de Corciu.

— Nu aici, sus în cameră, îl întîmpină Bunea pe sergent, dar privirea lui o urma pe Dora: „Te legeni ca o dună de nisip / Cînd prin deșert adie, lin simunul", recită în gînd.

— De acolo venim! răspunse Olimp.

— Și? Lucruri noi?

— Grozave! Cîteva mici zgîrieturi, după aspect de dată recentă, ne îndreptățesc să presupunem, continuă sergentul, că azi noapte cineva a încercat să-l viziteze pe Paulete.

— O fi avut vreun motiv... S-o fi gîndit că de vreme ce Paulete a recunoscut singur că în zece minute l-ar reîntineri cu un deceniu, atunci, o noapte cu siguranță l-ar fi putut trece dincolo de lumea copiilor.

Nici Olimp și nici Corciu nu putură bănui la ce se referă Bunea.

— Analiza minuțioasă a încăperii este în măsură să înlăture orice urmă de îndoială în legătură cu scopul urmărit de vizitator: suprimarea lui Paulete Stamatin.

— Ce te face să fii atît de sigur? Pe Olimp, intervenția la obiect a maiorului îl unse la inimă. În sinea lui avea o ușoară antipatie pentru Corciu: „Ia să te văd acum, tovarășe sergent, pe unde scoți cămașa?" Firește, Olimp se înșela. Corciu era o fire deschisă.

— Există o dovadă clasa-ntîia!

— Şi e, cumva, secretă? Ironia nu-l descurajă pe Corciu.

— Secretă? nici vorbă, deoarece e probă materială. Ea ne poate ajuta la a compune, desigur cu aproximaţie, portretul eventualului asasin.

— Ascult.

— Liliacul, răspunse Corciu.

— Nu-nţeleg!

— N-aţi fost în cameră? întrebă sergentul.

— Eu nu.

— În schimb, eu, da, răspunse Olimp.

— Şi nu v-a reţinut nimic atenţia? Ceva ieşit din comun? Spiritul dumneavoastră de observaţie n-a sesizat o exagerare?

— O! cum să nu! Florile, îşi aminti Olimp. Dora a zis: „E ca un cavou". Dar din ordinul meu au fost puse.

— Ei, da! Cavou. Bine spus. Cineva pregătise totul ca pînă în zori camera să devină cavou. Florile de liliac au fost pulverizate cu cristale de narcoză. Asta nu aţi mai dat dumneavoastră ordin. Prin evaporare şi umezeală soluţia trebuia să-l adoarmă şi poate chiar să-l treacă în lumea celor drepţi pe Paulete. Aşa a gîndit, iniţial, de cu seară, criminalul. Ulterior s-a temut să nu intervină neprevăzutul şi atunci fie că s-a hotărît să se convingă la faţa locului, dacă totul merge bine, fie că i-a părut că moartea va surveni prea lent şi, fiind, după toate probabilităţile îngrămădit, voia ca Paulete să dispară cît mai repede şi sigur.

— Bravo! de trei ori bravo! deveni Mitran Bunea exuberant şi-şi aprinse o ţigară. Făcu imediat legătura între această supoziţie şi „accidentul" la care, prin hazard, fusese martor. Judecata lui Corciu i se păru profundă, capabilă să se susţină. Desigur exista în ea şi o mare doză de fantezie.

— Dar vorbeai de posibilitatea unui portret aproximativ al ucigaşului. Mă refer la cel pe care-l ai dumneata în vedere.

— Pardon! Pe care o am. Prompt, sergentul a evidenţiat, printr-o intonaţie aparte cuvintele „pe care o".

— Susţii că e o femeie?

— Gîndiţi-vă şi dumneavoastră, tovarăşe maior. Corciu deveni patetic. Unui bărbat i-ar putea trece prin minte ideea cu narcotizarea florilor? Şi apoi celălalt element. Şi el pledează pentru un tip laş, incapabil să lovească din faţă. Poziţia în care se afla cadavrul ne obligă să bănuim că Blebea a fost lovit pe la spate. Am mai văzut, din nefericire, crime comise de femei. Majoritatea recurg la otravă, la lovituri în timp ce victima doarme, iar altele şi mai subtile, recurg la mîna amantului. E şi acesta un stil. Ce credeţi?

— Formidabil! Nu mi-ar fi venit în minte să narcotizez florile. Olimp părea scos în afara oricărei putinţe de a reacţiona. De uimire maxilarul inferior i se relaxase, încît, fără să exagerăm, putem spune că administratorul rămase cu gura căscată.

— Nu-i rău deloc! şi afirmaţia lui Bunea era mai mult decît o concesie. Deschise exemplarul „Zorilor noi" şi se fixă asupra fotografiei, din care Neagu Blebea zîmbea. Privirea lui era captată de Achilina Iorest. Bunea îşi reaminti, instantaneu, mirosul puternic pe care el şi Paulete îl sesizaseră la intrarea în cameră. Se întoarse spre Olimp Caramfil:

— Ascultă, tu, nu vreau să insinuez nimic, prin natura lucrurilor vii mai des în contact cu Dora Melinte, spune n-ai observat, are obiceiul să se parfumeze?

— Nu mai mult decît celelalte femei.

— Dar vreo preferință anume?

— N-am observat! Crezînd că Mitran Bunea, pentru a sparge monotonia conversației se hotărîse să-l ia în focuri pe tema „Dora Melinte" Olimp recurse la o ironie. Te pot informa dacă vrei să-i faci un cadou, că la drogheria din colț, pe Tomatelor, a sosit ieri o autocisternă.

•

Amore non andare piu lontano. În hol cineva deschisese portativul și vocea lui Claudio Villa răzbătea pînă la biroul lui Olimp. Rămas singur, Mitran Bunea se gîndi să facă o trecere în revistă a „corpurilor delicte". Scoase biletele pentru festival (bancnota de douăzeci și cinci o dăduse lui Corciu pentru analiză dactiloscopică, iar mănușile le ținea la sediu). Le cercetă cu atenție și, în carnețel își notă: R 3/9, ceea ce însemna rîndul trei, locul nouă. Ridică apoi receptorul aparatului telefonic și formă un număr:

— Alo! Biroul de organizare? Cu tovarășul plasator, cel care se ocupă de evidența locurilor.

La celălalt capăt al firului se lăsă o scurtă tăcere urmată de o rostogolire înfundată de sunete. Vocea celui căutat.

— Da, îi răspunse Bunea. M-ar interesa cîteva date în legătură cu locul R 3/9 . . . Da, . . . așa . . . in-

giner Blebea Neagu. Reținute oficial prin recepție . . . Poftiți?

— Vă pierdeți timpul. Vă pot spune eu. Din seara zilei de șaptesprezece nu l-am văzut să fi mers la spectacol. Le-a luat degeaba.

Întorcîndu-se în direcția din care venise vorba, Mitran Bunea se nedumeri:

— Cînd ai apărut?

— Numai de cîteva secunde. Mi-au dat drumul, răspunse Paulete Stamatin. Micul bandaj care-i traversa în diagonală fruntea acoperindu-i arcada sporea nota ridicolă a înfățișării sale.

— Spune-mi cum s-a întîmplat? Bunea se referea la accident.

— Mai e cazul? Doar s-a văzut.

— N-am avut timp. A trebuit să mă feresc.

— Reacție normală! Și eu ar fi trebuit . . .

— Și de ce n-ai făcut-o? curiozitatea lui Bunea era reală.

— Nu spun.

— E secret?

— Nu, dar eticheta de nebun ar deveni pentru totdeauna irevocabilă. Tonul plîngăreț al lui Paulete arăta că tristețea și dezamăgirea inginerului erau profunde.

— Nu obișnuiesc să etichetez. Numai gospodinele, toamna, cînd fac dulcețuri, aplică etichete borcanelor.

— Poate. Dar în cazul meu. Eu însumi am îndoieli. Eram obosit. După o noapte de coșmar! . . .

— Îmi plac lucrurile spuse direct. De ce să ne scărpinăm pe după ceafă! facem economie de timp.

Mitran Bunea îşi consultă ceasul şi văzu că mai erau doar cîteva minute pînă la sosirea Achilinei Iorest. Îl trimisese pe Olimp după ea.

— Fie, dacă e neapărat necesar ... Paulete făcu o pauză, ezită, dar apropiindu-se de masă şi sprijinindu-se cu mîna pe marginea ei, căpătă curaj.

— Mi s-a părut că la volanul maşinii se afla Neagu Blebea. Neagu Blebea de aseară, de azi noapte.

— Imposibil!

— Poate oboseala ... Poate n-ar fi rău să dorm cîteva ceasuri.

— N-am nimic împotrivă. Chiar m-am gîndit la asta. Ce-ai zice de un mandat de arestare preventivă?

Paulete nu sesiză sensul cuvintelor. Nu realiză în baza cărui temei ar fi avut dreptul să-l aresteze.

„Şi, în fond, dacă are chef s-o facă, treaba lui, nu văd de ce mi-ar cere permisiunea? Puţin m-ar interesa dacă cel care-mi va pune cătuşele o face politicos sau brutal. Politeţea nu schimbă esenţa". Gîndurile i se învălmăşeau sub frunte ca valurile reci şi tulburi ale unui rîu de munte, învolburat de o aversă.

— Nu am nimic în vedere, decît liniştea dumitale, reveni, cu o lămurire, maiorul. Desigur că e mai bine aşa. Dar o să mai avem o discuţie, mai oficială, peste cîteva minute.

— Cum doriţi.

*

Discuţia dintre Bunea şi Paulete fu întreruptă de Olimp. Intrase să-l anunţe că totul e pregătit.

— Cum a reacţionat? se interesă Bunea.

— Cine?

— Achilina Iorest.

— Nicicum. A spus „dacă prezenţa mea este necesară". O criză a făcut Agripin Roşunchis. Zicea că timpul costă bani. „Nu merg fără aprobarea redactorului şef, să fie clar" mi-a răspuns. S-a domolit doar cînd i-am spus: Tovarăşul maior a şi obţinut această aprobare.

— Bine că nu vrea şi-o citaţie. Sau că nu-i vine ideea să-şi întrebe şeful. Ei şi, la drept vorbind nu mi-ar fi greu ...

Mitran Bunea se baza pe aceea că niciodată, în astfel de situaţii, oamenii nu prea obişnuiesc să-şi pună întrebări: „Cum, de ce?".

Chiar dacă se răţoiesc, fac crize şi au senzaţia că cineva le lezează orgoliul, contactul neprevăzut cu legea, în atari situaţii, faptul că ei iau, pe neaşteptate, cunoştinţă de ceva grav, monstruos, îi derutează.

— Am chemat-o şi pe Zina Evsevie şi pe bătrîn. Pe Nelson, cum îi zici tu. Poate-ţi vor fi de folos.

— Prea bine. Bunea se simţea din cale afară de mulţumit constatînd interesul pe care Olimp îl manifesta pentru anchetă. E interesat, doar e în joc prestigiul localului, medită.

— Mai e nevoie de ceva?

— Aproape bine, totul.

— Mi-ar face plăcere, dacă n-ai nimic împotrivă, n-aş vrea să-i stric duminica Rodicăi Vertebră, să mi-o trimiţi şi pe Dora Melinte. Poate mai e nevoie de o cafea sau altceva. Nu uitaţi, s-o anunţaţi şi pe văduva defunctului. O telegramă trimisă de voi, nu e atît de gravă, zise, de parcă putea fi ceva mai grav

decît moartea lui Neagu Blebea. Rugați-o să vină cît mai urgent, aici. Poate mîine stau de vorbă cu ea.

Olimp se retrase.

Rămas în așteptarea Achilinei Iorest, Mitran Bunea se decise să treacă în revistă datele „cheie“, cum obișnuia să le spună, ale situației. Își scoase pixul și pe o bucată de hîrtie desenă un patrulater: camera, zise. După amiază, la ora trei, trei și ceva, Paulete Stamatin pleacă. E grăbit. Un ultim control în fața oglinzii. Și cînd te gîndești că tipul nu prea are nimic de dandy în el. Cum ne putem înșela! Niciodată nu putem ști de unde sare iepurele.

Neagu Blebea rămîne singur. Se bucură desigur. Găsește momentul potrivit să-și stilizeze opera. Ce gînduri l-or fi preocupat înainte da se întîlni cu asasinul? Nu încape nici o discuție că trebuie să fi avut fixată o întîlnire. În ce scop? Nu-mi pot da seama. Poate mă ajută geamantanul, dus de Paulete la miliție. Povestea lui este cam bizară, iar codița adăugată s-o creadă el, nu eu.

Dacă cineva, asasinul, a vrut să se convingă de efectul parfumatelor flori și eventual să mai împlînte un cuțit, asta e altceva, dar faptul că geamantanele ar umbla singure, e cu totul și cu totul altă poveste.

Mitran Bunea se strîmbă. Dacă i se părea normal să încerce să reconstituie mintal scena, care, după opinia lui se petrecuse în camera treisprezece, era totodată convins că o asemenea operație nu poate fi de mare folos.

Întîmplări incredibile, petrecute în cursul nopții și despre care luase știință din relatările lui Olimp și Paulete, neprevăzutul sau poate prevăzutul accident al cărui victimă fusese Paulete Stamatin, cît

și unele prezențe inexplicabile în arena confruntărilor dintre el și asasin sau asasini, îl obligau să considere mult mai interesante pentru eventuale investigații, zonele situate spre periferia cîmpului său de observație. Nu putea bănui pe nimeni anume. Tot atît de suspectă putea fi și Dora Melinte, prea se învîrtea în iureșul întîmplărilor, cît și Achilina Iorest, al cărei contact cu Blebea putuse fi și el o simplă chestiune de hazard. Dar dacă ... „unui bărbat i-ar putea trece prin minte ideea cu narcotizarea florilor“ reveni în memoria maiorului, ca un semnal de alarmă, întrebarea pe care o pusese, sub forma unei figuri de stil, în cursul micii sale prelegeri, sergentul Corciu.

Ușa biroului se deschise și, introdusă de Olimp, intră Zina Evsevie.

— Luați loc, o invită Bunea.

— Vă mulțumesc. Tot timpul șed. Avantajul sau dezavantajul meseriei, spuse.

— Ieri după masă, ați avut mult de lucru?

— Totdeauna avem.

— Totuși, cel puțin acum — sublinie maiorul — cînd toate camerele sînt ocupate și nu mai aveți clienți noi, nu e corvoadă. Dați chei și primiți chei. Eventual cîte o informație.

— Nu-i chiar atît de simplu.

— Desigur. De ce să fie simplu cînd se poate complica. Parcă Dali spunea: „Urăsc simplitatea în toate formele ei de manifestare“ nu?

— Cine? se interesă Zina.

— Dali, repetă Bunea.

— Nu știu, nu-l cunosc.

— N-are importanță. Nu de asta v-am chemat.

Dorim o informație referitoare la cheia de la camera treisprezece.

— De aseară nu a mai lăsat-o nimeni la recepție. Azi noapte, domnul Paulete . . .

— Știu. Ieri după masă pe la ora cinci domnul Paulete a ridicat-o de la dumneavoastră. Vă amintiți?

— Am memorie bună, se lăudă fata.

— Înseamnă că ne puteți spune și cine a lăsat-o.

— Cum să nu! locatarul celălalt, domnul mai în vîrstă.

— Blebea?

— Da, dînsul. Nu personal. Era în hol, stătea de vorbă cu Achilina Iorest.

— Pe la ce oră? Înainte sau după trei?

— N-aș putea preciza.

— Și?

— A venit băiatul de la lift. Mi-a adus cheia de la camera treisprezece.

— Pe urmă?

— Nimic.

— N-ați văzut unde și cu cine a plecat profesorul?

— N-am fost atentă. Bunea își aprinse o țigară. I se părea curioasă mărturia Zinei Evsevie. Neagu Blebea fusese găsit în pijama. Este posibil ca, între timp, să se fi întors, sus, fără să ridice cheia de la recepție?

— Dacă așa s-a întîmplat, este clar că în mod deliberat a lăsat ușa deschisă și s-a folosit de stratagema cu predarea cheii din precauție. Pentru mascarea unei vizite.

— Nu e exclus să fie vorba de, să zicem, o aventură. Olimp asistase la dialogul lui Bunea cu Zina

(maiorul nu-și mărturisise dorința de a rămîne singur) și, bănuind la ce se gîndea amicul său, a încercat să-i ofere o nouă pistă.

— Nu te pot contrazice. Demnă de toată aprecierea, dacă optăm pentru asemenea variantă, este intuiția lui Corciu. Eu consider că mă și aflu în posesia indiciului deschizător de drumuri. Am în mînă capătul firului.

— Și atunci?

— Care „atunci“? îl imită Bunea pe Olimp.

— Cum rămîne cu Taunus-ul și atentatul la viața lui Paulete, cum rămîne cu geamantanul, ce facem cu hilarul cucui din creștetul lui Veniamin Pomadă?

— Nu mă interesează. Pot fi simple coincidențe.

Mitran Bunea știa din experiență că nu e nevoie să corelezi neapărat toate elementele care apar la un moment dat. „Dispersează atenția“, obișnuia să răspundă acelora care sufereau de meteahna asociațiilor, analogiilor picante. Dacă între un lucru și altul există vreo legătură, putem fi siguri că aceasta nu ne va rămîne străină, în cursul cercetărilor. Nu trebuie forțată nota. Niciodată.

— Trimite-mi-o te rog pe Achilina Iorest și lasă-ne singuri.

XIII

Cînd a intrat Achilina Iorest, Bunea era ocupat cu schimbarea benzii la magnetofon. Îl instalase dinadins pe birou la vedere.

— O! se miră cîntăreaţa. Banda magnetică face carieră şi în justiţie?!
— Diferenţa se referă la scop, domnişoară. Rareori înregistrăm melodii.
— Nu mă îndoiesc.
— Deşi, reluă Bunea, am fi preferat să vă fi invitat la o audiţie, recurse la compliment, pentru a-i crea Achilinei senzaţia că ceea ce urma să aibă loc nu era ceva deosebit de grav, pentru a o face să se simtă în largul său.
— O pot face eu, dacă sînteţi dispus. Am înregistrări bune. Sper, diseară, să imprim şi pe Linda.
— Pe cît de mare va fi insistenţa dumneavoastră, cu atît mai profund regretul meu. O mulţime de treburi mă obligă să vă refuz.
— Îmi pare rău, mărturisi cîntăreaţa, plăcut surprinsă de politeţea maiorului.
— Apropo, ştiţi de ce v-am chemat?
Bunea se hotărî să abandoneze subiectul cu franchețe. Sconta mult pe „efectul schimbării foii".
— Sper să aflu.
— Aici, în hotelul Albamont, ieri după masă s-a comis o crimă. Inginerul Neagu Blebea, profesorul, cum era poreclit, a fost asasinat cu cruzime.
— Nu insistaţi, sufăr cu inima.
— Şi profesorul suferea. Se pare că era îndrăgostit.
— Nu-mi dau seama la ce vă referiţi. N-am nici o legătură cu faptele despre care vorbiţi. Nu ştiu. N-am văzut nimic suspect.
— Dar l-aţi cunoscut pe profesor.
— Nu m-au interesat niciodată profesorii, domnule. Sînt prea didactici.

— Nici banii?
— Banii? Nu uitaţi domnule, fac artă. Vreau să cred că n-am fost invitată aici pentru a fi jignită. Ce vreţi să insinuaţi?
— Nimic. E bine să aflaţi, dacă în adevăr nu ştiţi, că Blebea nu era un simplu profesor. Ci inginer. Inginer inventator.
— Tehnica mă lasă rece!
— Tehnica poate, profesorul se pare că v-a interesat.
— Domnule!
— Uite ce e, stimată domnişoară, zău că nu pricep de ce vă încăpăţînaţi să susţineţi că nu l-aţi cunoscut pe inginerul Blebea. Ce-aţi făcut ieri după masă, în jurul orei trei?
Mitran Bunea despături ziarul „Zori noi" şi-l întinse Achilinei arătîndu-i cu degetul fotografia:
— Poftiţi!
Cîntăreaţa uimită, îl luă şi se aşeză în fotoliu. Abia în momentul respectiv Bunea simţi că în cameră mirosea strident a parfum. „Levănţică", parfum de "Levănţică" şopti şi privirea lui deveni insistentă, sfredelitoare, spre a nu scăpa reacţia Achilinei. Spre surpriza lui, cîntăreaţa luă o mină inocentă.
— O, bătrînelul, simpaticul academician. Nici nu ştiam că-l chema Blebea.
— E o linie pe care nu vă recomand să insistaţi. E în interesul dumneavoastră.
— Doar nu cumva, bănuiţi că aş fi amestecată? Nici nu ştiam că a fost asasinat. Regret. Sincer regret. Era un om bun la suflet.
— Larg de-a dreptul.

— N-o să ajungeţi la nici un rezultat, gîndind astfel.

— Nu vă aflaţi în acest birou ca să-mi daţi sfaturi, domnişoară. Cînd şi unde l-aţi cunoscut pe Neagu Blebea?

— Nu l-am cunoscut.

— Nu cred. N-o să-mi spuneţi că fotografia e trucată, că nu sînteţi dumneavoastră cea surprinsă. de reporter.

— Nici prin gînd nu-mi trece. Dar pe Blebea nu l-am cunoscut.

— Cum?

— Depinde ce înţelegeţi prin a cunoaşte, cînd numiţi astfel relaţia dintre un bărbat şi o femeie.

Achilina Iorest îşi recîştigase verva. Era pentru prima dată cînd Mitran Bunea se simţea plictisit de spiritele cuiva.

— Treceţi la obiect. Teoriile mă interesează mai puţin. Cînd, unde, asta v-am întrebat.

— Am stat de vorbă zilele trecute, în hol. O dată am fost şi la cafea. Acolo, probabil, ne-a surprins reporterul. Numai atît. Nu-mi stă-n fire, să-mi plimb de mînuţe, prin parcuri, admiratorii. Sînteţi convins, nu, că în ceea ce-l priveşte pe bătrînel, cam asta s-ar fi putut întîmpla?

— Depinde. Bunea rostise un cuvînt la întîmplare, fără a crede prea mult în ceea ce spunea Achilina. Vă mai rog, continuă, să-mi spuneţi unde aţi fost ieri după-masă în jurul orei trei.

— La film. Răspunsul mecanic, automat, parcă dinainte pregătit al Achilinei, nu era de natură să-l convingă pe Mitran Bunea. Dar fusese obligat să-l accepte.

— Singură?

— Ca şi.

— Ce-nseamnă „ca şi"?

— Înseamnă că am fost cu Agripin Roşunchis. Mai precis voia să vină şi el. Eu i-am propus. Dar a avut treabă la foaia lui. M-am dus singură.

— Poate aveţi şi o dovadă?

— Poate.

— Vă rog, încă o dată, vorbiţi mai clar.

— Poate, am spus, că nu ştiu dacă le mai găsesc.

— Ce să găsiţi?

— Biletele lui Agripin. Erau la mine. Nu le-am mai vîndut. Nu umblu cu găinării. Dacă nu am făcut curăţenie, nu prea obişnuiesc (Achilina începuse să scotocească prin poşetă întorcîndu-şi lucrurile pe dos), să . . . Da! Le-am găsit.

— Mi le puteţi lăsa mie? Vi le plătesc. Insistă Bunea întinzînd mîna după ele.

— Tot le-aş fi aruncat. Şi v-am mai spus: fac artă! Nu sînt interesată financiar. Asta e un joc al spiritului.

Dantura puternică a Achilinei, sînii cu mult mai rotunzi decît ideea de maternitate, întreaga înfăţişare a cîntăreţei putea inspira orice, în afară de spirit. Bunea adoptă, însă, poziţia duhovnicului ascet.

— Vă mulţumesc, dar vă rog să mai zăboviţi cîteva minute prin apropiere.

*

Următorul care intră fu Paulete Stamatin. Bunea părea edificat asupra rolului pe care soarta, nepre-

văzutul, îl hărăzise inginerului. Întrebările erau de circumstanță:

— Domnule Paulete, dumneata pretinzi că ieri după masă, în jurul orei trei, ai părăsit camera.

— Întocmai s-a și întîmplat.

— Nimeni nu poate garanta.

— Dacă vă spun?

— Nu sînt obligat să pun preț pe cuvinte.

— N-am de ce să mint.

— În schimb, eu n-am dovezi! Întîlnirea! Cine și cum poate dovedi că te-ai prezentat, în realitate, la locul întîlnirii? Povestea cu geamantanul. E atît de fantastică încît prefer s-o consider un vis.

— Un geamantan care se află la miliție, tot vis e? Eu l-am dus acolo.

— Un geamantan care — fac o concesie — ar fi aparținut lui Neagu Blebea, se află, acum, la miliție și că el ar fi fost dus acolo de dumneata, nu rezolvă mare lucru. Cum ai ajuns în posesia geamantanului?

— Am povestit pe larg.

— Și dacă nu cred? Dacă-mi convine mai mult o altă variantă. De pildă, că azi-noapte, în loc să dormi, ai făcut un drum pînă la gară.

— N-am avut și n-o să am niciodată nostalgia gărilor, spuse, ca o scuză, Paulete. Am citit odată niște versuri proaste ale unuia care dădea într-una cu trenurile și gările. M-am lecuit de atunci.

— Dar te simți atras de poezia filozofică, vocația infinitului, a neantului, nu?

Îi întinse lui Paulete coala de hîrtie pe care se aflau versurile scrise de Blebea.

— De unde o aveți?

— În nici un caz n-au adus-o americanii de pe Lună.

— Întreb, pentru că Blebea a compus-o ieri dimineață. Mi-a cerut părerea. Știți, poate ați observat.. am boala lui Ovidiu. Tot ce vorbesc, uneori, sau scriu, se face vers. Profesorul a observat și mi-a cerut părerea.

— L-ai criticat aspru?

— Nu mi-a plăcut. V-am spus doar. Sînt adeptul rimei.

Figura pleoștită a lui Paulete devenise ceva mai vioaie. Negul de pe nas începuse să tresalte. „Sensibilitate, nu glumă“ observă, ironic, Bunea. Ceea ce îi spunea însă, Paulete, dacă era adevărat, și nu prea existau temeiuri de suspiciune, măcar în această, privință, îl întrista. Sperase că poezia poate fi utilă, ca un fel de test psihologic, asupra stării victimei înainte de întîlnirea cu asasinul. Abandonă ideea și se gîndi să-l atace frontal pe Paulete. Uzînd de un truc, Paulete n-avea de unde să știe că bancnota de douăzeci și cinci, luată de la individul de servici la bagaje de mînă, fusese deja predată lui Corciu. Scoase o hîrtie de douăzeci și cinci și o așeză pe birou.

— Știi ce-i asta?

— Nu-i greu de ghicit.

— Mai ales pentru dumneata.

— Bineînțeles. N-am atît de mulți bani încît să manevrez numai sute, strecură Paulete o înțepătură.

— N-aș zice. Cînd cineva își permite să dea douăzeci și cinci de lei unui bătrîn!

— Nu-nțeleg insinuarea. Paulete clipi des cu teamă.

— Sînt banii pe care i-ai lăsat azi-noapte în schimbul geamantanului lui Blebea.

Maiorul se hotărî să joace riscant ca la poker.

— N-are rost să te dezvinovățești. Nici n-ai avea cum și nici n-ar avea rost să-mi suprasolicit nervii, spre a te convinge să recunoști. O să fii pus față-n față cu omul.

Negul de pe nasul lui Paulete începu să se irite. Forma și culoarea lui deveneau agresive. Bunea, pe care detaliul îl amuză, simți că nu mai suportă situația. O inexplicabilă pornire îl îndemna să pună mîna pe o lamă și „hîrș"... Continuă:

— Un lucru îmi este neclar. Ce te-a-ndemnat să iei geamantanul și-apoi să-l predai la miliție. Cred c-ai făcut-o numai după ce ai sustras un anume lucru. Dar ce? și de unde ai luat recipisa?

— Sfinte Sisoe! bîigui Paulete. Înseamnă că sînt bănuit. Protestez!

— Din păcate sau din fericire, cum vrei s-o iei, știu mai mult decît se vede!

Ar fi vrut să-i dea lovitura decisivă, dar n-avea cum. Paulete izbucnise în plîns. Umerii i se fleșcăiseră și, așa, tremurînd în sughițuri prelungi și căutîndu-și batista să se șteargă la ochi, inginerul semăna cu un ghemotoc de cîrpe. Lui Bunea i se făcu silă. Apăsă pe butonul soneriei și după cîteva clipe, în prag, apăru Olimp:

— Oferă-i un pahar de apă domnului și condu-l.

*

Agripin Roșunchis păși în biroul lui Olimp, țanțoș, cu nasul ridicat în sus, ca un tip conștient că de el

depind multe pe lume. Avea totdeauna sentimentul că el este cel care a pus primul coadă la prună.

— Permiteți, i se adresă lui Bunea și se așeză în fotoliu, Apoi, ca amintindu-și de ceva: Doamne, dar ce se întîmplă aici?

— Nici eu nu știu. Mai precis nu știu totul.

Mitran Bunea nu înțelegea dacă Agripin se referea la aceea că Achilina Iorest ieșise, poate nu foarte bine dispusă în hol, nu era exclus să i se fi plîns pentru faptul că sensibilitatea îi fusese încercată fără menajamente, sau pusese întrebarea numai pentru că îl văzuse pe Paulete în halul acela.

— Vă pot ajuta cu ceva? Mă-ndoiesc.

— Nu v-am chemat să vă-ndoiți, replică Bunea și faptul îl surprinse neplăcut pe Agripin.

— Sincer, nu văd cum, încercă el să repare situația.

— Răspunzîndu-mi la două întrebări. Unu: de ce ați refuzat invitația Achilinei la film? Doi: cum l-ați cunoscut pe Paulete Stamatin și ce părere aveți despre el? Atît.

— La film? Da. Achilina îmi propusese să vedem împreună „Fuga". Un fel de fantezie, care pe mine, cu preocupările-mi cunoscute, nu m-ar fi interesat.

— Invitația Achilinei, însă... nu vă putea fi indiferentă.

— Nici n-am vrut să spun asta.

— Atunci?

— „Quando un amore nasce e tennere come un fillo d'erba: Treburi legate de profesia mea, adăugă Roșunchis, m-au silit să refuz amabila invitație. În ce-l privește pe domnul inginer Paulete Stamatin l-am cunoscut în biroul redactorului șef. A adus la

noi un studiu. O invenţie în materie de vehicule bazate pe perna de aer. Ceva legat de aplicabilitatea laserului în orientarea şi conducerea lor automată. Un fel de revoluţie tehnică cu efecte practice, considerabile: Reducerea poluării atmosferei, descongestionarea oraşelor, evitarea accidentelor, şi cîte şi mai cîte. O să apară un rezumat în revistă. Desigur, principii generale. Fără a se intra în detalii. Secrete economice, ce vreţi?

— Paulete, omul, v-a reţinut prin ceva?

— Un tip bizar. Ca orice creator autentic. Agripin Roşunchis avu tendinţa să deraieze.

Mitran Bunea îl simţi şi sistă discuţia.

•

Cu gesturi precipitate, fără să ţină seama de expresia de nedumerire care se întipări pe faţa lui Olimp, Bunea decuplă magnetofonul, îşi vîrî lucrurile în servietă şi ieşi. Străbătu în cîteva minute holul, iar apoi, urcînd scările, la primul etaj, se opri în faţa camerei paisprezece. Apăsă pe sonerie. Dincolo bîzîitul metalic al clopoţelului stîrni cîteva mişcări nedesluşite. Uşa se deschise şi capul blond al Nimfodorei se arătă, întrebător. În spatele ei, tot atît de surprinse, Minodora şi Mitrodora.

— Maiorul Mitran Bunea.

Cîntăreţele priviră cu neîncredere legitimaţia, dar răsuflară uşurate.

— Poftiţi! spuse Nimfodora.

— Vai, să ne scuzaţi, o acompanie, cu glasu-i piţigăiat Mitrodora.

— La noi e puţin deranj, se explică şi Minodora.

— Nu, mulţumesc, nu intru! Precizarea le căzu bine, dealtfel şi lui Bunea. De dincolo răzbătea pînă în hol aer închis, aromat în tot felul de nuanţe, greu de identificat. Predomina crema „Nivea".

— Voiam o simplă întrebare. Ieri după masă aţi fost în cameră în jurul orei trei?

— Daaaa, răspunseră cele trei, într-un glas. Bunea se sperie: „Dacă o ţin într-un cor, n-am făcut nici o afacere". Căută un ton care să sugereze discreţie. Nu cumva, de dincolo, au răzbătut, ştiţi, pereţii nu prea au o izolare fonică deosebită, ceva zgomote, pînă la dumneavoastră?

Moment de tăcere. Cele trei cîntăreţe schimbară priviri încărcate de sensuri.

— Ştiţi, cum să vă spunem, nu ne-a plăcut niciodată să intrăm în poveşti.

— Nu e vorba de bîrfă. Alături de dumneavoastră a fost omorît un om. Nu găsesc deplasată ideea de a vă întreba dacă nu cumva aţi auzit ceva, dacă aţi observat lucruri suspecte.

— Azi-noapte, strigă Nimfodora.

— Azi-noapte.

— Azi-noapte, da! Administratorul, ca apucat, bătea cu pumnii în uşă.

— Altceva?

— Ştim noi! spuneţi ce doriţi.

— Ieri, spre exemplu, sau alaltăieri. N-aţi văzut ceva nefiresc, vreo vizită?

— Ca orice bărbat, insinuă Nimfodora.

Pe Mitran Bunea afirmaţia nu-l lăsă indiferent.

— Deci, cînd omul are arginţi la tîmple şi arginţi în buzunar!

— Mai ales . . .

— Taci! Ai văzut ceva? las-să spună Minodora. Ea a văzut.
— Ce-aţi văzut, domnişoară, interveni Bunea.
— Nimic, nu vreau să pornească de la mine. Alaltăieri, Achilina . . .
— I-a făcut o vizită profesorului? maiorul gîndi că e pe punctul de a obţine o informaţie preţioasă. Dacă l-a vizitat pe profesor, şi ţine ascuns faptul, e sigur că are vreun motiv.
— Nu pot băga mîna-n foc! Dacă a fost sau nu înăuntru dacă a stat mult, sau puţin. Nu pot şti, ezită Minodora. Adevărul e că am văzut-o cu profesorul în faţa uşii. Discutau „in-alto“, am deschis şi am rugat-o să modereze sonorul. Noi avem nevoie de linişte.
— Nu vă puteţi plînge. Profesorul era un om tăcut.
— Uneori.
— Nu făcea scandal. Munca ştiinţifică n-are nevoie de vocalize.
— Are sau n-are, nu ne priveşte pe noi. Ieri după masă, însă, domnul profesor se pare că a avut neplăceri cu cineva. Se mai întîmplă. Bătrînii se mai pierd uneori cu firea.
Tendinţa Minodorei de a trage după fiecare afirmaţie o concluzie, i se păru ridicolă lui Bunea. Desigur şi pentru că Minodora începuse să semene cu o vietate absurdă. Ceva între oaie şi capră, şi încercă să-i reteze avînturile meditative.
— Domnişoară, i se adresă, te rog să fii concisă. Nu există nici un motiv ca să vă exprimaţi în parabole. Promit să păstrez, pe cît posibil, tăcere în legătură cu declaraţia dumneavoastră.

— Nu s-a întîmplat nimic grav. Impresia pe care am avut-o ascultînd duelul de replici, răzbătea destul de violent prin zid, a fost că e o simplă ceartă.
Bunea împărtăşea şi el părerea Minodorei, pentru că aspectul camerei, aşa cum i se înfăţişase lui şi lui Paulete numai la cîteva ore după crimă nu pleda pentru o „scenă tare“.
— Frînturi de fraze n-aţi reţinut?
— Mi s-a părut.
— Ce anume?
— Că la un moment dat profesorul i-a spus celuilalt sau celeilalte.
— Ce i-a spus?
— Te omor sau aşa ceva.
— Ce oră era?
— Trei şi jumătate, patru răspunse Minodora.

*

Cînd s-a întors, jos, în hol, înainte de a intra în biroul lui Olimp, Mitran Bunea s-a simţit urmărit de privirile întrebătoare ale celor care-l aşteptau.
Achilina Iorest cu ţigara aprinsă gesticula aprins cu Agripin Roşunchis care, aşezat pe o banchetă tapiţată cu piele neagră, părea un om sfîrşit. Ceva mai încolo, retrasă, Dora Melinte. Venise şi Nelson. Nedumerit şi foarte supărat că i se dăduseră peste cap planurile, duminica avea obiceiul să meargă la pescuit, cerea explicaţii Zinei Evsevie. Pe faţă, întîmplările o depăşeau. Doar Paulete Stamatin găsise un prilej de veselie. Se amuza făcînd bancuri pe seama faptului că Linda se afla pusă în indisponibilitatea

de a susţine concertul. Îşi rătăcise, nimeni n-avea cum să ştie, pe un aeroport internaţional, valiza cu partiturile. Întîmplarea îl distra pe Paulete. Toţi cei de faţă: Dora, Achilina, Agripin şi chiar Zina Evsevie priveau cu suspiciune comportamentul caraghiosului inginer. Grupul se unise într-unul singur, o unică întrebare: „Cine?“ Şi cum nu se întrevedea un răspuns neliniştea care-i cuprinsese părea a fi fără margini. Existau şi unele momente de uitare, dar era suficient un gest, un cuvînt ca starea de tensiune să revină şi odată cu ea şi suspiciunea. În particular, fără să şi-o mărturisească, fiecare îl suspecta pe celălalt. Zinei Evsevie, pentru care Dora reprezenta un fel de situaţie privilegiată la Albamont, i se ivise ocazia să-şi manifeste deschis şi fără să poată fi acuzată, repulsia faţă de o asemenea creatură. Olimp pe altă parte, învîrtindu-se de colo-colo printre ceilalţi, fierbea împotriva lui Paulete Stamatin.

— Ei?! îl întîmpină el pe maior. Voia să ştie ce surprize au mai apărut, ce fapt grav îl determinase pe Bunea să întrerupă audierea celor prezenţi.

— Vino înăuntru şi cheamă-l şi pe Paulete, îi şopti. După aceea intră şi se aşeză la masă. Stătu cîteva clipe cu capul sprijinit în palmă. N-avu timp să mediteze prea mult. Olimp şi Paulete intrară şi ei.

— Domnule Paulete, îmi pare rău, îmi pare rău că-mi oferi prilejul să mă îndoiesc de sinceritatea şi bunele dumitale intenţii.

— Dar ce s-a mai petrecut domnule? Paulete îşi simţi picioarele cuprinse de un tremur uşor. Cuvintele maiorului erau pentru el ca o ploaie cu grindină.

— Nu eu trebuie să răspund la o asemenea întrebare. Dumneata, domnule Paulete. De ce-ţi vîri nasul unde nu-ţi fierbe oala? De ce te amesteci în treburi care nu te privesc?! Sau dacă te privesc spune-o deschis şi argumentează-le.

Mitran Bunea deveni agitat. Ca să-şi înfrîngă starea începu să se plimbe prin cameră. Se opri în faţa lui Paulete şi-l fixă cu privirea.

— Domnule Paulete, dacă vă mai amintiţi, îmi sînteţi dator cu un răspuns?

— Apropo de ce?

— Apropo de geamantanul lui Neagu Blebea.

— Desigur, da . . .

— Nu vorbe. Fapte. Aştept aici. Zece minute. Nici o secundă-n plus.

— Vă rog să-nţelegeţi . . .

— Fapte, am spus. Vorbele, de-acum, nu-şi mai au rostul. Frunze-n vînt! mai spuse urmărindu-l pe Paulete care, vînăt sau verde la faţă, o culoare greu de precizat, se îndrepta spre uşa biroului.

— Nu uitaţi, domnule Paulete, zece minute numai, repetă Bunea şi, după aceea, către Olimp:

— Roag-o pe Dora să-l conducă! Prezenţa ei poate-l mai ajută să-şi alunge gîndurile negre.

*

La scurt timp, Olimp se afla, din nou, în birou. Expresia feţei lui trăda uimire.

— Au plecat? rupse maiorul tăcerea.

— Da, sus în cameră!

— Excelent!

— Nu pricep o iotă. Ce i-ai cerut lui Paulete?

— Răbdare, puţină răbdare. Mi-am luat o piatră de pe inimă, declară Bunea şi, răsfoindu-şi carnetul, îl întrebă:

— Unde rulează „Fuga după iepurii verzi?“

— Cum?

— Unde rulează filmul „Fuga după iepurii verzi?“ sau ţi-a slăbit auzul?

— Aaa! nu merg la filme. N-am timp. Mi-ajunge televizorul, se explică omul. Dar Bunea n-avea timp de taclale. Despături ziarul şi se uită peste rubrica „filmele săptămînii“.

— Fă-mi legătura cu responsabilul de la „Arta“.

Olimp se şi afla lîngă telefon. Peste o clipă, Bunea îl avu pe responsabil:

— Alo? Maiorul Mitran Bunea la telefon! Spune-mi te rog, cum pot afla, dacă ieri la ora trei o anume persoană a vizionat filmul? Cum? . . . Cine? . . . Achilina Iorest. Da, cîntăreaţa de muzică uşoară . . . Nu?!

— N-a fost, deci! trînti Bunea receptorul în furca aparatului.

— Responsabilul nu le poate şti pe toate, se îndoi Olimp.

— Nu totdeauna. Dar ieri s-a nimerit pe la ora trei pe acolo. În preajma intrării. Crezi că o persoană ca Achilina i-ar fi putut scăpa?

— Nu-i regulă.

— Nu-i regulă, atît doar că Achilina Iorest n-a fost ieri după-masă la film. Şi nici nu putea de vreme ce la ora trei Zina Evsevie a văzut-o în hol cu Blebea.

— Dar biletele?

— Tocmai biletele erau importante. O manevră, nu-nţelegi?

— Nu, recunoscu Olimp. Au început să se întîmple lucruri pe care nu le mai înţeleg.

Uşa biroului se deschise şi Paulete Stamatin intră. Sub braţul drept ţinea un dosar. De cum dădu cu ochii de el, Bunea se bucură:

— Aici, lasă-l aici, arătă cu mîna spre birou.

Paulete tremura. Negul de pe nas, roşu, luase proporţii ameninţătoare.

— Tovarăşe maior! Doar nu cumva . . . Vă rog, ştiţi, situaţia mea . . . Bîlbîieli de om strîns cu uşa.

— Fără explicaţii. Pînă acum ai avut tot timpul. Lasă-l pe birou. O să mai stăm de vorbă.

Mitran Bunea îl invită să aştepte afară, cu ceilalţi. În birou se făcuse zăpuşeală şi Olimp avu senzaţia că e prea puţină lumină. Aprinse veioza.

— Nu-i nevoie, dioptriile mele sînt excepţionale. Văd foarte bine.

— Şi eu aş vrea să văd.

— Ce?

— Ce o să se întîmple. Ce faci cu dosarul ăsta misterios? De unde vine şi ce cuprinde?

— Îţi împărtăşesc curiozitatea. Mitran Bunea îşi scoase batista şi cu meticulozitate, cu dichiseli, instalîndu-se cît mai comod la masă, aşa cum ar proceda un tip care s-ar pregăti să citească o nuvelă poliţistă, îşi şterse lentilele ochelarilor, apropie dosarul şi-l deschise. Apoi se aplecă peste prima pagină şi . . . bătu cu pumnul în masă. Bravo! Nemaipomenit! Am făcut o treabă bună. Aprinzîndu-şi ţigara se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Zîmbea.

— Ești derutant! De-a dreptul derutant, întări Olimp. Bunea păru mirat:
— Cum? Chiar nici acum nu pricepi?
— Nu!
— Uită-te la astea. Luă dosarul și-l întinse contabilului. Erau vreo treizeci de file bătute la mașină:
— Nu-i nevoie să citești tot. Contează și foaia de titlu.
Olimp răsfoi încordat. Pe prima filă, numele lui Neagu Blebea, sus. Așa cum se obișnuiește pe prima foaie a cărților. La mijloc, titlul lucrării. Citim: „Laserul în orientarea și dirijarea vehiculelor bazate pe perna de aer".
— Mare lucru!
— E foarte mare, îl avertiză Bunea. E vorba de o invenție.
— Nu văd legătura.
— Simplă. Dosarul provine din geamantanul profesorului. De acolo l-a luat și Paulete Stamatin.
— Poate i l-o fi dat profesorul!
— Nici vorbă. A mărturisit-o chiar Paulete. Dar treaba știi care e?
— Dacă-mi spui.
— La redacția revistei „Icarus" se află depus manuscrisul unei alte invenții. Pe aceeași temă. Aparține lui Paulete Stamatin.
— Așadar, crimă pentru jaf! Interese economice! Deveni Olimp exuberant.
— Ți-am spus că nu suport concluziile pripite. Paulete n-avea în ziua de șaptesprezece, cînd și-a depus studiul la Icarus, să știe că Neagu Blebea era preocupat de o invenție similară. Poate ulterior, prin hazard, sau cine știe cum, a aflat.

— Extraordinar! Extraordinar, amice. Voi comanda o șampanie. Să vină șampanie. Te admir cu cîtă răbdare ai lucrat . . .
— Nu te grăbi, cu tobele!
— De ce? Doar l-ai prins pe Paulete. Crezi că mai poate nega? O să am deosebita plăcere să te ajut să-i pui cătușele.
— Am impresia că n-o să i le pun.
— Nu-l arestezi?
— Nu.
— De ce?
— O să vezi. Cît de curînd. O să vezi motivul în carne și oase. Și cu . . . miros de levănțică. Cheamă-i pe ceilalți. Pe toți. Inclusiv pe Paulete.

•

Destul de spațios, biroul lui Olimp deveni neîncăpător. Achilina Iorest și Dora Melinte, așezate față-n față, ocupară fotoliile de lîngă masa la care se afla Bunea. Ceilalți, Agripin, Paulete, Zina Evsevie, Olimp și Nelson („Generalul" nu voise în ruptul capului să plece cu scopul de a vedea și el „ce și cum" dacă tot fusese deranjat), alcătuiau un semicerc, în vecinătatea imediată a ușii.
Maiorul păstră un moment de tăcere. Timp cît îi trebui să-și poarte, discret, privirea de la unul la altul. Să-i observe. Olimp crezu că amicul său ezită: „Și mie mi-ar fi greu, reflectă, trăgînd cu coada ochiului spre Paulete. După ce atîtea ore s-a purtat cu el delicat, cu mănuși, trebuia să-i pună „gabrioletele" de la-nceput. Scăpam de orele astea de chin!"

Intuind ca prin telepatie, ce se petrece în mintea contabilului, maiorul împinse spre unul din colţurile mesei dosarul cu studiul inginerului Neagu Blebea. Gestul îl determină pe Paulete să tresară ca un copil, care înainte de a se scufunda într-un somn profund, visează că se prăbuşeşte de pe o scară.

— Dacă tot ai rămas, generale, ia scaunul meu şi aşează-te, îl invită pe majordom.

— Pentru nimic în lume, nu vă deranjaţi!

— Nici un deranj, generale! Nu m-aş simţi bine să te văd în picioare. Port vina că te afli aici. Şi-apoi, la vîrsta dumitale . . .

Şi cînd Nelson, pe pipăite, din cauza vederii (în momentele de oboseală majordomul simţea lipsa ochiului), îşi luă scaunul şi se retrase spre colţul cu veioza, maiorul se adresă tuturor:

— Dar ca să fiu sincer, vina nu-mi aparţine, în întregime. Nu sînt eu cel pe care Nelson ar trebui să-l tragă la răspundere că i-a fost dată peste cap o duminică. Numai politeţea m-a obligat să mi-o asum. Vinovatul e altul. Ce zici, domnule Paulete?

— Mda! Aşa-i, ce să zic? Inginerul nu se aşteptase la apostrofă. Luat ca din oală se bîlbîi.

— Zău, chiar n-ai nici o părere? insistă Bunea.

Paulete făcu pe mutul.

— Da! tăcerea e de aur, se hotărî Bunea să-l lase în plata domnului. Apoi îşi mută privirea spre Achlina Iorest: Nu-i aşa? Ce părere aveţi, domnişoară?

Cîntăreaţa nu dovedi mai multă iniţiativă decît Paulete. Dar în apărarea ei sări Agripin:

— Tovarăşe maior! Tovarăşe maior! Vă rog să aveţi în vedere că . . . procedeul de care uzitaţi este un abuz . . .

Cuvintele criticului muzical se amestecau confuze ca pleava vînturată de o maşină de treierat, veche. Olimp, deşi nu-l suporta deloc pe Agripin, se solidariză, oarecum, cu atitudinea acestuia, zicîndu-şi: „Bine-i face! Criminalul printre noi şi maiorului îi arde să se mai joace de-a pisica cu şoarecele!"

Autoritară, vocea lui Bunea puse capăt dezlănţuirii furibunde a lui Roşunchis:

— Domnule Agripin, permiteţi-mi, la rîndu-mi, să vă atrag atenţia asupra unui lucru elementar, nu sînteţi jurist, ci critic de artă — după cîte ştiu. Nu ne aflăm aici la un simpozion despre muzică. De ce ne aflăm? O ştim cu toţii. Sper că şi dumneata, generale, eşti pus la curent, da?

— Întocmai, răspunse Nelson. Am auzit cum, dar nu ştiu cine . . .

— Nici eu nu pot să spun momentan „cine". Bunea se angajase în dialog cu Nelson (majordomul fiind singura persoană neimplicată sub nici o formă în chestiune), spre a le da celor prezenţi posibilitatea să respire cîteva secunde în voie. În realitate el le vorbea tuturor: Dar putem fi siguri de un lucru. Ucigaşul inginerului Neagu Blebea se află aici. Între noi. Nu vreau să-i rostesc numele, deşi nu mi-ar fi greu s-o fac. Prefer să şi-l spună singur.

Un murmur general, uimire colectivă sau teamă, se făcu simţit în crescendo, dar se stinse repede, ca un val fără putere, unul din acelea care încreţesc luciul de oglindă al apei spre a se destrăma în nisipul fin şi strălucitor de la mal, în zilele cînd marea e liniştită.

— Da, domnilor! Aşa este, oricît s-ar părea de absurd. Datele pe care le-am strîns, unele probe materiale şi discuţiile avute cu fiecare din dumneavoastră, m-au condus spre această concluzie. Ucigaşul este printre noi. N-a avut timp şi nici n-are cum s-o întindă prea departe de locul crimei. Deşi poate, i-ar conveni s-o facă. Nu mai are cînd şi cum. Va mai rămîne cîteva ore printre noi. Pînă îl voi obliga să-şi dezvăluie identitatea.

Achilina Iorest se făcu albă ca un cearşaf şi alunecă, moale, din fotoliu.

— Apă, săriţi! Apă, apă, strigă Agripin.

În celălalt fotoliu, Dora Melinte, profund emoţionată, îşi rodea unghiile. Observînd-o Mitran Bunea simţi nevoia unei justificări şi îşi încheie micul său discurs;

— Sînt conştient că situaţia în care ne aflăm nu este foarte plăcută, e chiar jenantă. Şi vă spun — n-am de ce să ascund — şi eu m-aş simţi fericit să se termine totul cît mai repede. Dar nu depinde totul de mine. Există unele fapte greu de interpretat, unele mărturii şi intervenţii needificatoare, ca să nu mai pun la socoteală comportarea stîngace, lipsită de raţiune a unora dintre dumneavoastră.

Mitran Bunea făcu o pauză şi-l fixă, iarăşi, pe Paulete. Inginerul încă nu-şi revenise. „Actor prost, are trac înainte de a ieşi pe scenă“, conchise şi-şi reluă prelegerea:

— Şi cum dintotdeauna, amicul meu şi gazda noastră a tuturor, domnul Olimp Caramfil ştie foarte bine, m-am ferit ca de foc de concluzii pripite, n-am să recurg la ele nici acum. În discuţiile pe care le-am purtat cu unii din cei prezenţi, unele lucruri mi-au

fost ascunse sau trecute sub tăcere. N-am insistat. Deşi mi-ar fi fost de un real folos ca să pot strînge cel puţin zece dovezi zdrobitoare şi fără drept de replică din partea asasinului. Dar n-am insistat, deoarece investigaţiilor întreprinse pînă în clipa de faţă nu le acord mai multă importanţă decît unor consultări preliminare în vederea interogatoriilor oficiale. Pe acestea le voi începe mîine sau poimîine. Repet, însă: Numele asasinului este cunoscut şi comunicîndu-i faptul consider că procedez cît se poate de loial şi deschis. Îl previn, spre a nu face o criză în momentul cînd mă voi vedea pus în situaţia să iscălesc mandatul de arestare.

— N-ar fi mai bine să-l arestaţi acum? Dacă tot îl cunoaşteţi? Ne-aţi scuti de emoţii, îl întrerupse pe maior Achilina, care captată de expunere uitase că se află în stare de leşin.

— Întrebarea dumneavoastră este cît se poate de logică. Regret că anumite secrete profesionale mă împiedică să-i ofer un răspuns tot atît de logic. Raţiuni, a căror natură ar fi greu de expus în cîteva fraze, mă constrîng, dacă nu să cedez, despre aşa ceva nu poate fi vorba, să adopt tactica asediului. Poate, pe undeva, şi pentru că violenţa, impunerea adevărului cu forţa, îmi repugnă. Ca om. Prin urmare, mă văd silit să-mi iau permisiunea ca în zilele următoare, pe cîţiva, dintre cei de faţă, să-i mai deranjez. Fie cu întrebări, fie altfel. În consecinţă, vă recomand să nu părăsiţi localitatea, să fiţi cît se poate de atenţi la tot ce vi se întîmplă, dar mai ales, vă atrag atenţia, ca atunci cînd va trebui să stăm de vorbă, s-ar putea şi să nu mai stăm, să vă hotărîţi să fiţi mai sinceri. Numai astfel mă veţi

ajuta să-l arestez pe cel vinovat de moartea profesorului. Şi cred că toată lumea doreşte acest lucru.

Un nou murmur umplu încăperea ca foşnetul subţire al frunzelor atinse de vînt. Dacă el însemna aprobare sau dezaprobare era greu de precizat şi Mitran Bunea nu căută să-l înţeleagă. Făcu un semn cu mîna şi Olimp ghici că „şedinţa“ luase sfîrşit. Nu se înşelase, doarece, Mitran Bunea deosebit de politicos anunţă:

— Şi cu aceasta, mica noastră şedinţă a luat sfîrşit. Poftă bună, domnilor!

Încet, ezitînd, grupul se puse în mişcare. Nelson era contrariat că prezenţa lui nu fusese luată prea serios în seamă; Agripin era dezorientat şi grăbit spre a găsi un loc mai potrivit ca s-o calmeze pe Achilina. Pe Dora Melinte maiorul o strigă, tocmai cînd ajunsese în dreptul uşii:

— Domnişoară Dora, o clipă, vă rog!

Fata nu răspunse, dar se opri. Era surprinsă.

— M-ar interesa ce gînduri aveţi pentru zilele următoare. Veţi fi foarte ocupată? Mă gîndesc...

— Ştiţi...

— Ştiu, mi-a spus Olimp (şi arătă spre contabil) că vă pregătiţi de nuntă. De asta v-am şi întrebat.

— Sinceră să fiu, nu-mi dau seama de rostul întrebării, ripostă Dora.

— Voiam să vă rog ca mîine, după masă, bineînţeles dacă nu vă deranjează, să petreceţi două-trei ore în compania văduvei lui Neagu Blebea. Mîine trebuie să vină, da?

— Pe la orele patru după masă, spuse Olimp.

— Deci, să zicem, domnişoară, — se întoarse Bunea spre Dora Melinte — o veţi aştepta la gară

şi veţi veni cu ea la hotel. Vă veţi întreţine măcar o jumătate de oră. Trebuie să înţelegeţi. O femeie bătrînă, care vine într-un oraş străin... Şi nu vine într-o călătorie de agrement.

— Aş fi preferat...

— Nu, vă rog mult, insistă Bunea Dacă v-am ales pe dumneavoastră, înseamnă că m-am gîndit bine. Văduva victimei, cu siguranţă este o femeie cultivată şi dumneavoastră...

— Mă rog, spuse mai mult de formă Dora.

— Atunci e-n ordine! Poftă bună!

*

— Îmi dai voie să te conduc?

— Cu o condiţie: să nu mă bîzîi cu întrebări. Îmi ajunge. Pînă aici!

Mitran Bunea duse mîna pînă-n dreptul gîtului, sub bărbie. Ştia că lui Olimp nu-i ardea de o plimbare, ci voia un prilej ca să-l poată trage de limbă. „Trebuie să fie tare dezorientat“ îşi mai zise şi se gîndi, că la urma urmei, n-ar strica să accepte: „Cu siguranţă n-o să mă conducă pe ios“.

Şi, într-adevăr, peste o jumătate de oră Volga Trustului „Albamont“ cobora pe bulevardul Dăruirii totale. Nu în viteză, domol. Ca la promenadă. Era o zi frumoasă de primăvară şi de parbriz se izbeau tot felul de musculiţe. De pe marginea trotuarului, din dreapta, crengile mari ale castanilor uriaşi aproape atingeau capota. Pe bancheta din spate, Olimp Caramfil şi Mitran Bunea, tăcuţi, urmăreau cu fascinaţie spectacolul străzii. Se simţeau reconfortaţi.

— Ciudat! făcu Olimp, ca într-o doară.
— Nu văd nimic ciudat. Duminică, lumea se plimbă, e veselă. Pe o vreme ca asta cel mai bun lucru este să te plimbi în voie, liber, fără nici o obligaţie, îi răspunse maiorul.
— Liber este şi asasinul lui Blebea.
— Deocamdată!
— Jocul tău mă depăşeşte. Îl ai în mînă şi-l laşi să-şi vadă de treabă. Ce urmăreşti?
— Ce urmăresc? Aminteşte-ţi că tu mi-ai spus povestea cu raţele sălbatice. Nu m-ai sfătuit chiar tu să nu fac „bum"?
— Alta era situaţia.
— Care alta? Poţi tu să spui fără nici un risc, fără să te-nşeli, că Paulete Stamatin este criminalul?
— Există dovezi.
— Care dovezi? Sînt oare atît de inatacabile ca să-mi dea dreptul să mă leg de om? Să-l acuz în mod deschis?
— Nu mi-ai arătat, chiar tu, dosarul?
— Dosarul! Cel mai şubred argument. Pot spune că pledează împotrivă. Pînă la descoperirea lui începusem să-l suspectez şi eu pe Paulete. Acum însă ...
Maşina frînă brusc. În faţă un marcaj pentru pietoni. Un grup de elevi, neatenţi sau jucîndu-se, intrară direct în botul maşinii. Şoferul deschise portiera şi-i înjură. Incidentul îi aduse maiorului aminte de Taunus.
— Foarte multă lume judecă la fel ca tine. Şi e normal. Paulete este, pentru toată lumea, asasinul prezumtiv. Un amănunt care nu se poate să-i fi scăpat adevăratului asasin.

— Te încăpăţînezi să-l consideri pe Paulete nevinovat ca un miel?
— Ca un miel nu. Inginerul nu mai are de mult candoarea mieluşeilor albi, zburdînd primăvara pe o cîmpie verde. Îşi are şi el păcatele lui. Partea lui de vină. Îşi va primi porţia fără nici o grijă. Dar s-au petrecut lucruri de care nu poate fi acuzat.
— Ce anume?
— Nu l-a atacat el pe Veniamin Pomadă. Nu-l văd în stare.
— Unul care omoară, este în stare de orice după aia.
— Nu totdeauna.
— Dar cînd o face cu premeditare, cu sînge rece, da.
— Bine. Presupunem că tot el l-ar fi atacat pe Veniamin. În ce scop? E de la sine înţeles: spre a-l împiedica să ne predea filmul cu fotografiile de la locul crimei. De acord. Interpretarea lor ne-ar fi scutit de cîteva ore de investigaţii ulterioare. I-a luat filmul şi gata. Ţi-o spun, însă, în particular: un asasin de nivelul său, cu inteligenţa sa, n-ar fi riscat să se descopere numai pentru atîta lucru. Nici n-ar fi omorît încă un om. Căci, dacă se întîmpla ca Veniamin să-l surprindă, nu mai exista altă soluţie decît moartea. Nu e Paulete atît de prost. E vorba de altă mînă, alt stil. Şi dealtfel era la gară în timpul acesta.
— Degeaba. Nu mă poţi convinge, conchise Olimp.
— Nici eu nu pot fi convins că lui Paulete i-ar fi căşunat să-şi pună singur flori, tratate cu narcotic. Un tip procedînd aşa dă dovadă de perversiune. E absurd. Toate datele arată că nu e vorba de o crimă

absurdă. A existat un motiv, se prea poate ca profesorul să nu fi venit la Albamont numai din pricina festivalului, nu părea ahtiat după muzică.

— Şi dacă nu Paulete, cine? Emoţia lui Olimp răzbătu pînă în voce făcînd-o să tremure uşor.

— E greu de spus.

— De bună seamă bănui pe cineva.

— Poate.

— Se poate ghici. De vreme ce-ai spus „criminalul se află printre noi" îşi aminti Olimp. Folosind metoda excluderii, îi pot ghici numele. Doar nu cumva o fi Nelson, majordomul? rîse.

— Nu.

— Agripin?

— Nu.

— Dora Melinte?

— Nu.

— Zina?

— Nu.

— Achilina Iorest?

— Nu.

— Paulete?

— Ţi-am spus doar care e opinia mea în legătură cu Paulete. Ce mă tot aia la cap cu Paulete! să răsti Bunea.

— Atunci, e bună, frate! Nu găseşti pe nimeni. Că nu e nici un asasin. Duhul sfînt din ceruri s-a pogorît şi a luat la sine sufletul profesorului. Ca dovadă, doamne, parcă moartea singură n-ar fi fost o dovadă, a lăsat şi-un cuţit. Nu oricum. Ci înfipt în spatele lui Blebea. Bunăă! Hă, hă, hă!

Deodată faţa lui Olimp încremeni. Rîsul i se stinse într-un rînjet. Parc-ar fi suferit de un atac instantaneu de tetanos. Cum stătea cu umerii cufundaţi adînc în muşamaua banchetei, cu rîsul său prostesc, îngheţat, semăna leit cu un tip atins de risus sardonicus.

— Ţi-e rău? Opreşte! strigă Bunea şoferului.

— Nu, făcu Olimp.

— Hai, domnule, spune ţi-e rău? Ce dracu! Bunea vîrî mîna în buzunar şi începu să caute înfrigurat pacheţelul cu antinevralgice.

— Nu-i nevoie, lasă, lasă. Faţa lui Olimp începu să-şi recîştige culoarea iniţială şi contabilul repeta într-una: „Lasă, lasă".

— O criză? De la ficat?

— Ascultă, frate.

— Ascult.

— Nu crezi că-i prea de tot? gîfîi Olimp.

— Ce să fie?

— Chestia cu „ucigaşul se află printre noi".

— Sper că nu suferi şi tu de inimă ca Achilina? zîmbi Bunea.

— Nu-i de rîs, şuieră Olimp.

— Am zis că-i de rîs?

— Nu. Dar am făcut o socoteală. De vreme ce-ai spus că asasinul se află printre noi, pot să-i rostesc numele, iar eu acum ţi-am spus o adevărată listă de nume, înseamnă că l-am omis tocmai pe cel al asasinului.

— Bineînţeles.

— Află că un singur nume a rămas nerostit. Al meu. Eu mă aflam acolo printre voi. Şi eu eram, după judecata ta, asasinul. Iată că am trăit s-o văd şi pe asta. Să ajung criminal.

— Da, aprobă Bunea. Ești un asasin. Un asasin pentru că mă asasinezi, acum, pe mine cu aiureli și istericale. Ești obosit, amice. Ai nevoie de un somn bun. Ca și mine.

Mașina frînă și se opri. Ajunseră pe strada Iasomiei la numărul zece A. Casa în care locuia Mitran Bunea, aproape de periferie, tip vechi. De dincolo de gardul de scînduri, ușor ofilite de căldura amiezii, se legănau în ronduri reginele nopții. Vederea lor declanșă în maior o acută stare de toropeală. Toată oboseala strînsă în frîu pînă atunci, începu să-și dea arama pe față. Bunea sări din mașină și trînti portiera, strigîndu-i lui Olimp:

— Și eu sînt frînt. La revedere. Mîine dacă e ceva sună-mă. Dorei spune-i s-o aștepte, la gară, pe soția lui Blebea.

În vreme ce Volga manevra pentru întoarcere, Mitran Bunea urmărit de privirile obosite ale lui Olimp, dispăru printre flori, ca îmbrățișat de lalelele galbene și reginele nopții . .

Partea a doua:

ZÎMBETUL FEMEILOR ARE CULOAREA RUJULUI

I

Luni dimineaţa. Ora opt şi jumătate. Ceasornicul electric din biroul maiorului drămuie timpul, măcinîndu-l ca o morişcă. Încăperea are un aer festiv.

Celor patru studenţi atmosfera li se păru total deplasată pentru un loc unde se iau interogatorii, se elaborează capete de acuzare împotriva răufăcătorilor. Paula Amfian, fire conştiincioasă, se străduia să noteze — din exces de zel — cuvînt cu cuvînt. Carnetul ţinut pe genunchi, într-o poziţie destul de incomodă îi aluneca şi în efortul disperat de a-l împiedica să atingă podeaua, Paula îl înghiontea fără voie, de fiecare dată, pe Severin Mavru. Mai puţin interesat, acesta (toată povestea cu Paulete Stamatin şi cu cadavrul din camera treisprezece i se părea duioasă ca un compot de pepene galben şi tot atît de verosimilă ca şi flecărelile despre limbajul articulat al delfinilor), se gîndea la o soluţie cît mai agreabilă ca pe viitor să evite măcar orele de dimineaţă. Nici la cursuri nu-i prea plăcea să meargă cu noaptea-n cap. Doar Doru Măduţă şi Renel Schmidt, participau mai activ, clătinînd din cap sau făcînd ochii mari atunci cînd Bunea, pentru a le capta atenţia, recurgea la vreun suspense:

— Faptele sînt acestea. Pînă acum şi în mare, desigur. Mitran Bunea renunţase la orice protocol.

Găsise nimerit să le povestească studenţilor toate întîmplările prin care trecuse în ultimele douăsprezece ore. Vom proceda, rosti el sub formă de încheiere, aşa cum ne-am propus. Aici aveţi dosarul. Cel neoficial, bineînţeles. L-am alcătuit azi-noapte, am bătut la maşină principalele indicii şi aparenţe care v-ar putea interesa. Dar vă atrag încă o dată atenţia, datele nu depăşesc valoarea unei naraţiuni. Deşi le-am transcris cît mai fidel. Am inclus şi opiniile mele şi ale celorlalţi. Pot servi ca jaloane orientative. Numai atît. Mi-am promis ca dosarul acuzării, cel oficial, să-l alcătuim aici, împreună. Avem atît eu cît şi dumneavoastră, fiecare în parte, şanse egale de-a pune mîna pe ucigaş. Să vedem cine-l descoperă. Nu vi se pare interesant?

— Ca la „Drumeţii veseli" îi şopti Severin Paulei mai mult într-un fel de băşcălie, deşi ideea îl tenta. Mitran Bunea prinse replica:

— De ce nu? Un joc serios, subordonat unui scop nobil este de zece ori preferabil unei munci de rutină, făcută numai cu gîndul la chenzină. Funcţionarismul mărunt ucide inteligenţa. Retează aripile păsării numită cutezanţă.

— Există un dezavantaj, tovarăşe maior, sări Măduţă.

— Anume?

— Mă gîndesc la primul care va vorbi. O să ne ia toate argumentele şi...

— Nu fi disperat. Tot practică o să facem şi după aceea, îl apostrofă, sceptic, Mavru.

Ceasornicul electric ţăcăni scurt. Ora zece. Mitran Bunea se văzu pus în încurcătură: „Trebuie să găsesc un catalizator. Un stimulent. Ceva care

să-i antreneze cu toată fiinţa. Să institui un fel de premiu. Ceva care să transforme jocul în realitate, în adevăr", raţionă şi se întoarse preocupat spre studenţi.

— Am avut în vedere şi un aspect care, sînt convins, nu vă va rămîne indiferent. Voi încerca să obţin permisiunea şefului de a lua legătură cu decanatul facultăţii şi împreună să instituim o recompensă: acela dintre dumneavoastră care în urma unor deducţii logice, inatacabile, valorificînd înlănţuirea anumitor elemente, analizînd indiciile, interpretîndu-le şi folosind, se-nţelege, şi datele ce vor apare pe parcurs, va reuşi să-l descopere pe asasinul inginerului Neagu Blebea acela, repet, nu va lua numai nota zece la practică, dar va fi scutit de ultimele două săptămîni. Un fel de „cointeresare materială" cum s-ar spune: Eu îi zic PREMIU.

— Ooo, dar speraţi să-l obţineţi? Ar fi... oftă visătoare Paula Amfian, pentru că în acea clipă, pereţii biroului se volatilizaseră ca o ceaţă lăptoasă prin care se desluşea conturul întins şi pustiu al plajei de la Vama Veche, locul de vacanţă al universitarilor clujeni.

— Sper. Şi mai sper să am şi cui îl... decerna, sublinie, cu ironie, maiorul. Apoi adăugă:

— Indiferent de rezultat, însă, vă asigur „jocul nostru" va fi cît se poate de loial. V-am relatat absolut tot ce-am crezut că v-ar putea fi de folos în emiterea unor ipoteze cît mai apropiate de adevăr. N-am ascuns nimic. Nu mi-am păstrat nici un secret, înlăturîndu-mi orice posibilitate de a mai interveni pe parcurs, spre a vă contrazice, uzitînd de probe şi date care v-ar fi rămas străine, necunos-

cute. Altfel spus, toate cărţile sînt pe masă, la vedere. Să vedem cine are curajul să le aranjeze.

— Şi eu care ziceam că practica trebuie să fie o plictiseală! se entuziasmă Doru Măduţă sărind în sus de parcă s-ar fi aşezat pe un scaun plin de pioneze.

— Să trecem cît mai grabnic la treabă, deveni nerăbdător şi Severin Mavru cu gîndul la „premiul" instituit.

— O clipă, o clipă, temperă Bunea spiritele. Jocul, de orice natură ar fi, trebuie să fie echitabil din toate punctele de vedere. Aşa sînt jocurile, în general, chiar dacă pe copii nu-i interesează niciodată avantajul sau dezavantajul. Pentru ei numai jocul trebuie să fie frumos şi adevărat. O lege pe care n-o putem ignora nici noi.

Şi spre a-şi ilustra afirmaţia, Bunea, urmărit de privirile curioase ale celor patru, luă o coală de hîrtie, o împături o dată şi încă o dată. Pe urmă o tăie şi obţinu patru bileţele. Pe fiecare dintre ele scrise un număr. Pe urmă o strigă pe Paula.

— Te rog pe dumneata! Va trebui să tragi un bilet. Cel al cărui nume va ieşi primul, va începe. Va sparge gheaţa, glumi, fără inspiraţie maiorul. Şi tot aşa în ordine. De acord?

— Daaaa!

— Cine-i pentru, cine-i împotrivă, cine se abţine? mai spuse Bunea, fără rost desigur, deoarece Paula Amfian se şi apropiase de masă, dar de data aceasta gluma fu bine primită de studenţi, iar atmosfera deveni familiară.

Paula Amfian ridică un bilet. În birou se lăsase tăcere deplină. Numai cîteva clipe. Paula desfăcu

hîrtia şi, cu intonaţie, ca un prezentator care anunţă o vedetă, citi:

— Severin Mavru!

— V-am spus eu, v-am spus, se îngîmfă Mavru. Îmi surîde destinul...

— Propun, se amestecă Renel, să nu se mai tragă şi celelalte bilete. Ne vom spune părerea, fiecare, după cum se va ivi cazul, după cum vom fi sau nu de acord cu ipoteza vorbitorului.

— E bine gîndit, fu de părere Bunea. Scutim timp, apoi...

Uşa biroului se deschise şi intră Rodica Vertebră:

— Tovarăşe Mitran, vă cheamă şeful. Ceva urgent!

— Bine, bine. Imediat, o asigură Bunea, enervat puţin din cauza neprevăzutului. Dumneata mai uită-te încă o dată peste dosar, îi întinse lui Mavru, înainte de a ieşi, colile scrise peste noapte. O adevărată povestire a cazului de la „Albamont", o schiţă a tuturor întîmplărilor care sub condeiul lui Mitran Bunea, se înlănţuiseră alert, ca-ntr-o naraţiune poliţistă, nu lipsite de unele calităţi literare.

*

Colonelul era un tip în vîrstă, dar nu bătrîn. Receptiv la nou, bun spirit organizatoric, manifesta dispreţ pentru orice i se părea o abatere de la normele metodologice ale investigaţiei ştiinţifice. Nu era în asta lipsă de imaginaţie sau fantezie. Mai degrabă spiritul de prudenţă al unui om cu picioarele pe pămînt. Lui Mitran Bunea îi accepta uneori „ingeniozitatea" nu dintr-o slăbiciune pentru el ci pentru că metodele lui reuşeau, mai întotdeauna, să

ajungă la un rezultat bun. Cu toate acestea, de cum intră îl și luă în focuri:

— Iar faci pe Maigret, tinere? Bunea se simți jenat din pricina epitetului. Știa foarte bine că nu mai este ceea ce se poate numi, în mod curent „tînăr". Reacționă calm.

— Vă rog să-mi permiteți . . .

— Nu-ți permit nimic. Ce să-ți mai permit? Nu acum, alaltăieri seara trebuia să-mi ceri permisiunea. Cu ce drept te-ai angajat în cazul de la Albamont?

— Știți, deci?

— Ba bine că nu. Tot orașul știe.

— Orașul ăsta totdeauna știe, își permise Bunea o reflecție. V-aș spune eu ceva, dar . . .

— Dar ce? Crezi că nu știu ce vrei să-mi spui? Iar bancul ăla prost: Cică faci un pîrț la un capăt al străzii și se aude în celălalt.

— Chiar așa, remarcă Bunea.

— Las-o baltă, dădu cu mîna a lehamite. Mai sînt și din ăia care au vată în urechi și ochii legați.

— Or fi, da . . .

— Sînt ascultă-mă pe mine, și sînt destui. Treaba lor. Mă doare numai că și unii dintre oamenii mei au ochii și urechile astupate.

— Poftiți?

— Nu poftesc nimic. Vreau să spun că mă așteptam să-mi raportezi că l-ai arestat pe individ, sau, te pomenești că nu i-ai dat de urmă.

— De urme da, nu și de asasin.

— Chiar nu știi cine e?

— Nu, încă.

— Nici nu bănui?

— Bănui, dar n-am dovezi suficiente. Mai bine spus nu sînt edificat asupra lor.

— Nu ești „edificat"? N-ai „dovezi"! Bravo! Ți-am spus eu. Mai sînt și oameni cu ochii legați.

— Nu-mi dau seama la ce vă referiți.

— Uită-te aici și o să înțelegi! Colonelul îi întinse un dosar. Ai dovezile, spuse.

— Au venit?

— Da, de la medicul legist și opinia sergenților Corciu și Boacă.

— Înseamnă că . . . se fîstîci Bunea.

— Înseamnă că e . . . așa presupune toată lumea. Inginerul a decedat la cincisprezece și treizeci. Amprentele de pe pumnal aparțin colegului său de cameră, zi-i pe nume.

— Paulete . . .

—Da, Paulete Stamatin. E și o hîrtie de douăzeci și cinci la dosar. Tot cu amprentele lui. Mai există și cîteva amprente neidentificate. Dar nu cred să aibă importanță. Mai vrei ceva?

— Aș dori, dacă se poate, începu Bunea . . . Colonelul nu păru dispus să-l asculte. Dar nu-l tratā nici cu refuz.

— Bine, te-nțeleg, îi răspunse. Ai încă patruzeci și opt de ore ca să te „edifici". La revedere.

— Vă mulțumesc, se înclină Bunea și, luînd dosarul, se îndreptă spre ușă, cu capul în pămînt, ca un om urmărit de ghinion.

*

— Mai avem încă un rezultat! Două, le aduse Bunea la cunoștință studenților și îi întinse lui Severin Mavru și noul dosar, cel oficial pe care-i-l

înmînase şeful. În birou se lăsă iar liniştea, nu se auzeau decît impulsurile ritmice ale ceasornicului şi foşnetele filelor întoarse de Mavru. Mitran Bunea se instală la birou, îngîndurat, cu fruntea sprijinită de podurile palmelor. Aştepta cu nerăbdare intervenţia studentului, aşa cum numai înotătorul epuizat aşteaptă colacul de salvare. La acea oră Mitran Bunea plutea pe o mare de pesimism. Valuri cenuşii ca de plumb, propriile sale gînduri, îl legănau ameninţîndu-l neprietenoase, din toate părţile, întunecîndu-i perspectiva. De aceea cînd Severin Mavru se ridică, Mitran Bunea se simţi, nu ca în al nouălea cer, dar înviorat. „Indiferent de părerea pe care o va formula, gîndi scrutîndu-şi interlocutorul prin lentilele groase ale ochelarilor, el mă va obliga să ies din amorţeala care m-a cuprins. Fie şi numai pentru a accepta sau respinge o ipoteză".

— Mă tem, fură primele cuvinte rostite de student, că sînt pus în situaţia de a nu-mi aduce nici o contribuţie efectivă la elucidarea „cazului de la Albamont", cum l-am numit eu.

Se opri cîteva secunde rotindu-şi privirea peste cei prezenţi, uimit, de nedumerirea pe care o descoperi întipărită pe feţele lor, apoi continuă:

— Doar lucrurile sînt atît de evidente încît nu-mi rămîne decît să rostesc numele asasinului. Un asasin pe care de-acuma, îl ştie toată lumea.

— Sînteţi atît de sigur, stimate coleg! interveni maiorul surîzînd cu îngăduinţă.

— Vai! dar nu mai există, cred, nici un dubiu. Ne aflăm în faţa unei crime premeditate, gîndită minuţios, astfel încît noi să nu putem formula nici

un capăt de acuzare împotriva criminalului. Alibiul său este perfect cu atît mai mult cu cît pare nearanjat, chiar atacabil, într-un anume fel. Spun „într-un anume fel" — sublinie printr-o intonaţie aparte Severin Mavru — pentru că deşi crima părea să fie perfectă, ceea ce a dat peste cap toate planurile asasinului a fost şi de data aceasta *întîmplarea, neprevăzutul*, un fapt fără importanţă, dar care verifica încă o dată adevărul zicalei că „buturuga mică răstoarnă carul mare".

— Ascultă, Mavrule, ce-ar fi să vorbeşti mai pe-nţeles? Nu mai pricep o iotă, se tîngui Doru Măduţă şi, într-adevăr, cutele care i se strînseră pe frunte trădau efortul pe care-l depunea pentru a-şi urmări colegul.

— Da, ai dreptate, am cam început să deviez, recunoscu Severin Mavru. Cred că trebuie să pornim de la ora la care a fost comisă crima. Avem vreun motiv să ne îndoim asupra ei?

— Nu ne dă dreptul concluzia medicului legist, preciză maiorul.

— Întocmai, se bucură Mavru. Ei, şi cu toate acestea trebuie să recunoaştem, privirea studentului căuta cu insistenţă ochii lui Mitran Bunea, că trei şi jumătate după amiază este o oră nu tocmai potrivită pentru asasinate. Sînt orele de digestie, orele la care faptele de înalt consum nervos ne sînt nouă, oamenilor, mai peste mînă. Am convingerea că o situaţie statistică asupra orelor la care se înfăptuiesc marile crime, ar exclude intervalul de timp, imediat următor mesei de prînz. Ştiţi din ce motiv a ales, totuşi, asasinul lui Neagu Blebea această oră?

— Nu, răspunse maiorul, bănuim, însă, continuă vorbind în numele tuturor, că dumneavoastră sînteţi pe deplin edificat.

— Nu şi-a ales-o . . .

— Acum ori e laie ori bălaie, ori şi-a ales-o ori nu, deveni şi mai contrariat Doru Măduţă stăpînit de o şi mai puternică stare de derută.

— Vreau să spun că nu şi-a ales-o el, se corectă Severin Mavru, ci a fost obligat să şi-o aleagă. Pentru că se ivise fără să prevadă momentul cel mai potrivit. După cum declara Zina Evsevie, nu văd de ce am pune la îndoială declaraţia ei, la ora trei Neagu Blebea se afla în hol însoţit de o femeie şi, vă rog să mă urmăriţi cu atenţie pentru că mă voi referi la elementul principal de care trebuie să ne servim în descurcarea iţelor, asupra lui se afla CHEIA. Ce a făcut Neagu Blebea cu cheia? Ştim cu toţii, tot din declaraţia Zinei Evsevie. A trimis-o la recepţie prin lift-boy. Asasinul se afla în acel moment în apropiere. A asistat cu alte cuvinte la scenă. Şi cînd a văzut cum profesorul îi dă lift-boy-ului cheia a avut o tresărire. Inspiraţia de moment. L-a rugat pe băiatul de la lift să-l conducă pînă sus sub pretextul că a uitat ceva în cameră. Ajuns sus, după ce a deschis uşa, a trimis imediat cheia tot prin băiatul de la lift la recepţie şi astfel cheia a ajuns în cîteva minute exact acolo unde o trimisese Neagu Blebea, doar că în acest scurt timp folosindu-se de aceeaşi cheie, asasinul s-a introdus în cameră unde l-a aşteptat pe profesor. Cine putea executa o asemenea manevră fără ca să dea de bănuit, fără ca faptul să depăşească limita obişnuitului? Un singur om şi numele lui este Paulete Stamatin.

Toţi, Paula, Măduţă, Renel Schmidt răsuflară uşuraţi. Argumentele lui Severin Mavru li se părură inatacabile.

II.

— Totul e bine pînă aici, rosti calm, fără să ridice tonul, Mitran Bunea. Puteţi să-mi spuneţi, e o întrebare pe care am mai pus-o şi altora, ce l-a determinat pe Paulete să ucidă?

— Ce l-a determinat? Mai avem dreptul să ne întrebăm „ce l-a determinat?“ cînd mobilul crimei se află în faţa noastră? Acolo, pe masa dumneavoastră, arătă Mavru dosarul cu studiu semnat de Neagu Blebea.

— Cusut cu aţă albă, se amestecă Paula Amfian pe care expunerea lui Severin Mavru, se vedea clar, nu reuşise s-o convingă întru totul. Nimeni pe lumea asta nu va putea să mă oblige a crede, se explică ea, că Paulete Stamatin l-a ucis pe Neagu Blebea, doar pentru un studiu pe care şi aşa l-a predat miliţiei.

— Lovitură de teatru, replică Mavru.

— Tot nu pricep . . .

— Nici nu m-aşteptam, fetiţo! Vreau să-ţi spun numai că vinovăţia lui Paulete Stamatin este clară ca lumina zilei. Puţin mă interesează că tipul, ros de cine ştie ce îndoieli sau chinuit ulterior de coşmaruri, a dus studiul respectiv şi l-a predat la miliţie. El a mai şi pozat în victimă inventînd nişte poveşti incredibile cu fantoma lui Neagu Blebea. De ce? Ca să ne

înduioşeze, să ne oblige a-l considera un înger nevinovat. Există însă, dovezi de necontestat şi acestea sînt amprentele de pe unele din corpurile delicte şi în special de pe arma crimei: cuţitul pe care, aşa cum a reieşit în urma analizei dactiloscopice, se văd clar amprentele lui Paulete Stamatin.

Severin Mavru păşi cîţiva paşi apropiindu-se de biroul lui Mitran Bunea luă dosarul adus cu intenţia să citească, pentru toţi, cu voce tare, textul analizei dactiloscopice. Fu întrerupt de Renel Schmidt, pe care disputa dintre Paula şi Severin reuşise să-l captiveze, inspirîndu-l.

— Poate n-ar fi rău să ne explici, spuse, cum trebuie să înţelegem că deşi, după cum spuneai, ne aflăm în faţa unei crime premeditate, asasinul a omis totuşi lucruri atît de elementare? De ce nu şi-a şters amprentele sau de ce a lăsat cuţitul la locul asasinatului? Cum — după ce, exact aşa cum ai remarcat, îşi construise un alibi perfect s-a vîrît singur în gura lupului? Adică s-a dus personal după geamantan la gară, deşi se ştie că natura l-a înzestrat cu un semn particular deosebit de evident, mă refer la negul de pe nas, care nu se putea să-i rămînă neobservat nici funcţionarului de la ghişeul de bagaje? Cum?

Severin Mavru nu prevăzuse aceste reacţii ale colegilor săi. Întrebările îl dezumflaseră ca pe-o gogoaşă împunsă cu ace de gămălie. Încerca totuşi să le facă faţă onorabil, deşi îşi dădea seama că nu avea argumente:

— V-am mai spus. Povestea cu buturuga mică. Totul a fost prevăzut în afară de ora crimei şi modul concret de înfăptuire. Faptul că asasinul s-a lăsat

pradă unei inspiraţii de moment, l-a făcut să se fîstîcească. Pe urmă şi-a pierdut capul, ce mai...

Replicile se întretăiau ca floretele într-o sală de antrenamente la scrimă. Faţă de atmosfera gălăgioasă care se instaurase în biroul său, maiorul se afla în situaţia ucenicului vrăjitor. Era convins că-i va veni destul de greu să tempereze frenezia care-i cuprinsese pe studenţi. Întîi se mulţumise să rămînă pe post de spectator, apoi se retrase în sine. Încerca să-şi reamintească reacţia lui Paulete Stamatin cu două zile-nainte, sîmbătă seara cînd intraseră, împreună, pentru prima dată în camera de la Albamont. Îşi aduse aminte de mănuşile de plastic pe care le descoperise jos, lîngă dulapul din încăpere. La cîţiva metri de patul unde se afla cadavrul profesorului. Cum şi de unde ajunseseră ele acolo? Dacă, într-adevăr, Paulete îl asasinase pe Blebea, de ce oare o făcuse folosindu-se tocmai de nişte mănuşi, de femeie? Şi dacă se folosise de mănuşi, prin ce mister, pe mînerul cuţitului se imprimaseră amprentele sale?

Oricît se frămînta îi venea greu să răspundă acestor întrebări, cum îi era, de asemenea, greu să-l scoată, cu hotărîre, pe Paulete Stamatin din cauză. „Nu, nu, ar fi împotriva evidenţei, îşi zise. Toate dovezile de pînă acum, conduc spre el. Şi tocmai de aici trebuie pornit. Adică păstrîndu-mi convingerea că Paulete n-avea nici un temei să-l suprime pe profesor, mai mult, că n-ar fi fost capabil de un asemenea gest, să încerc să lămuresc ce se ascunde după această poveste atît de bogat ilustrată în defavoarea lui Stamatin".

În acel moment atenţia îi fu atrasă de o nouă ipoteză pe care-o propunea Severin Mavru. Înfierbîn-

tat, studentul improvizase o expunere psihanalitică, străduindu-se să evidenţieze perversiunea sufletească a asasinului Paulete Stamatin, care — după opinia vorbitorului — spre a se disculpa ar fi recurs şi la tertipul cu „narcotizarea florilor de liliac". „Ca să insinueze existenţa unei alt asasin"! sublinie studentul.

Şi pentru că un asemenea surplus de fantezie i se păru cu totul deplasat se decise să intervină:

— Se poate explica în acest mod şi incidentul cu Taunus-ul? îl întrerupse el pe Mavru.

— Simplă întîmplare! O întîmplare fericită pentru asasin.

— Altă problemă: de unde ştia Paulete că Neagu Blebea se preocupa de o invenţie similară?

— Au discutat împreună. Mai mult ca sigur.

— Nu e exclus.

— Ei vedeţi?! Severin Mavru privi triumfător spre masa maiorului şi se pregăti să se aşeze, convins că-l făcuse mat.

— Mai rămîne încă o enigmă, nu lipsită de importanţă, dacă ne gîndim bine. Bunea se întrerupse şi tuşi sec, ca să atragă atenţia tuturor. De ce inginerul Neagu Blebea a venit în M., care a fost adevăratul scop al deplasării sale? Festivalul, după cum a reieşit ulterior, a fost un simplu pretext. Tot o întîmplare? Prea multe întîmplări şi coincidenţe care rămîn fără răspuns. Noi nu putem, n-avem dreptul să acuzăm un om fără a lămuri întregul complex de împrejurări, numai bazîndu-ne pe existenţa unor amprente. Oricît de inatacabilă ar părea o astfel de probă, oricîte indicii ar pleda pentru vino-

văţia lui Paulete, omul nu recunoaşte. Cum îl obligăm se recunoască?

— Dar a recunoscut, îşi aminti Mavru.

— O declaraţie care nu poate fi luată în seamă. Sub impulsul momentului. Tipul e o fire emotivă, prin excelenţă. Îşi pierde cumpătul. A spus-o, numai gîndindu-se că cineva l-ar învinovăţi . . .

Uşa grea a biroului se deschise şi în prag apăru Rodica Vertebră. Dactilografa schiţă un gest inutil, îşi trecu mîna dreaptă prin păr ca şi cînd şi-ar fi aranjat ţinuta, ceea ce îl determina pe maior să presupună că intervensise ceva neobişnuit.

— Te-am rugat să nu ne deranjezi, o întîmpină.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar . . .

— Bine, bine . . . Ce mai e?

— Un tip, se bîlbîii Rodica Vertebră.

— Un tip?!

— Un tip cu neg pe nas, zice că . . .

— Vorbim de lup şi lupul la uşă, li se adresă Mitran Bunea studenţilor şi ieşi, după dactilografă, în anticameră.

*

Paulete Stamatin se aşezase între timp pe canapeaua din faţa biroului dactilografei. La apariţia maiorului se ridică, schiţînd un zîmbet stîngaci.

— Vin de la spital, zise arătînd cu mîna spre arcada, pansată acum cu un simplu plasture, şi m-am gîndit să urc pe la dumneavoastră. Sper să nu vă-ncurc treburile . . .

— Mai mult decît le-ai încurcat pînă acum, în nici un caz, îi făcu Bunea semn să se aşeze şi îşi

trase şi el un scaun în faţa banchetei ca să-l poată privi direct în faţă pe inginer.

— Ascultă, i se adresă, nu mai insist asupra poveştii cu geamantanul. Îmi vine destul de greu să înţeleg ce anume te-a determinat să alergi în miez de noapte la gară şi să ridici geamantanul profesorului spre a-l preda la miliţie.

— Ştiu cum să vă explic... Ar trebui să... Negul de pe nasul lui Paulete începu să vibreze.

— Lasă, lasă. Nu te osteni. Sînt lucruri mai importante de explicat.

— Ascult.

— E în interesul dumitale să-mi spui cu toată sinceritatea ce-ai făcut cînd, întorcîndu-te sus în cameră, ai dat peste cadavrul profesorului?

— V-am spus.

— Chiar nu te-ai apropiat de cadavru?!

— Nu!

— Şi cum ţi-ai dat seama că profesorul e mort?

— Credeţi că era atît de greu?! Cuţitul ăla monstruos din spatele său, sîngele...

— Nu era un lac de sînge, puse maiorul capăt exagerărilor lui Paulete. Şi nici cuţitul nu era chiar atît de fioros. Probabil cu un cuţit asemănător ţi-ai tăiat şi dumneata cîrnatul mîncat la prînz, în aceeaşi zi.

— Nu suport cîrnatul... Mă balonează şi-mi produce acizi, se strîmbă Paulete.

— Mă rog...

— Am mîncat friptură la tavă.

— Foarte bine. Asta nu te-a-mpiedicat ca în momentul în care ai descoperit cadavrul lui Blebea, să încerci, lucru de altfel normal, să-i smulgi cuţitul.

Tentaţia primului ajutor, deşi trebuia să-ţi dai seama că...

— Dar, pentru dumnezeu, credeţi-mă, n-am...

— Şi-atunci cum îţi explici amprentele imprimate pe mînerul cuţitului.

— Nu ştiu. Nu mă interesează.

— Nu te interesează nici că analiza dactiloscopică a reuşit să le identifice. Ei află că amprentele îţi aparţin şi nu mi-ar fi greu să te acuz de uciderea inginerului Neagu Blebea. Ce-ai spune atunci? Cum ai explica amprentele?...

Paulete Stamatin se făcu mic. Lui Mitran Bunea îi fu teamă chiar că inginerul se va scufunda cu totul în tapiţeria înflorată a banchetei, dispărînd pentru totdeauna printre arcurile şi iarba de mare dinăuntru...

— Nu ştiu, tocmai asta-i vedeţi, nu ştiu, nu pot...

Începuse să rostească vorbe fără noimă. Negul de pe nas i se aprinse, strălucea ca un licurici bizar, părul începuse a i se mişca electrizat, iar mîinile îi tremurau. Le întinse spre maior, căci se aştepta ca acesta să-i pună cătuşele.

— Eşti un papă-lapte! îi strigă Mitran Bunea îngreţoşat. Dar nu asta mă indispune, domnule Paulete, mă supără, domnule Paulete, faptul că eşti un mincinos.

Bunea îi întorsese spatele şi înainte de a intra în birou îi făcu dactilografei semn să-l invite pe tip să părăsească încăperea.

*

— Nu-i ăsta adevărul cum nu-s eu popă! medită Bunea cu voce tare, la modul neoficial, spre a le sugera studenților că avea de gînd să pună capăt discuțiilor. Planurile sale se loviră de împotrivirea Paulei Amfian.

— Înțeleg! Cum de nu ne-am dat seama? Știu totul, știu cine-i asasinul, dați-mi voie, izbucni împiedicîndu-l să-și continue gîndurile. La rîndul său, Bunea se gîndi că n-ar fi „pedagogic" să o respingă:

— Poftiți, aveți cuvîntul, o încurajă, luîndu-și locul la birou.

III.

Cu vocea gîtuită de emoție, nu timidă, ci speriată pentru că fusese luată atît de repede în serios, Paula Amfian, își zise că n-are rost să țină ascunse gîndurile care începuseră s-o frămînte:

— Ar trebui să începem prin a analiza cu minuțiozitate raporturile care s-au instituit între victimă și toate persoanele care s-au învîrtit în jurul ei înainte de comiterea crimei. Mă gîndesc la un Olimp Caramfil, la un Agripin Roșunchis, sau la cele două femei Dora Melinte și Achilina Iorest și firește și la Paulete. Să înțelegem raporturile simpatiei pe care fiecare în parte a manifestat-o față de profesor. Să vedem dacă vreunul dintre ei ar fi avut vreun motiv să-l suprime, în cele din urmă, pe Neagu Blebea.

— Nu-i nevoie să faceți portretul fiecăruia! își consultă Bunea ceasul, speriat de o asemenea perspectivă.

— Rîdeți de mine, se resemnă Paula și ochii i se umeziră bine. N-aveți decît. Paulete Stamatin nu este asasinul. Nu poate fi. Un om ca el...

— Sper că nu sînteți adepta teoriei asasinului înnăscut? maiorul o trata pe Paula cu interes. Poate și de aceea pentru că, în sfîrșit, se ivise cineva care nu-l suspecta pe Paulete.

— Nici n-am intenția. Dar din ce ne-ați povestit dumneavoastră, Paula se lăsă cuprinsă de o nouă stare frenetică, am reușit să schițez un portret aproximativ al omului Paulete. E un tip simpatic. Blînd. Acestea nu sînt argumente, îmi veți răspunde. Faptele contează. Ei bine, faptele și probele nu trebuiesc, după opinia mea, luate ca atare. Ci interpretate după credința și convingerea anchetatorului al cărui fler este mai presus de influențe. Mi-am notat cîteva indicii: situația descoperită a lui Paulete, lipsa lui de orice alibi, frica lui cu totul anormală, imixtiunea nelegală și fără vreo aprobare prealabilă în anchetă, mă refer la ridicarea geamantanului de la oficiul de bagaje și sustragerea lucrării, cît și, desigur, mult neîndoielnica probă: amprentele. Dumneavoastră nu vedeți cît sînt de inexpresive? Unul singur rezistă. Ceea ce mă face să cred că celelalte au fost aranjate, măsluite, ca să se potrivească omului nepractic, vietății vulnerabile care e Paulete.

— Și care e indiciu mai demn de încredere? ați spus că există unul singur.

Paula se simți flatată de atenția maiorului:

— Da există. L-a expus mai pe larg și colegul meu Mavru. Nu-l mai dezvolt. Dar e greu de explicat ce resorturi au stat la baza unui gest atît de stupid.

— La ce vă referiţi?

— De ce s-o fi dus Paulete în gară, după geamantanul victimei? De ce i-a trebuit să inventeze povestea cu fantoma şi ce l-a determinat să sustragă lucrarea lui Neagu Blebea? Nu pot răspunde. Dar am convingerea că nu Paulete, ci altcineva este asasinul.

— Dar cine, domnişoară?

— Nu ştiu.

Neputincioasă, braţele fetei alunecară în jos ca două aripi obosite:

— Nu-i ştiu numele, se scuză încă o dată. Dar mirosul şi urma asasinului se prelungesc peste tot. Paula clipi melancolică şi înainte de a-şi ocupa locul în fotoliu, murmură:

„Allongeant son ombre immense
Sur le monde et sur Paris
Quel est ce spectre aux yeux gris,
Qui surgit dans le silence“.

— Bun poet Desnos! se entuziasmă, emoţionat, maiorul. Pe urmă se hotărî să pună punct discuţiilor. Cel puţin pentru ziua aceea. Îşi dădu seama că pierduse destul timp în meditaţii inutile.

*

După plecarea studenţilor Mitran Bunea a chemat-o pe Rodica Vertebră:

— Fă-mi legătura cu Anton Negrea de la circulaţie.

— Cu locotenentul Negrea? Prezenţa studenţilor şi cochetăriile maiorului cu „tinerii aceia care numai

aptitudini juridice nu păreau să aibă“ — după cum remarcase ea — o derutase pe Rodica Vertebră.

— Unul e Negrea, la circulaţie, o puse Bunea la punct şi sper să nu-l fi făcut de alaltăieri pînă azi direct maior, deşi ar merita-o.

Îl aprecia mult pe locotenentul Anton Negrea şi toată lumea ştia că după un Avramescu sau Cerneag, şeful serviciului de evidenţă, de la circulaţie, ocupa locul al treilea la etaj, în inima lui Mitran Bunea. Nu mai trebuia insistat, deci, asupra bucuriei pe care a avut-o Bunea, şi în acea zi, auzind vocea de bas a lui Negrea, gata să spargă receptorul. Rodica Vertebră care se mai afla în birou a fost singura care a înregistrat intensitatea sentimentului trăit de maior şi s-a simţit şi ea mai bine împărtăşind fericirea şefului. Bunea îi povesti lui Anton Negrea întîmplarea petrecută cu o zi înainte, dimineaţa, în faţa hotelului Albamont, ciocnirea dintre Paulete şi un Taunus.

— Nu, mai mult n-am observat. N-am avut cînd. Dar era un tip vechi, culoare albă, cam hîrbuit, încercă Bunea să schiţeze cît de cît, imaginea maşinii.

— L-aţi putea recunoaşte, se auzi, uşor ştearsă din cauza filtrării prin granulele de carbon, vocea lui Negrea.

— Dintr-o mie.

— Nu dintr-o mie, fu replica de la celălalt capăt al firului. În oraş există doar trei de tipul ăsta. Peste o clipă veţi avea numerele lor şi numele proprietarilor. Aşteptaţi la aparat.

Lui Bunea răgazul îi prinse bine. Ridică pistoletul brichetei şi „pac“ dădu foc ţigării pe care o morfolea cam de mult în colţul buzelor. Urmărind rotocoalele

albastre ale firişoarelor de fum, procurorul începu să „reevalueze" opiniile studenţilor. Ipoteza lui Mavru şi a Paulei. „Fata — îşi zise — nu-i lipsită de talent. Are o intuiţie grozavă. Păcat că-i prea visătoare şi incapabilă să sistematizeze informaţiile. Am spus eu că femeile sînt superioare bărbaţilor din punctul de vedere al intuiţiei. Poate datorită instinctului matern sau numai pentru că, oricîtă filozofie am face, femeia e mai aproape de animal decît bărbatul". Şi de la această reflecţie, fără să vrea, gîndurile îi zburară spre Achilina Iorest. Îi vedea ca în vis dantura puternică, albă, dezvelindu-se inocent şi fără prejudecăţi, aşa cum o văzuse şi aievea, numai cu două zile înainte, cînd prin luminator contemplase panorama holului, în timp ce Boacă şi Corciu îşi făceau datoria în camera treisprezece. Dar Achilina care apăruse acum în mintea maiorului era mai frumoasă şi mai tentantă decît cea din realitate. Zîmbea. Silueta ei graţioasă părea cuprinsă de un tremur fragil, apropiindu-se şi depărtîndu-se ca răsfrîntă de apa unui lac, spre toamnă, lovită de o boare răcoroasă.

— Eşti frumoasă, îi şopti Bunea.

— Sînt, recunoscu femeia din apă.

— Ai sînii rotunzi, puternici . . .

— Unul mai prost decît tine a zis că seamănă cu merele ionathan.

— Poate . . .

— Altul a zis că seamănă cu ouăle de privighetoare. Nu l-am contrazis. N-am văzut niciodată ouă de privighetoare. Tot el zicea că sînt albastre. E drept?

— Nu, nu cred că seamănă cu ouăle de privighetoare. Tipul se înşelase din cauza cărnii tale care cîntă mai frumos decît toate privighetorile pămîntului.

— Da, ai dreptate sînt frumoasă. Şi-mi place muzica, se destăinui femeia din apă.

— Nu asta te-am întrebat.

— Nu ştiu ce m-ai întrebat!

— De ce-ai ucis? De ce i-ai luat viaţa profesorului? Nu era desigur un bărbat bun la pat. E scuzabil la vîrsta lui, oricum, nu merita să-i iei viaţa. De ce? De ce?

— Cine ţi-a spus că l-am ucis?

— Am dovezi!

— Nu fii prost, maiorule, pierzi!

— Nu mai am ce pierde.

— Da, fu de acord femeia din apă, nu mai ai ce pierde. Riscul ţi l-ai asumat din clipa în care te-ai hotărît să-l scapi pe Paulete. Bietul Paulete! hi, hi, hi.

— De ce rîzi?

— Nu rîd.

— Dar mai înainte?

— O sărăcuţul de tine. Eşti un inocent! N-ai învăţat nici atît că zîmbetul femeilor e de ruj. Nu-l băga în seamă, dar recunoaşte că nici n-am motiv să plîng. Că-mi arunci în circă o acuzaţie idioată? Ce dovezi ai?

— Îţi place parfumul de levănţică?

— E cel mai frumos parfum.

— Ce-ai căutat alaltăieri la ora trei, cu profesorul în hol, de ce te-ai întîlnit cu el?

— El a vrut. Sperase să se culce cu mine. Măgarul! Parcă un tip ar putea duce în pat tot cîmpul ăsta de levănțică. Cam porc pentru vîrsta lui, academicianul dumitale.

— Recunoaşte că te-ai dus cu profesorul sus! Recunoaşte! De ce l-ai ucis, de ce? Te-a auzit Nimfodora, te-a auzit şi Mitrodora şi Minodora. Cine a spus „te omor"? Ce voiai de la bietul profesor? O, şi eşti, într-adevăr foarte frumoasă. De ce-ai ucis, de ce?

— Eşti prost de-abinelea, îți lipseşte o doagă, tovarăşe maior!

— Tovarăşe Bunea, vorbiți, n-auziți?

Sări ca stropit cu apă rece.

— Alo, da ascult, da notez... Apoi către dactilografă:

— Notează.

Rodica Vertebră luă o coală de hîrtie şi un pix.

— Maiorul: Alo, da, aud: Unul, M., şase, şase, zero, patru, da. Notează!

Dactilografa: 1-M-6604.

Maiorul: Sandu Catinceu... da!... strada Victoriei Epocale, zece... da. Ai notat?

Dactilografa: Sandu Catinceu, strada Victoriei Epocale numărul zece.

Maiorul: Foarte bine! (Apoi la telefon). Alo, da... mai departe, notez... cum, cu dublu V... am înțeles, Willi Biertan, strada Teilor Înfloriți, douăzeci şi doi A. Notez. Notează!

Dactilografa: Willi, cu dublu V şi doi de l, Biertan, strada Teilor Înfloriți, douăzeci şi doi A.

Maiorul: Unu, M, 2, zero, trei, trei. Notează!

Dactilografa: Notez: 1-M-2033.

Maiorul: Minunat, minunat.

Negrea: Vedeți ce-nseamnă organizare ştiințifică?

Maiorul: Jos pălăria! Al treilea?

Negrea: Se exclude.

Maiorul: Poftim?!

Negrea: Se exclude, îmi e amic.

Maiorul: Şi?!

Negrea: Nu se exclude pentru că îmi e prieten, dar e plecat în străinătate. Cu maşina. Ştiu eu. Nu putea fi duminică dimineața, în fața Albamontului.

Maiorul: Sigur... Îți mulțumesc. Voi merge chiar acum...

Negrea: Nu vă deranjați.

Maiorul: De ce?

Negrea: Trimit un om să vi-i aducă. Îi dau maşina, în cel tîrziu o jumătate de oră îi aveți.

*

Interogarea lui Willi Biertan n-a durat mai mult de cinci minute. Mitran Bunea l-a luat de-a dreptul. Nu i-a lăsat timp să cugete, să-şi manifeste nedumerirea:

— Aveți un Taunus?

— Am.

— Tip vechi?

— Tip vechi.

— De cîți ani?

— De vreo cinci ani.

— De unde?

— L-am cumpărat de la un turist. O prostie. De vamă tot n-am scăpat şi nici maşină ca lumea n-am. Nu-şi merită banii.

— Afacerile sînt afaceri. Cu riscuri.

— Nu-s afacerist, a ripostat Biertan crezînd că fusese chemat în urma vreunei reclamaţii pentru maşină.

— De fapt nu mă interesează biografia maşinii, ci maşina, preciză Bunea.

— Vreţi s-o cumpăraţi? o vînd ieftin. Mă înscriu la Dacia.

— Nu mă tentează.

— Nu e chiar proastă, mai ţine cîţiva ani. Uitaţi-vă la ea. Am parcat-o peste drum . . .

Mitran Bunea s-a apropiat de fereastră. Privirea lui s-a oprit asupra maşinii parcată pe cealaltă parte a străzii. În faţa „Lăcrimioarei de plastic“. Un Taunus, tip vechi, culoare albă,

— Aveţi dreptate. Bine întreţinut. Ca nou.

— Ce v-am spus?

— E clar, sînteţi liber.

Biertan a făcut ochii mari.

— Vă mulţumesc, sînteţi liber, a repetat Bunea. Şi cînd, în sfîrşit, a ieşit pe uşă, maiorul i-a spus Rodicăi Vertebră: Ciudat! Omul ăsta nu va şti niciodată ce acuzaţie gravă a planat asupra lui timp de cîteva secunde. Cheamă-l pe celălalt.

*

— Numele şi prenumele:

— Catinceu Sandu.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Maistru, şef de secţie la „Nicovala“.

— Domiciliul?

— Strada Victoriei, zece.

— Aveţi un Taunus?

— Dacă se mai poate numi „Taunus“. Mă îndoiesc. E praf, a suspinat Catinceu.

— Duminică dimineaţa unde-aţi fost?

— Duminica stau acasă. Din principiu, spuse Catinceu.

— Aveţi vreo dovadă?

— Ce dovadă?

— Martori că aţi fost acasă!

— Sigur: soţia, copii, soacra . . .

— Deci n-aţi fost plecat nicăieri cu Taunus-ul?

— N-aş fi putut.

— De ce?

— E la reparat. De-o săptămînă. În atelier la unu, pe butuci.

Lui Bunea nu-i veni să creadă:

— Nu se poate.

— Pe lumina ochilor!

— Îmi puteţi da adresa maistrului?

— De ce nu: Dobrotă Lalu, strada Ocolişului, unsprezece. În Lazaret, dacă ştiţi.

— Cunosc. E foarte bine, s-a precipitat Bunea, vă mulţumesc.

— Aş putea să ştiu? a îndrăznit Catinceu să-şi manifeste curiozitatea.

— Nu-i nevoie. Nu se referă la dumneavoastră. În tot cazul vă rog să fiţi discret.

Bunea l-a însoţit pe Catinceu pînă pe coridor apoi s-a întors în fugă.

— Pentru azi, gata. E de ajuns, i-a spus dactilografei, ştergîndu-şi lentilele ochelarilor. În stradă s-a îndreptat spre staţia de taximetru. S-a urcat în primul pe care l-a zărit.

— Pe Ocolişului, la numărul unsprezece.

Atelierul lui Dobrotă Lalu era o şură veche, dărăpănată. Se vedea clar că omul improvizase treaba, din dorinţa de a mai umfla ceva pe sub mînă.

— Ai clientelă? îl acostă Bunea pe Lalu.

— Nu mă prea omor, sînt la pensie.

— De bătrîneţe sau de boală?

— Şi una şi alta, mă omoară reumatismul. Umezeală mare la noi, se plînse Lalu.

— Am o maşină de pus la punct şi mi-a dat cineva adresa dumitale, spuse maiorul.

— Unde e?

— N-am adus-o, vin mîine. Cere multă muncă. Va trebui să rămînă aici.

— Nici un bai. O băgăm în garaj, Lalu făcu semn spre şură.

— Nu plouă acolo?

— Poate să vină potopul! Poftiţi să vedeţi.

Bunea îl urmă şi cînd Lalu deschise uşa magherniţei, se opri locului. Parcă cineva l-ar fi prins zdravăn de umeri. În mijlocul şurii, lîngă o Scodiţă mică, Taunus-ul lui Catinceu. Tip vechi, culoare albă, hîrbuit. „Ăsta e", îl recunoscu Bunea.

— Bune maşinile astea, se minună.

— Bune, dar ăla nu mai face două parale.

— Stricată rău?

— Acum nu, l-am reparat, de vreo două zile. Încă n-a venit după el.

Mitran Bunea făcu cîţiva paşi în atelier. Se opri lîngă banc. Acolo, rezemată de o menghină, o fotografie. A unui tînăr. Robust, cu faţa expresivă şi perciuni. Blond.

— Cine e?

— Fiu-miu, răspunse Lalu.

— Ai băiat mare! Ajutor, ce mai!

— Pe dracu, nu băiat, lui Lalu cătrănit cum era îi veni greu să se abţină. N-are serviciu. Se tot mută dintr-un loc în altul. Acolo că-i aşa, dincolo că-i altfel. Motive. Să nu lucre. Acu cică se face cîntăreţ.

— Cîţi ani are?

— Ani destui, dar minte puţină: douăzeci şi trei.

— Şi unde-ţi e odrasla acum?

— Scaraoţchi să-l pieptene! Prin cafenele. Umblă cu una. Tot cîntăreaţă. Zice că o să se-nsoare cu ea. Da lumea-mi spune că aia trăieşte cu altul.

Ăsta e, deci! Îşi aminti Bunea. În clipa cînd dăduse cu ochii de fotografie avusese senzaţia că tipul îi e cunoscut. Nu-şi putuse aminti de unde. L-a ajutat Lalu. Revedea scena în minte. Două zile înainte, sîmbătă după masă, o surprinsese pe Achilina Iorest discutînd cu un tînăr blond. Tînărul era, în clipa aceea nu mai avea îndoieli, băiatul din fotografie.

— Cum îl cheamă?

— Florin, răspunse Lalu, iar cînd văzu că omul se pregăteşte de plecare, îl trase de mînă.

— Cum rămîne cu maşina? O aduceţi?

— Mîine, vin mîine după masă.

De la atelierul lui Lalu Dobrotă, Mitran Bunea s-a grăbit să ajungă cît mai repede la Albamont. Se făcuse tîrziu. Ardea de nerăbdare să se întîlnească cu văduva lui Neagu Blebea. Intră preocupat, fără să răspundă reverenţioasei plecăciuni pe care Nelson o făcea totdeauna. Se duse aţă în biroul lui Olimp. Contabilul îl aştepta şi el, tot nerăbdător.

— Salve!

— Salut! îngăimă Olimp morocănos.
— La ce cameră e? Mitran Bunea era foarte grăbit, parcă presimțea ceva.
— Cine? făcu Olimp.
— Văduva defunctului.
— Nu mai e...
— Cum nu mai e? Dialogul destul de stupid, înfiripîndu-se anevoios între el și celălalt, deveni pentru Bunea o sursă de nervi.
— Nu mai e, s-a cărat. A zis că nu mai suportă.
— Cum, s-a reîntors la București?
— Dacă-ți spun, pe cuvînt, se jură Olimp.
— Atît de repede? Formidabil!
— A ajuns la patru și jumătate și la șapte a avut tren înapoi. A lăsat bani și dispoziții. S-o fi văzut cum arăta... Consumată, plînsă. O femeie nu tocmai tînără, ce vrei?
— Bine, dar am rugat-o pe Dora... Ce-a păzit Dora? N-a putut s-o rețină? O credeam mai plină de tact.
— Nu s-a întîlnit cu femeia!
— De ce?
— A telefonat și și-a cerut scuze. Era tare necăjită, Olimp se întristase.
— Dar tu? Ai stat de vorbă cu ea?
— Doar nu-s mut.
— Și? Ai reușit s-o descoși? De ce-a venit Ble bea la festival, cînd s-a văzut că nu-l interesează prea mult?
— Obișnuia din tinerețe, așa mi-a spus femeia.
— Ce obișnuia?
— S-o șteargă, uneori, de acasă. „Avea în el puțin sînge de vagabond", spunea. Fără vreun motiv

o întindea. În cîte un oraș necunoscut. De data asta se pare, că și-a fixat o întîlnire cu cineva. Femeia bănuia, de fapt era sigură, că ar fi primit o scrisoare. Pleca de obicei în urma cîte unei scrisori.
— Bizar. Între scrisoare și crimă există vreo legătură? Cine ar fi putut să i-o trimită? Și de ce locul de întîlnire fusese fixat la Albamont, în zilele festivalului? Poate-n urma unui studiu amănunțit, unde putea găsi asasinul un loc mai bun pentru a i se pierde urma?
— Dacă e așa, atunci chestiunea e mai complicată, gîndi și Olimp. Poate chiar un străin. Mai știi? Invenția lui Blebea era atrăgătoare. Intervenția Taunus-ului pledează...
— Te-nșeli și n-ai nici o bază, îi tăie orice avînt maiorul.
— Dar mașina?!
— Am identificat-o.
— Nu știam. Dacă nu mă ții la curent! formulă contabilul ca un reproș. Și?
— Nici un rezultat. E complicat.
Mitran Bunea dezamăgit de vizita atît de scurtă a văduvei lui Neagu Blebea, se pregăti de plecare. Dar îi veni o idee.
— N-ai văzut-o astăzi, pe Achilina Iorest? îl întrebă pe Olimp.
— Acum cîteva minute, în hol. S-o chem?
— Nu, am miros.

*

La ora aceea holul nu mai avea nimic din animația care, timp de o săptămînă cît ținuse festivalul îl transformase într-un fel de furnicar.

Lui Mitran Bunea i-a fost destul de simplu s-o găsească pe Achilina. Cîntăreaţa ieşea de la bar.

— Vă pot deranja?

— Nici un deranj mai plăcut ca o discuţie cu dumneavoastră, se dovedi Achilina peste măsură de bine dispusă. „Se preface", gîndi Bunea.

— Mă interesează o relaţie.

— Iar?

— Asta e meseria.

— Dacă pot v-o ofer cu toată bunăvoinţa, surîse cîntăreaţa şi zîmbetul ei îl intimidă pe Bunea.

— Îl cunoaşteţi pe Florin Dobrotă?

Achilina se schimbă brusc la faţă. Tenul ei rozmăsliniu deveni ca ghipsul. O mască de ghips, asta îi era faţa. Singur zîmbetul îşi mai păstra vioiciunea. „Avantajul rujului". Răspunse evaziv:

— Nu prea.

— Nu-mi vine să cred.

— Ce vă determină?

— Tot oraşul, inclusiv tatăl băiatului, dacă un tip de douăzeci şi ceva de ani mai este băiat, ştie că aveţi în vedere un mariaj. Cel puţin aşa susţine Florin.

— E un imbecil!

— Deci îl cunoaşteţi!

— V-am spus, domnule, opinia mea despre cum poate cunoaşte o femeie un bărbat.

Bunea simţi cum i se întorc măruntaiele. I se făcu greaţă gîndindu-se că o femeie ca Achilina, cu pretenţii, nu găseşte altă armă de apărare decît vulgaritatea. O opri.

— Destul, domnişoară, destul cu circul. V-am avertizat că prefer sinceritatea. Nu vreţi să fiţi sinceră, vă priveşte. Poate vom mai sta de vorbă.

*

Ar fi vrut să urce la Paulete, care refuza să coboare şi lua mesele cu neregularitate. Se gîndi, în cele din urmă că n-are rost. Peste puţin timp, poate chiar mîine, se va termina tot bîlciul. „Îşi va găsi cu siguranţă liniştea şi-şi va vedea de studiul lui".

Se-ntoarse din drum, şi ieşi. În stradă văzu un telefon public şi-şi aduse aminte că mai are ceva de făcut. Intră în cabină şi formă numărul lui Anton Negrea.

— Alo, dumneata eşti?

— După cum auziţi, i se răspunse.

— Am încă o rugăminte.

— Vă ascult.

— Trimite pe cineva, chiar în seara asta, la Dobrotă Lalu pe strada Ocolişului numărul unsprezece. E un tip care repară maşini. Mîine dimineaţă vreau să-l am la mine pe fiu-său, pe Florin Lalu. Dacă face nazuri, îl poţi aresta.

— Cum doriţi, răspunse Anton Negrea.

IV

În biroul lui Mitran Bunea studenţii îşi împărtăşeau prima emoţie adevărată. Maiorul le oferea posibilitatea să asiste la primul interogatoriu.

Cel căruia i se puneau întrebări era Florin Dobrotă. Sta drept, în fața maiorului, mișcîndu-se de pe un picior pe altul.

— Unde lucrezi?

— N-am slujbă.

— Din ce trăiești?

— Îl mai ajut pe tata.

— Și te simți bine?

— Nu mă plîng. Vreau să devin cîntăreț. Sînt pe cale de a înființa o formație.

— Treabă serioasă! sublinie Bunea cu răutate. Și-ți ia mult timp?

— Sînt destul de ocupat.

— Duminică dimineața ai fost tot ocupat?

— Duminica stau.

— Te odihnești ca să poți lenevi în celelalte zile?

— Domnule, vă rog! Florin Dobrotă se simți ofensat.

— De ce nu vrei să recunoști c-ai făcut o plimbare la șosea? Taunus-ul e o mașină reconfortantă și cînd e hîrbuită, ca aceea a lui Catinceu, aflată în garajul tatălui dumitale. Nu-i așa? Te-ai urcat la volan, ai făcut o tură prin centru, prin fața Albamontului, de pildă și pe urmă, la șosea... Ce zici?

— Nu m-am plimbat cu nici o mașină. Pe cuvînt!

— Unde-ai fost? Vreau să spun unde ai „stat"?

— La un prieten. Am ascultat muzică.

— Un prieten sau o prietenă? Mai cunosc pe cineva care are mania audițiilor intime.

— La un prieten. Vă pot da adresa și numele. La ora opt am fost la el. La zece am plecat împreună la Teatrul de păpuși. Nu mai sînt copil, e drept, dar îmi place teatrul de păpuși. Pot dovedi cu secretarul literar, îmi e prieten.

— Și prietenul la nevoie se cunoaște, nu-i așa, domnule Florin?

— Prietenul adevărat, întări Florin.

— Bine. Poți pleca, lasă-le adresele celor doi la secretară. Ești liber.

Mitran Bunea așteptă pînă ce tipul dispăru în spatele ușii apoi ceru părerea studenților:

— Oare minte?

— Ne crede fraieri. Tot ce-a spus e subțire. Prin fiecare frază se vede ca prin foița de țigară.

Părerea era a lui Doru Măduță. Se ridică și deschizîndu-și caietul, plin de însemnări făcute pe parcursul interogatorului, ceru aprobarea:

— Îmi dați voie?

— Poftim, Bunea se instală mai comod la birou și se pregăti să asculte.

— Cred, își exprimă Măduță opinia, că lucrurile par a se clarifica. Îmi fac datoria de a-i aduce un elogiu colegei mele Paula Amfian, pentru intervenția sa remarcabilă. Fără a fi reușit să-și precizeze bănuielile, Paula ne-a atras atenția asupra drumului spre adevăr. Nu Paulete este asasinul lui Neagu Blebea, ci Achilina Iorest.

Rostirea atît de sigură a numelui cîntăreței, provocă lui Mitran Bunea o senzație neplăcută în timpane. Îl deranja pripeala vorbitorului. Dar nu i se manifesta ostil, ci, mai mult, se simți obligat să-l ajute cu un sfat:

— Un demaraj prea brusc, îl apostrofă, ori aceasta e o pistă pe care se demarează ușor.

— Mi-am verificat bine maşina! Totul e pus la punct, se prinse la jocul de cuvinte Doru Măduţă.
— Şi dovezile sînt bine verificate?
— Sper.
— Şi noi sperăm să vă puteţi argumenta afirmaţia, mai spuse Bunea.
— Trei indicii de bază am în vedere, reluă Doru Măduţă. UNU: parfumul de levănţică. Faptul că în cameră la numai cîteva ore de la înfăptuirea crimei mirosea a levănţică, şi că din cercul posibililor făptuitori: Olimp, Dora Melinte, Paulete, sau să zicem Agripin Roşunchis, deşi nu văd ce motiv ar fi avut, deci faptul că dintre toţi aceştia doar Achilina Iorest, foloseşte levănţica ne îndreptăţeşte să presupunem că în acea după masă ea îl vizitase pe profesor. Să ne amintim declaraţiile fetelor: Minodora, Nimfodora şi Mitrodora. DOI: Înainte de asasinat a fost văzută cu victima în holul hotelului. E drept că Zina Evsevie în declaraţia dînsei nu a identificat-o, dar noi legînd lucrurile, putem afirma cu certitudine că ea a fost. TREI: Însăşi chestiunea cu biletele la „Fuga după iepurii verzi". Şi-a luat bilete, dar nu s-a dus la film. De ce? Clar ca bună ziua, pentru a avea un alibi. Credeţi că mă-nşel?
— Să zicem că ai dreptate, răspunse Bunea, cum explici atunci că pe arma crimei s-au găsit amprentele lui Paulete Stamatin?
— Amprentele? Da e o problemă serioasă! Şi dificilă. Presupun că Achilina Iorest, anume s-a folosit de un cuţit pe care se aflau deja imprimate amprentele inginerului. Putem presupune că e chiar cuţitul folosit de Paulete în aceeaşi zi la masa de prînz. Cumva, utilizînd nişte mănuşi, după toate pro-

babilităţile, Achilina Iorest a făcut rost de acest cuţit. Nu i-ar fi fost deosebit de greu, ar fi trebuit doar să-l urmărească pe Paulete la orele prînzului.
— Curajoasă presupunere, notă maiorul şi era sincer pentru că se simţea el însuşi pus în situaţia de a găsi o explicaţie plauzibilă mănuşilor pe care le „sechestrase" din camera treisprezece. Totuşi nu voi să-i ofere satisfacţie vorbitorului şi adăugă:
— Curajoasă, fireşte, numai că nu prea sîntem îndreptăţiţi să acţionăm numai pe bază de îndrăzneală. Achilina Iorest ar fi avut după părerea dumneavoastră şi vreun motiv să-l ucidă pe Blebea?
— Bănuiesc.
— Cum credeţi că s-a ajuns la crimă?
— Presupun, şi am certitudinea faptului, că între cei doi, Neagu Blebea şi Achilina Iorest, a existat o legătură de durată în timp. O legătură de dragoste, probabil.
— Susţineţi, deci, că Blebea n-ar fi venit întîmplător la festival? fu de-a dreptul uimit maiorul.
— Mai mult ca sigur. Fusese chemat şi putem bănui, de către cine. Venea aşadar la întîlnire cu . . .
— Cu Moartea, auziţi ce frumos sună „Venea la întîlnire cu Moartea" declamă Paula Amfian, cuprinsă de un patos neînţeles.
— O, balubá, balubá, înclină capul Severin Mavru — cu prefăcută încîntare — şi ce moarte, mamă! continuă el, pe un ton zeflemitor, de aia care preferă parfumul de levănţică.
— Şi totuşi n-aţi enunţat motivul crimei, se strădui Mitran Bunea să aducă lucrurile pe făgaşul normal.
— Motivul nu este altul decît gelozia. A cui ge-

lozie? Este lesne de presupus, dacă ne gîndim, că Achilina se învîrtea în jurul lui Agripin Roşunchis şi făcea audiţii cu Florin Dobrotă. Profesorul trebuie să fi făcut o criză de gelozie, fetele de la camera paisprezece l-au auzit chiar strigînd: „Te omor!", discuţia s-a precipitat, posibil ca în schimbul de replici să se fi strecurat şi cîteva cifre băneşti şi Achilina sensibilă şi uşor nevrozată cum e, să...

— Cade!...

—Poftiţi!... Mitran Bunea întorsese capul spre locul de unde se auzise cuvîntul.

— Cade, am spus, repetă Renel Schmidt.

— Nu-nţeleg.

— Vreau să spun, deveni mai clar studentul, că ipoteza construită de colegul meu, Doru Măduţă, este foarte vulnerabilă. Inconsecventă. Elementele predominante ale argumentaţiei se contrazic. Dacă Achilina Iorest şi-a luat bilete la film, dar nu s-a dus, pentru că nici nu dorea să meargă, voia numai un alibi. La fel dacă l-a urmărit pe Paulete să ia cuţitul de care s-a servit acesta la masă înseamnă că putem spune, fără să ne înşelăm, că e vorba de o crimă premeditată. Or, tot colegul meu Doru Măduţă, ne spunea că în timpul discuţiei dintre cei doi amanţi, victima şi cîntăreaţa, aceasta din urmă a ucis în urma unei crize nervoase... vedeţi, cîtă fantezie? Pentru că nimic nu este verificabil din toate acestea şi tocmai din acest motiv ipoteza construită este şubredă şi atacabilă. Şi mai are un defect intervenţia colegului nostru. Doru Măduţă nu a ţinut cont de unele date foarte importante, aduse în lumină şi subliniate de antevorbitori. Mă refer la Severin Mavru şi Paula Amfian. Or este absolut necesar să valorificăm şi contribuţiile dînşilor.

— Sînteţi hotărît să vă asumaţi sarcina?! se interesă Mitran Bunea. Intervenţia lui Renel Schmidt i se păru foarte pertinentă.

— Dacă-mi permiteţi?

— Mai încape vorbă...

— Mi-aş îngădui să pornesc, se scuză, oarecum, Renel Schmidt, de la unul din momentele cele mai noi, din întregul noian de fapte şi întîmplări: apariţia personajului Florin Dobrotă. Ce ne spune, ce ne sugerează prezenţa lui? Chiar dacă a refuzat să recunoască că l-a urmărit pe Paulete, noi putem deduce că tipul este implicat. Lui, pe parcursul misterioaselor întîmplări de la Albamont, i-a revenit misiunea de a juca rolurile tari: a luat filmul din aparatul fotoreporterului, a încercat să-l bage-n spaimă pe Paulete şi eventual a vrut să-l suprime tot aşa cum mai mult ca sigur, l-a suprimat pe profesor. Asta pentru că, presupunînd că asasinatul a fost conceput de mintea unei femei, şi avem multe motive să presupunem, trebuie să cădem de acord că execuţia crimei a aparţinut unui bărbat. În sprijinul ipotezei avem mărturiile fetelor din camera de alături: Minodora, Nimfodora şi Mitrodora.

— Nişte pipiţe, după cîte mi-am dat seama! Severin Mavru schiţă un gest de dezgust.

— Pipiţe, oiţe, cum vrei, dar nu surde. Ele, Renel Schmidt căută noi argumente spre a-l pune la punct pe Mavru, au auzit strigîndu-se: „Te omor". Am fi naivi să credem că profesorul ar fi putut pronunţa asemenea cuvinte. Paulete este exclus, deoarece nu se

afla acolo. Cine-ar fi putut striga, dacă nu Florin Dobrotă. El a fost introdus în cameră de cineva. Poate, nu-i exclus, de către Achilina Iorest care i-a trimis cheia prin lift-boy. Numai după aceea cheia a ajuns la recepție în păstrarea Zinei Evsevie.

— E posibil, dar — Bunea se întristă la gîndul că observația lui era de natură să taie avîntul studentului — se ivește o întrebare: Dacă circuitul cheii a fost cel pe care l-ați presupus, spuneți-mi cum interpretați faptul că asasinul a încuiat ușa la ieșirea din camera crimei. Paulete a spus clar: am luat cheia, am urcat, am deschis.

— Aveți dreptate. O fi cerut ajutorul cuiva, o fi folosit vreun șperaclu. Dar mai curînd cred că faptele au următoarea înlănțuire: după ce l-a condus sus pe profesor, Achilina a coborît, voia să se liniștească. Nu se poate ca în acele momente să nu fi avut emoții. I-a făcut un semn Zinei Evsevie. După douăzeci sau treizeci de minute Zina a urcat și a închis ușa în urma lui Florin Dobrotă.

— Observ că cercul se lărgește. Mă mir că nu vă legați și de Olimp!

— Olimp Caramfil nu are nici un amestec. Singura persoană pe care o mai suspectez, Renel Schmidt făcu o pauză, pentru a sorbi o înghițitură de apă, este Dora Melinte.

— Chiar pe toți îi suspectează! E prea de oaie! strîmbă din nas, Măduță.

— Dora Melinte se pare că a avut rolul de a-l ademeni pe Paulete și a-l îndepărta de locul crimei.

— În acest caz nu credeți c-ar fi fost mai normal să se întîlnească cu Paulete și nu să-i dea doar o simplă întîlnire? observă maiorul.

— Ar fi fost o greșeală de tact. I s-ar fi dat peste cap tot planul. S-ar fi pus la dispoziția lui Paulete un alibi. Pe cînd, cum a sesizat și Paula Amfian, așa totul a fost calculat la milimetru, pentru a întoarce lucrurile împotriva inginerului. El trebuia să devină vinovatul. Cum s-a și întîmplat.

— Ne-ați putea sugera și motivul unei aversiuni colective de asemenea proporție față de profesor? se încumetă Bunea să suprasolicite fantezia vorbitorului.

— Este vorba de o crimă profesională, crimă plătită. Nici unul din cei pe care i-am enumerat: Achilina Iorest, Florin Dobrotă, Dora Melinte, Zina Evsevie sau băiatul de la lift n-aveau nici un motiv personal, ca să fie interesați de dispariția profesorului. Interesul era doar financiar. Cineva, și acest cineva nu poate fi decît din străinătate, a avut motiv să-l suprime pe inventatorul și savantul constructor, Neagu Blebea, sau poate urmărea compromiterea unei stațiuni turistice și a unui festival. N-a fost o crimă, ci un act de sabotaj înfăptuit de un om cu o inteligență diabolică, care a profitat de slăbiciunile unor indivizi care merită tot disprețul nostru...

V

Tăcerea care se lăsă în birou deveni insuportabilă. Dacă n-ar fi fost impulsurile ritmice ale ceasornicului electric, studenții, poate, ar fi putut auzi gîndurile maiorului:

Mitran Bunea avea în acele clipe imaginea reală a cazului dezbătut. Ideea privind interesul cuiva de a compromite turistic Albamontul și festivalul i se păru cam sărită peste cal, dar posibilă. N-o auzea pentru prima dată. Făcuse aluzie la așa ceva și Olimp Caramfil în timpul primei discuții, cînd contabilul, șeful oficiului de recepție, își exprimase teama în legătură cu urmările pe care le-ar fi avut ancheta asupra festivalului. „Iată că n-a avut nici o urmare nefastă, conchise Bunea și se gîndi că dimpotrivă, totul se desfășurase normal". Apoi se întoarse spre cei patru studenți care așteptau cu sufletul la gură:

— În ceea ce vă privește pe dumneavoastră (se opri pentru a-și confecționa un zîmbet de efect), am plăcerea de a vă înștiința că ați procedat ca niște anchetatori adevărați. Fiecare dintre dumneavoastră și-a întemeiat supoziția pe argumente demne de considerație. Au fost semnalate și fixate toate indiciile care pot conduce spre asasinul real al lui Neagu Blebea. Permiteți-mi să mă opresc la cîteva dintre ele:

În primul rînd cheia de la cameră. Element principal pentru scoaterea din cauză a unuia dintre acuzații prezumtivi. Aceasta a reținut atenția lui Severin Mavru și Renel Schmidt, fiecare interpretînd într-un fel sau altul faptul că cheia a lipsit cîteva minute de la recepție, în timp ce Blebea se mai afla încă în hol ca apoi, în mod inexplicabil, cheia să revină și să rămînă la recepție pînă la venirea lui Paulete Stamatin, deși ne este clar că între timp criminalul s-a introdus în cameră. Care este adevărul? În momentul cînd asasinul se pregătea să rămînă singur cu Neagu Blebea, alaltăieri după amiază, în jurul orei trei, ca să înlăture orice bănuială ulterioară, deși este clar — după cum s-a văzut — că avea de gînd să meargă cu profesorul sus în cameră, l-a sfătuit pe profesor să trimită cheia prin lift-boy la recepție. Și a lăsat-o acolo. Nimănui nu-i putea trece prin cap că deși cheia e la recepție, profesorul se afla, totuși, în cameră. Cum?! Asasinul avea o copie a cheii sau o cheie care se potrivea. În momentul în care profesorul l-a întrebat: „Mergem sus?" el a răspuns: Da, mergem, scuzați-mă cîteva minute, mă duc să iau cheia de la recepție. Dar n-a luat nici o cheie. S-a folosit de cea pe care o avea asupră-i. Atît la intrare, cît și la ieșire. Căci aceasta a fost greșeala pe care a comis-o. A încuiat ușa și la ieșire, după ce i-a făcut seama profesorului. Putea să-și amintească că adevărata cheie se afla la recepție, sau poate era emoționat. Asasinii au și ei dreptul la emoții. Chiar dacă nu sînt oameni, surîse maiorul. Cert este că în acel moment ucigașul a comis greșeala. Este și aceasta una dintre detaliile care ne ajută să o absolvim de orice vină pe Achilina Iorest, deși împotriva cîntăreței, s-au formulat bănuieli bine întemeiate, pornindu-se de la parfumul de levănțică. Achilina Iorest nu putea să aibă cheia de la cameră. Nu avea cum să și-o procure.

— Înseamnă că ipoteza mea privind grupul de complici a cam dat pe lîngă bară, se amărî Renel Schmidt.

— Nu aceasta a fost cea mai mare deficiență a ipotezei. Atît dumneavoastră, cît și colegii dumneavoastră, ați emis niște teorii înghețate, reci. Nu

ați încercat să treceți dincolo de fapte și date, să ajungeți la descoperirea martorului. Un martor care să poată fi pus față-n față cu asasinul și să-i spună: „Sînt sigur c-ai ucis pentru că..." Oricîte probe materiale ar exista, atunci cînd asasinul nu-și recunoaște fapta, este necesar martorul. Probele materiale sînt niște martori morți, fără putere de a influența psihicul ucigașului. Pentru că abia cînd este așezat față-n față cu martorul, criminalul ezită. Se-ncurcă. Nu știe precis unde și cum a fost văzut, ce cunoaște celălalt. Se realizează un lucru formidabil. Se confruntă două conștiințe. Cei mai răi asasini, cei mai insensibili, cedează de obicei în asemenea ședințe. Dar să revenim la ce ne interesează.

Al doilea element de care vă vorbesc, a doua greșeală a asasinului. Ea se referă la faptul că asasinul a intreținut relații foarte strînse cu Neagu Blebea încă înainte de crimă. Dovadă, biletele reținute în mod oficial de profesor. Neagu Blebea n-a fost decît la un singur spectacol. În schimb în două seri la rînd a fost asasinul.

Greșeala asasinului, reluă maiorul, este că sub aspectul ăsta s-a dovedit inconsecvent. Înainte de crimă s-a afișat — căci mergînd la festival și ocupînd locul lui Neagu Blebea s-a afișat — ca un om al casei, poate chiar mîndru de relațiile sale cu profesorul, ca apoi să-și nege această legătură...

Făcu o pauză, cît îi trebui să-și umezească buzele cu o înghițitură de apă. În acest timp trase cu coada ochiului și spre cadranul ceasului electric. Era tîrziu și se grăbi să încheie:

— Pornind de la faptul acesta îmi permit să încerc un capăt de acuzare împotriva unei persoane la care v-ați referit și cîțiva dintre dumneavoastră, dar pornind de la date prea fanteziste. Eu voi avea în vedere mai mult observații logice, pentru că oricît de perfectă ar fi crima, cu oricîtă abilitate ar risipi criminalul bănuielile îndreptate asupra sa, nu se poate să nu aibă unele scăpări. Amănunte care la prima vedere n-au nici o importanță părîndu-ni-se incapabile de a decide soarta investigațiilor. Dovadă și cele trei elemente pe care le-am subliniat și aș putea, dacă timpul nu ne-ar presa, să vă mai spun cîteva. Prefer să-i las ucigașului plăcerea de a se destăinui. Pentru astăzi mi se pare de ajuns.

Studenții se grăbiră spre ușă, pășind în vîrful picioarelor, temîndu-se să nu tulbure liniștea maiorului. Însă abia ieșiră și Mitran Bunea se duse la Rodica Vertebră. Îi arătă o pereche de mănuși de plastic, mănușile pe care le găsise la Albamont, lîngă cadavrul lui Neagu Blebea, spunîndu-i: Fă un colet și expediază-l cu mențiunea „fulger". Oricum să ajungă astăzi la adresa asta. E foarte important. E un dar de...

*

Cînd a ajuns în stradă, intenția lui Mitran Bunea era să meargă să bea un suc de roșii la cofetăria „Lăcrimioara de plastic". Făcu cîțiva pași, dar se simți urmărit. Obișnuia, în asemenea împrejurări, să nu se întoarcă, pentru a nu-l obliga pe urmăritor să schimbe intenția. Dar o presimțire

aparte îl făcu să se abată de la acest principiu. Întoarse capul. Nu se înşelase. La o jumătate de metru în urmă, descoperi silueta bălaie a lui Florin Dobrotă. Se opri. Celălalt ezită şi el.

Se convinse că la mijloc nu era decît nehotărîrea tînărului. Pe acesta, interogatoriul de dimineaţă, probabil, îl întorsese pe dos şi judecase că ar fi bine să încerce să stea de vorbă ca de la om la om. Caracterul oficial al cadrului de dimineaţă îl inhibase. Văzîndu-l pe maior că se opreşte, Florin Dobrotă avu o nouă criză de timiditate.

— Îndrăzneşte, îl strigă Bunea. Nu-i luă în seamă pe ceilalţi trecători care se opriseră să asiste la scenă.

Încurajat, tînărul se opri:

— Scuzaţi-mă, azi dimineaţă . . .

— Ştiu, ai uitat să-mi spui ceva. Foarte mulţi uită anumite lucruri. De obicei pe cele mai importante.

Mergeau unul lîngă altul ca două cunoştinţe vechi.

— Nu vrei să intrăm? îl invită Bunea cînd ajunseră în faţa cofetăriei. Nu mă refuza. Pentru mine nu e o zi obişnuită. Totdeauna cînd termin o treabă şi o termin bine, am impresia că e sărbătoare. Parcă mi-aş aniversa ziua de naştere. Şi în fond e vorba tot de o îmbătrînire. Oricum am suci-o şi oricum am întoarce-o, fiecare nouă experienţă înseamnă o îmbătrînire. Astăzi, de pildă, sînt mai bătrîn cu un asasin. Lumea în schimb poate e mai tînără fără un asasin.

Florin Dobrotă uimit de buna dispoziţie a maiorului nu ştia ce să creadă.

— Nu te mira, încercă să-l liniştească Bunea, aşa este cum îţi spun.

Se aşezară la o masă, mai spre uşă. Maiorul comandă un suc de roşii iar pentru Florin Dobrotă o îngheţată.

— Nu bei cafea? îl descusu.

— Îmi face rău.

— Zău? Credeam că cine umblă prin cafenele. . .

— Cine v-a spus că umblu prin cafenele, tata?

— Dînsul.

— Nu umblu tot timpul prin cofetării. El îşi închipuie. Dar n-are importanţă.

— Nici pentru mine, confirmă Bunea. Important ar fi să-mi spui cum ai procedat duminică dimineaţa. Pe unde te-ai plimbat cu maşina?

— V-am spus doar.

— Placa asta e veche şi uzată. Am martori, se gîndi Bunea să-şi sperie interlocutorul, care te-au văzut cum ai scos maşina din garaj. Nu mai are rost să faci pe inocentul.

Florin Dobrotă îşi simţi obrajii aprinşi: „Oare ştie într-adevăr sau e o cursă? Trebuie totuşi să-i mărturisesc. E cel mai bun lucru. Altfel dau de vreo belea".

— N-aş vrea să ajungă la urechile bătrînului, destul îl necăjesc.

— Tot o să ajungă.

— Ştiu. Dar m-a mai prins o dată. A făcut o criză. Credeam că se curăţă. Şi într-un fel are dreptate. Îşi pierde clientela. Mi-am dat seama şi-am pus capăt micilor escapade cu maşinile pe care le repara tata, dar duminică am fost constrîns.

— Constrîns?

— M-a rugat un prieten. Avea nevoie de mașină. Mama lui locuiește într-o comună, în apropiere și voia s-o aducă la el. Zicea că-i bolnavă.

— Poți să-mi spui numele prietenului?

— Emil Scarlat.

— Are și-o adresă?

— Strada Apusului numărul unsprezece.

— Și a reușit să-și transporte mama?

— Cred. La cîteva ore a adus mașina și am vîrît-o în garaj. Tata nici n-a observat.

— Și dacă observa! Merită să-ți ajuți un prieten la ananghie, mi-ai spus chiar dumneata, îi aminti Bunea și apoi se scuză că trebuie să plece. Lăsă pe masă o hîrtie de zece lei:

— Achită, te rog, nu te supăra, ai fost invitatul meu.

VI

De la cofetăria „Lăcrimioara de plastic" se îndreptă spre Albamont. Parcurse același drum pe care-l făcuse și duminică dimineața. Ajuns la locul întîlnirii cu Paulete se opri o clipă de parcă s-ar fi așteptat ca întîmplările de duminică dimineața să se repete aidoma. Nu era o pretenție deplasată de vreme ce toate faptele legate de „crima din camera treisprezece" i se rulau în memorie ca un film invers. Operase prin verificarea falselor indicii. Lăsase dinadins deoparte acea pistă care îi apăruse în momentul cînd, discutînd la telefon cu responsabilul

organizatoric al festivalului și interesîndu-se de persoana care a ocupat locul reținut de Neagu Blebea, primise o informație de-a dreptul uluitoare. A avut tentația să o considere, chiar, doar un straniu joc al întîmplărilor, un zar pe care hazardul i-l aruncase în față. A încercat să facă abstracție de răspunsul primit și — acum — se felicita pentru inspirația avută. Dădu cu ochii de Olimp:

— Ce faci?

— Ce se poate face la ora asta? merg spre casă.

— Nu te grăbi. Am impresia că vei întîrzia astăzi mai mult.

Olimp Caramfil, deși contrariat, nu se putu gîndi la lucruri grave, îl împiedica bucuria întipărită pe fața maiorului.

— Ce s-a întîmplat?

— Ceea ce era necesar.

— ?!

— Am limpezit povestea cu Neagu Blebea.

— Serios?! Formidabil! Acum nu mai poți protesta, meriți o șampanie.

— Am băut un suc de roșii. Mitran Bunea nu înțelegea sensul exploziei de entuziasm a lui Olimp.

— Hai nu glumi! Pe fața contabilului trecu o umbră de tristețe. Vorbești serios? Spune ești convins c-ai pus mîna pe asasin?

— E ca și cum l-aș avea în față.

— Cine e tipul?

— Tipul?! O să vezi, în cîteva minute. Hai în biroul tău. Invit-o te rog și pe Zina Evsevie.

Toți trei intrară în încăperea ce fusese locul unor interogatorii fără vreun sens imediat. Cel puțin aceasta fusese impresia multora. Bunea se așezase

la masă, la fel cum făcuse și cu trei zile în urmă. Simți privirile curioase ale celor doi și încet, enervant de încet, vîrî mîna dreaptă în buzunarul interior al sacoului și scoase două formulare, de mărimea unei jumătăți de coală, tipărite.

— Sînt mandate de arestare.

— Ce să-i faci, se mohorî Olimp.

Zina Evsevie așezată pe unul din fotolii tremura ca varga. Era speriată.

— Da, acolo unde ședeți dumneavoastră a stat Achilina Iorest. Dincolo, și Bunea arătă cu mîna spre celălalt fotoliu, a stat Dora Melinte. V-aș ruga, stimată domnișoară, să vă reamintiți o scenă. Aceea petrecută în hol sîmbătă după masă, la trei. Cînd Neagu Blebea a trimis cheia prin băiatul de la lift. Ați reușit să o realcătuiți în memorie?

— Da, spuse tremurat, Zina.

— Ei bine, vă rog să faceți un efort de memorie și să vă amintiți cine era femeia. Una singură putea fi din două: ori Dora Melinte, ori Achilina Iorest.

— Poate. Nu-mi pot da seama. V-am spus. De la recepție pînă acolo erau cîțiva metri. Holul era foarte aglomerat.

— Aveți dreptate. Festivalurile sînt tentante. Sînt tot felul de oameni, insinuă maiorul.

— Zău, nu-mi aduc aminte, se tîngui Zina Evsevie.

— O să vă spun eu, imediat. Întîi am un telefon urgent. Ridică receptorul și formă numărul secției de anchete judiciare a miliției:

— Alo, tu ești Corciu?... Pe tine te căutam. Da... Mitran Bunea. Ai o coală de hîrtie la îndemînă? Da... Aștept.

Privirea lui Mitran Bunea se întoarse spre Olimp. Contabilul făcu cîțiva pași și se așeză în fotoliul din fața Zinei.

— Alo, alo, în receptor răsună, nerăbdător, glasul sergentului.

— Notezi? întrebă Bunea. E vorba de un nume. Da... Emil Scarlat... Scar-lat. Da, cu S de la sobă. Strada Apusului numărul unsprezece, un-spre-ze-ce ... Ai notat? ... bine! Știi ce ai de făcut? Îți spun eu: te duci, urgent, și-l arestezi pe tip. Acum scriu mandatul.

Închise telefonul. Îi privi pe cei doi. Întîi pe Zina Evsevie, apoi pe Olimp și le înțelese neliniștea.

— Da, domnișoară, o făcut atentă pe Zina. Pot să vă spun eu cu precizie cine a fost femeia. Se numește... Dora Melinte. Nu-i de mirare. Avea legături strînse cu Blebea. La unele spectacole a ocupat locul R 3/9. Reținut de profesor prin Olimp. Nu-i așa, amice?

— Aa!

— Știu, nu-ți vine să crezi. O să afli imediat. Dora e aici?

— Nu.

— Trimite pe cineva după ea sau mergi tu mai bine. Intră și la miliție și ia de la dactilografă un pachețel. Nu-l mai trimit prin poștă. Îl duc personal. Spune-i dactilografei să mi-l dea și să-l aduci. O anunț prin telefon să te-aștepte.

Mitran Bunea își consultă ceasul să vadă dacă dactilografa mai poate fi găsită acolo. După plecarea lui Olimp, o rugă pe Zina Evsevie să-i aducă de la recepție sau de sus cheia de la camera treisprezece.

În cîteva secunde Zina se execută. Cheia se afla jos, Paulete fiind plecat la masă.

Maiorul luă cheia, o privi cu interes și după un moment de contemplație îi desfăcu triunghiul verde din plastic pe care scria: „Hotel Albamont camera treisprezece". O așeză pe birou. Alături de ea puse și cele două bilete pentru festival. Cînd totul fu aranjat, rămase în așteptare. Gîndurile i se concentrau spre un singur punct: cum să facă, ce joc să adopte pentru a o determina pe Dora Melinte să recunoască.

„Nu va fi prea greu, gîndi. Toate astea, întinse mîna spre obiectele de pe birou, dacă e așa cum gîndesc eu, înseamnă ceva. Plus existența unui martor, Zina Evsevie care acum, desigur, nici nu mai concepe că Neagu Blebea, atunci, în hol, ar fi fost însoțit de altă femeie. Și apoi, punctul de rezistență. El. Îl avea în vedere pe Emil Scarlat a cărui prezență îi sugerase ideea că tipul ar putea fi logodnicul Dorei Melinte... Și dacă totuși... Ar fi trebuit să-l întreb pe Florin Dobrotă cîte ceva despre profesia prietenului. Deși nici aceasta n-ar fi fost o soluție. Nu există în tot orașul numai un singur tehnician la abator".

Toate îndoielile și temerile se risipiră în clipa cînd ușa biroului se deschise și însoțită de Olimp Caramfil, intră Dora Melinte. Mitran Bunea făcu semn lui Olimp să aprindă veioza, biroul contabilului era destul de întunecos după masă, iar pe Dora o pofti să ia loc.

— Știți de ce v-am deranjat la ora asta? E aproape trei acum, dacă nu mai mult. Ca și în ziua aceea, gîndi fără să vrea, Bunea.

— Dacă-mi spuneți?

— Vă amintiți de prima noastră discuție avută tot aici? Eu mă aflam în locul unde mă aflu și acum, iar dumnevoastră, acolo. Tocmai vă așezați pe fotoliu.

— Da, și?!

Maiorul începu să i se facă silă de degajarea femeii, a zîmbetului ei pur, cuceritor. „N-o să-ți mai dau răgaz să te hlizești!"

— Atunci v-am pus cîteva întrebări. Dar răspunsurile pe care mi le-ați oferit au fost în mare parte neadevărate, — nu luă în seamă protestul Dorei — dar n-am făcut inimă albastră numai din pricina asta, cum nu mă sinchisesc nici acum. În asemenea situații faci și lucruri mai grave ca să te aperi.

— Nu-nțeleg! protestă Dora din nou.

— V-am întrebat, printre altele, cum ați ajuns să vă fixați o întîlnire cu celălalt colocatar, cu Paulete. Nu mi-ați răspuns. V-ați schimbat la față, numai. Am crezut că vă gîndiți la logodnicul dumneavoastră, și v-am liniștit: „Nu vă speriați, nu va afla niciodată... Profesia mă obligă la discreție". Vreți să-mi spuneți acum, cărui motiv se datora paloarea feței atunci?

— Ați spus-o chiar dumneavoastră. Aveți o intuiție formidabilă. De procuror... Dora Melinte zîmbi iar degajat, fără rețineri. Dar Bunea nu mai avea răbdare să-i admire surîsul! Știa că zîmbetul femeii era de venin. Dacă părea totuși vioi, numai din cauza rujului.

— Nu. Îți spun eu. (Dorei i se păru că n-aude bine, nu pricepu care poate fi motivul pentru care Bunea își permitea să-i zică „tu".) Ai avut o tresă-

rîre de teamă. Ţi-era frică să nu fi aflat cumva adevărul, pentru că l-ai provocat pe Paulete cu scopul de a înlătura un eventual martor. Ca să te poţi apoi întîlni nestingherită, cu Neagu Blebea şi să... spune-mi ce te-a-ndemnat să-l omori?!

— Vă daţi seama ce spuneţi?

— Dar tu îţi dai seama că nu mai are rost să minţi?

— Nu mint.

— Te credeam mai inteligentă, zău, nu mă obliga să-mi schimb în întregime părerea pe care mi-am formulat-o despre tine. Pentru firile inteligente am o adevărată slăbiciune, dovadă că ţi-am pregătit şi un cadou.

— Nu-l primesc! Pentru ce?

— O, pentru nimic. Cadou dezinteresat. Dar de nuntă, preciză şi-i întinse pachetul cu mănuşile. Dora îl desfăcu anevoie. Mîinile începuseră să-i tremure iar cînd dădu cu ochii de conţinut, faţa i se ofili ca o cîmpie atinsă de brumă. Dar nu cedă:

— Nu permit nimănui să-şi bată joc de mine! Ce dacă sînt încadrată pe post de chelneriţă! Nu mă sfiesc. Dar nici nu accept insinuări grosolane. Aruncă mănuşile pe masă.

— Nu e atît de grosolană insinuarea. E adevărată, reluă Bunea. Ştii unde-am găsit mănuşile astea?

— Nu mă interesează!

— Cred totuşi, că te interesează! Lîngă cadavrul lui Neagu Blebea.

— Nu mă interesează.

— Ei, atunci te interesează asta. Bunea ridicase cheia şi o ţinea între degete, sus deasupra biroului. Ştii ce e, nu?!

— O cheie.

— Numai atît dar... „cheia nu e o cheie, ci o minune, cu care se deschide un mister". Maiorul îşi recăpătase buna dispoziţie. Poate ne ajuţi tu Olimp?

— Cu ce!

— În seara de sîmbătă spre duminică, cînd ai mers în camera lui Paulete şi era să spargi uşa, cineva te-a scos din impas?

— Dora, răspunse Olimp.

— Chiar Dora, recunoscu maiorul. Dar ştii cum?

— Avea la ea cheia de la recepţie.

— Ei nu, aici te-nşeli. Cheia nu se afla la recepţie, se afla la Paulete. Aminteşte-ţi ce-a declarat Zina Evsevie cînd ţi-ai exprimat opinia că Paulete ar fi şters-o. „Nu se poate. N-a predat cheia. Are şi buletinul aici" ţi-a răspuns fata. Dar tu, se întoarse Bunea spre Dora Melinte, n-aveai de unde să ştii amănuntul ăsta. A fost o scăpare a ta, cum tot o scăpare a fost şi prostia să încui uşa după ce l-ai omorît pe Neagu Blebea.

— Nu l-am...

— Taci. Aceasta — Bunea ţinea încă deasupra biroului cheia — este o cheie care se potriveşte de minune la camera treisprezece. Dar nu e cea de la recepţie. E cheia pe care ţi-ai făcut-o...

Dora Melinte deveni galbenă, ca de ceară. Părea un manechin frumos încă, dar lipsit de suflet. Doar zîmbetul ei mai arunca în biroul lui Olimp o licărire trandafirie. O lumină falsă, de duzină, ca şi culoarea rujului pe care Dora-l folosea din abundenţă. Acum, însă, nu-i mai ajuta la nimic. Simţea asta şi ea şi împotrivirea ei era moale ca a unui

tip ce înainte de înec, mai încearcă şansa firului de pai:

— N-am făcut nici o copie.

— Ţi-am spus să nu mai minţi? E inutil, logodnicul tău a fost ceva mai limbut. Scuză-l. Li se întîmplă şi bărbaţilor, nu numai femeile trăncănesc. El mi-a spus că aveai o copie după cheie şi tot el m-a ajutat să intru în posesia ei.

— Îl cunoaşteţi pe Emil Scarlat?! Dorei nu-i venea să creadă. Dar Bunea se simţea pe bună dreptate fericit. O fericire care-l ocolise în ultimele zile.

— Mai mult, domnişoară, l-am arestat. Poţi să-i dai un telefon la... miliţie. Să te convingi...

— Nu, nu, nu... Dora Melinte îşi pierduse punctul de sprijin alunecînd în mlaştina neagră a îndoielilor şi remuşcărilor... Îşi simţi măduva din oase muindu-se şi avu senzaţia că înseşi oasele i se metamorfozează într-o masă gelatinoasă şi trupul i se face rece ca de moluscă... leşină...

VII

Cînd, mai tîrziu, în urma compreselor şi „mîngîierilor" — nu lipsite de oarecare tandreţe ale lui Olimp — îşi reveni, Dora Melinte părea străină de toate întîmplările, stăpînită chiar — după cum avu posibilitatea să remarce Mitran Bunea — de o stranie dispoziţie. Maiorul îl chemase, între timp, prin telefon pe Corciu, îi spusese să vină cu dubiţa şi, acum, sergentul aştepta la cîţiva paşi de uşă, în

poziţie de drepţi, gata să execute ordinul. Dar Bunea amîna cu bună ştiinţă inevitabilul moment. Răbdarea sa ajunsese la limită şi voia să obţină cît mai repede, acolo, răspunsul la întrebarea care-l chinuia:

— De ce?

— N-am vrut, răspunse Dora, liniştită. Era ultima întîlnire pe care mi-o fixasem cu el.

— Te-ai mai întîlnit cu Neagu Blebea?

— Da. De foarte multe ori.

— Vă iubeaţi?

— El da, mă iubea. Eu îl uram. Nu merita să fie iubit. Din punctul meu de vedere, mi-a distrus, într-un fel, viaţa.

— Cum ar fi putut? Mitran Bunea punea totul pe tendinţa de exagerare a Dorei Melinte.

— Foarte bine. Nerecunoscîndu-mă. O viaţă-ntreagă, fără să mă recunoască.

— ?!

— Îi era ruşine de mine? Nu pricep, dacă a greşit atunci, nu putea să-şi repare greşeala? Eram eu atît de decăzută să pătez prin amorurile mele diploma reputatului profesor? Nu. Putea să mă recunoască. Dar i-a plăcut minciuna asta. Şi uneori îl înţelegeam. Nu pe mine nu voia el să mă recunoască, ci propria lui greşeală. Întîi a omis să-şi mai aducă aminte de mine şi a pus un arsenal de pile în acţiune ca să cîştige procesul. El era student şi mama o, aşa-zisă, declasată. L-am înţeles. Dar cînd mama a murit, de ce m-a lăsat tot singură? Ştia că sînt a lui. Era convins...

— Cum?! Maiorul şi Olimp puseseră simultan aceeaşi întrebare.

— Da, sînt fiica lui Neagu Blebea. Nerecunoscută oficial, firește. Tatăl meu își apăra titlurile. Ce s-ar fi spus la institut despre domnia-sa Neagu Blebea, tovarășul ireproșabil din toate punctele de vedere și de o conduită etică exemplară, chipurile, cu o strălucită activitate profesională. Ce s-ar fi spus aflîndu-se că are o fiică, fostă hoață de buzunare și amestecată într-un proces public de prostituție, vedeți, am și antecedente, ce s-ar fi spus? Cum i s-ar fi apreciat faptul că o viață întreagă a negat existența acestei fiice.

— Nu-i proastă deloc, își zise Bunea.

— Nu. Nu sînt nici proastă, nici fățarnică! îi ghici Dora Melinte gîndurile. Eu îi bănuiam frămîntările și-mi băteam joc de el. Merita. Ori de cîte ori îi scriam vreo scrisoare, în orice oraș mă aflam și oricînd, venea la mine. Și poate nu totdeauna din dragoste. Din teamă mai mult.

— Acesta era spiritul de vagabond din sîngele savantului! își aminti Olimp discuția purtată cu văduva.

— Teamă? De ce teamă? întrebă Bunea.

— Păi nu vă spusei? Să nu-i pătez demnitatea. Venea întotdeauna. Am un teanc de scrisori, întreaga noastră corespondență.

— Și ultima scrisoare?

— Și.

— Inclusiv copia celei pe care i-ai trimis-o, sau nu obișnuiai să te folosești de ciornă pentru șantaj?

— Nu, n-o am. Și nici el nu cred c-o mai păstra. Le rupea totdeauna, tot din frică. Dar vă pot spune ce i-am scris.

— Ce?

— Îi ceream o sută de mii pentru nuntă și mașină. Îi povestisem lui Emil de „babac“ și m-a învățat să...

— Și ți-a adus banii?

— Nu.

— Va să zică de aici neînțelegerea!

— Nu! Neînțelegerea era în altă parte În atitudinea bătrînului față de mine. Toată viața s-a purtat ca un porc. Nu mă mustră deloc conștiința.

— Va să zică ai acționat cu sînge rece?

— Nu. O criză de nervi. Nu loveam eu numai pentru bani. Dar cînd am văzut că mă duce sus, cică să-mi dea banii, și acolo în loc de bani începe să mă „educe“ și să mă amenințe, mi-am pierdut firea. Cînd mi-a strigat „te omor“, am simțit că se deschide pămîntul și se surpă cerul peste mine...

— Ascultă-mă, îi făcu maiorul semn să se potolească, de ce mai umbli cu fofîrlica?

— Nu-nțeleg?

— Nu-nțelegi!... Mai faci și pe proasta. Vrei să-ncerci să mă convingi că te-ai dus sus cu cele mai bune intenții, că aveai de gînd să-i dai chiar un pupic bătrînului și că numai purtarea lui te-a obligat...

— Jur!

— Ți-ai și găsit omul să te creadă...

— Pe lumina ochilor! ascultați-mă!

Începuse să plîngă. Șirurile de lacrimi săpau adevărate albii minuscule în straturile de farduri și vopsele care-i acopereau obrajii. Avu impresia că peretele unei fațade, zugrăvite prost și fără gust de un meșter nedibaci se descojea în ploaie, lăsînd să

se vadă, sub pojghița subțire a tencuielii, un perete vechi, din cărămizi surprinzător de bine păstrate:

— Ne-am întîlnit, așa cum stabilisem, în hol. La trei, de fapt după trei. Dora Melinte lega cuvintele cu greu printre sughițuri.

— Și ce tertip ai folosit ca să-l atragi în cameră?

— Nu eu, el a fost cu ideea. Zicea că prea sînt mulți ochi care ne văd.

— Iar minți!

— Pe cuvînt.

— Cum putea să te invite sus, cînd el însuși trimisese cheia prin lift-boy la recepție. Este clar că avea intenția să nu urce imediat.

— Dacă judecați așa, nu mai scot o vorbă.

— ?

— Ori vreți să aflați adevărul, ori nu. De ce-l credeți cinstit numai pe el. De ce nu-mi acordați nici o șansă?

— Poftim!

— Nu așa, din obligație, din tact profesional, sînt sătulă de prefăcătorii.

— Ce mai vrei? Bunea simți că-și iese din pepeni.

— Vreau să fiu crezută, să se știe că sînt cinstită.

— Nu mi-ai prea oferit ocazia.

— Credeți-mă.

— Bine, uite, te cred.

— Pe cuvînt?

— Pe cuvînt! Numai explică-mi o dată ce s-a întîmplat cu cheia. Și eu sînt sătul de vorbe goale.

— Ideea a fost a lui, reluă Dora, mai calmă. Adică să predea cheia prin băiatul de la lift pentru a masca printr-un martor întîlnirea noastră. N-avea

nevoie de cheie. I-o dădusem pe-a mea, „copia“ cum i-ați spus dumneavoastră.

— Profesorul știa că ai dublul cheii?

— Da.

— Și?

— Și s-a urcat. Trebuia să merg imediat după el, dar am fost obligată să mai întîrzii douăzeci de minute la bucătărie.

— De-acolo ai luat cuțitul?

— L-am găsit sus. Pe masă. El sau celălalt, Paulete, probabil, servise masa în cameră. Cînd am intrat am simțit chiar miros de friptură. Bătrînul dormea deja. L-am trezit și a urmat discuția . . .

— Dacă discuție se poate numi cînd iei cuțitul și te repezi asupra unui bătrîn fără apărare, gîndi cu amărăciune Mitran Bunea.

— N-a fost așa. Mi-a zis ceea ce mi-a zis, și eu, la rîndu-mi, l-am făcut bătrîn împuțit și i-am spus că-i tai limba. „Uite, i-am strigat, ca să nu mă infectez atingîndu-te, îmi trag mănușile“, aveam la mine mănușile de la bucătărie. Le uitasem în buzunar. El a început să înjure și cum stăteam rezemată de masă, a vrut să se ridice și să mă pleznească. N-a mai apucat. Am văzut cuțitul și . . .

— Taci.

— Cînd mi-am dat seama ce făcusem, începu din nou să plîngă, era prea tîrziu.

— Și de ce n-ai anunțat miliția?

— L-am anunțat pe Emil, iar el . . .

— Te-a sfătuit să-ncurci lucrurile! Halal logodnic! Bună zicala, „spune-mi cu cine te aduni ca să-ți spun cine ești!“

— A zis că să las totul pe el. Întîi s-a dus și a cumpărat cîteva sticle de parfum.

— De levănțică?!

— De ăsta a găsit la drogheria din colț, de pe Tomatelor. M-a trimis sus în cameră să stropesc bine, totul. Să dispară mirosul corpului meu, zicea el, că specialiștii m-ar putea depista după asta.

— Doamne, cîtă prostie! exclamă și Olimp, care tot timpul discuției dintre Dora Melinte și maior tăcuse ca o stană de piatră.

— Pe urmă? se interesă Bunea.

— A făcut tot ceea ce știți. A luat filmele din aparatul reporterului, mi-a dat un fel de praf de morfină sau așa ceva să presar peste florile de liliac pe care le-am dus în cameră nu din inițiativa mea, ci din dispoziția tovarășului Olimp.

— De ce-ai făcut asta?

— Zicea Emil că poate lumea-l va acuza pe Paulete. „Dacă tipul dispare, mi-a spus, nimeni nu va mai crede altfel. A ucis și-a șters-o. De ce? Cum? Cine să afle dacă el nu va mai fi de față să se justifice, să se apere". Așa m-a-nvățat și eu ca o tîmpită l-am ascultat. L-am iubit. L-am iubit ca o smintită, i-am ascultat toate delirurile și visurile lui de căpătuială pe nemuncite. L-am făcut să se simtă bărbat și iată răsplata. A dat înapoi ca un laș. M-a „turnat"...

— Emil Scarlat n-a spus un cuvînt!

— Cuuum? se holbă femeia.

— Abia de o oră l-am arestat nu-i așa Corciule? îl întrebă Mitran Bunea pe sergent. Încă n-a avut timp să ciripească.

— Mincinosule, mincinosule, mincinosule... Dora Melinte își pierdu firea din nou și era ca o pisică sălbatică, întărîtată, gata să zgîrie, dar maiorul nu mai avea chef să asiste la încă o scenă de isterie. Îi făcu semn sergentului:

— Ia-o!

*

— Și cînd te gîndești că acum vreo oră și ceva îmi zîmbea încă mai dulce și mai misterios decît Gioconda, reflectă Olimp speriat de ultimul acces de furie al Dorei Melinte.

— Niciodată să nu pui preț pe zîmbetul femeii cînd rujul e de trei degete pe buzele ei, îl sfătui Bunea.

— Ai bănuit-o de mult? se mai interesă Olimp.

— Drept să-ți spun, nu! Dar excluzîndu-i pe ceilalți mai rămăsese ea și mi-am încercat norocul.

— Nu cred c-ai mers chiar orbește!

— Asta nu, în nici un caz.

— Ce te-a făcut s-o suspectezi?

— Nesinceritatea ei. Faptul că își ascundea cu atîta înverșunare legătura ei mai strînsă cu profesorul. Ori eu știam că profesorul îi dăruise încă din prima zi biletele sale pentru festival.

— Nu era, totuși, un indiciu.

— Nici n-am abuzat, dar corelînd și acest element cu alte date, de pildă faptul că ea poseda o cheie ce se potrivea la camera treisprezece și că purtarea ei ulterioară, inclusiv refuzul de a da ochi cu văduva victimei, era deosebit de bizară, am devenit suspicios. E drept că în cristalizarea ipotezei mi-au fost

de mare ajutor cîţiva studenţi veniţi ieri, în practică, la mine. Le-am prezentat cazul şi ei au dezbătut toate variantele posibile şi imposibile. Eu am tras concluziile.

— Frumos! Zece seamănă şi unul culege, îşi mustră Olimp amicul.

— Nu zece, patru.

— Oricum, te felicit.

— Şi eu te salut, sînt obosit, mai spuse Mitran Bunea şi plecă.

*

Străbătu holul şi ieşi pe uşa mare din sticlă, imitînd cristalul, urmărit de o plecăciune adîncă şi respectuoasă a lui Nelson. În faţa hotelului, pe dalele de marmură îl zări pe Paulete. Se opri lîngă el. Stătură cîteva clipe tăcuţi, urmărind zborul graţios al unui stol de porumbei albi care survolau piaţa Iluziei Pierdute, exact pe deasupra Turnului Fericirii.

— Spune-mi, rupse Bunea tăcerea, cum dracu ţi-a venit ideea să mergi la gară după geamantanul profesorului?

— Din teamă, pur şi simplu din teamă. Am descoperit recipisa pe masă, printre hîrtiile cu poezia şi am vîrît-o în buzunar.

— Credeai că are proprietăţi magice şi te lecuieşte de frică?

— Nu, dar profesorul îmi vorbise de studiul său. M-a surprins cîtă asemănare era între acela şi propria mea invenţie.

— Te deranja?

— Cît era profesorul în viaţă, nu. Dar acum, în situaţia asta... Pe oricine l-ar duce ideea să presupună că l-am omorît pe Neagu Blebea ca să-mi înlătur un concurent. Nu e vorba de o invenţie oareşicare, ci...

— Milioane, completă Bunea.

— Mă rog, la urma urmei şi aşa poate fi pusă problema. Eu n-am nici o dovadă că nu-i aşa. Nu mă pot apăra.

— Sperai să te aperi distrugînd studiul profesorului?

— Aşa am judecat. Mi-am dat seama, imediat, că era o prostie. Cert este că acum mă aflu într-o situaţie disperată. Nu mă pot disculpa în nici un fel. Am făcut şi neghiobia ca la intrarea în cameră, atunci cînd am descoperit cadavrul lui Blebea, să mă reped şi să încerc să smulg cuţitul. N-am reuşit, în schimb am reuşit să-mi las amprentele pe el. A fost un moment de groază. Mă mir că nu mi-am pierdut minţile, sau că nu... doamne fereşte, sufăr cu inima, v-am mai spus, nu? Dar degeaba mai îndrug verzi şi uscate, dumneavoastră mă suspectaţi şi gata. Toţi mă suspectează.

— Nu te vor mai suspecta.

— Poftiţi?

— L-am descoperit pe asasin. Uite-l! Şi Bunea îi arătă dubiţa miliţiei care tocmai trecea pe lîngă ei. Asta nu mă împiedică, mai zise, să-ţi dau un sfat, domnule inginer!

— Care?

— Cînd mîncaţi friptură la tavă, să nu mai luaţi masa de prînz în cameră, sau dacă o faceţi, să vă îngrijiţi ca tacîmurile să fie duse imediat jos. Şi

încă ceva: la hotel să refuzaţi totdeauna camera treisprezece. Vă poartă ghinion!

Strînse mîna inginerului şi porni spre casă. Pe jos, ca să poată gîndi în linişte. Avea intenţia să evite audierea Dorei Melinte în faţa studenţilor. Cazul i se părea peste măsură de trist.

Dar în urma lui, Paulete Stamatin era vesel. Două lacrimi galbene, în care se răsfrîngea lumina uleioasă a după-amiezii de aprilie, începuseră să se prelingă călduţe, eliberatoare, pe faţa încă încordată a inginerului. Negul de pe nas i se făcu roz. Rozbombon.

Redactor: VIORICA MĂRII
Tehnoredactor: CONSTANTIN RUSU

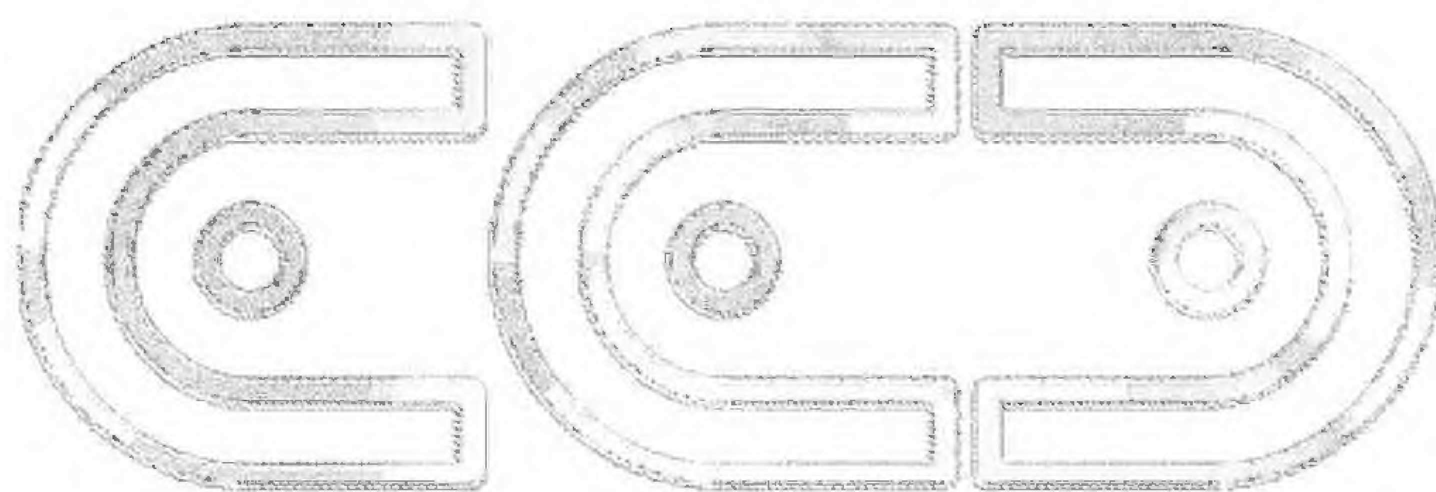
*Apărut: 1973. Comanda nr.: 714. Coli de tipar: 6. Tiraj: 70.000+140 broşate. Hîrtia: tip. înalt B. 63 g/m².
Format: 70×100/32.*

Tiparul executat sub comanda nr 148/1973 la Întreprinderea Poligrafică Cluj, str. Brassai nr. 5—7. Republica Socialistă România

Clubul cărţii digitale 2023

Scanare și prelucrare digitală

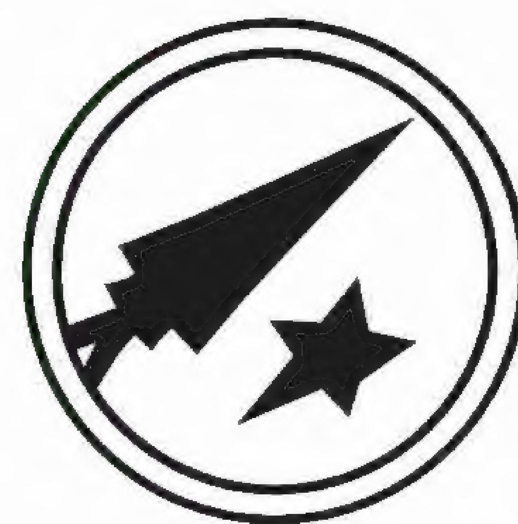

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

